

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 586

Σ'ΑΥΤΟ
ΤΟ
ΦΥΛΛΟ
ΕΝΑ
ΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΣΟ

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΡΙΤΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΕΜΠΤΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ

Μαθηματικά

Συνέρχεται συνέδριον τῶν μαθηματικῶν !
Τὸ πρᾶγμα εἶνε, βέβαια, πολὺ σημαντικόν,
διότι εἶνε πιθανόν, σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν,
μὲ τρόπον εὐκολώτερον νὰ εὑρεθῇ ὁ «Χ»!
Πολὺ μᾶς ἐταλάνισεν αὐτὸς ὁ Χ τὸ πάλαι,
οἱ δὲ σκοτοῦρες ἐξ αὐτοῦ ἦσαν πολὺ μεγάλαι,
καὶ πλήθος ἐξ ἀφορισμῶν καὶ ὕβρεων ἀνῆκε,
σέ μᾶς ποὺ δὲν τὸν βρῖσκαμε... κί' ἐκεῖνον ποὺ τὸν βρῆκε !...

Θὰ γίνῃ τὸ Συνέδριον τῶν μαθηματικῶν,
καὶ κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ καὶ πειραματικόν,
θὰ γίνῃ μιὰ συζήτησις ἐφ' ὅλων τῶν θεμάτων
καὶ πλήθος θὰ ἐπιλυθῇ σπουδαίων προβλημάτων,
μὲ πρόσθεσιν, διαίρεσιν, πολλαπλασιασμόν.
Διὰ τοῦ κύκλου τῶν γνωστῶν τὸν τετραγωνισμόν
ἀνακοινώσεις θ' ἀκουσθῶν εἰς ὅλην τὴν ὕψηλιον.
Ἐπίσης οἱ λογάριθμοι, τὸ πρόβλημα τὸ Δῆλιον,
τοῦ Πυθαγόρα τὸ γνωστὸν καὶ δύσκολον θεώρημα,
—θέματα πρὸς συζήτησιν καὶ ἱκανὰ καὶ ὥριμα—
θὰ σχολιάσουν ῥήτορες πάσης φυλῆς καὶ εἵδους.
Λόγος θὰ γίνῃ, φυσικὰ, καὶ περὶ Ἀρχιμήδους,
περὶ Εὐκλείδου καὶ Θαλῆ καὶ πλείστων ὅσων ἄλλων
ἀρχαίων μαθηματικῶν, σπουδαίων καὶ μεγάλων,
κί' ἀφοῦ πλέον οἱ συνέδριοι θὰ κατατοπισθοῦν
θὰ λύσουν τὴν συνέλευσιν καὶ θά... ξεκουμπισθοῦν !...

Ἐν τούτοις, τὸ Συνέδριον ἐγὼ τὸ βρῖσκω ἄγονον,
γιατὶ δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ νὰ ἀποδείξῃ
ὅτι ἰσοῦται μὲ μηδέν τὸ Χ εἰς τὸ τετράγωνον.
Μ' αὐτὸ θὰ κἀνῃ ἐναρξιν κί' ἐκεῖ θὰ καταλήξῃ !...

Δ. Γαλ.—

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΓΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΤΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
16.8.85
35282
ΑΡΙΘ.

Λιζέμε...

ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ογκινητική ή εκκλησία που απήρυνεν ή Α. Β. Υ. ή Περιγικήσσα Ειρήνη, Πρόεδρος της «Φιλοδοσιακής Ένωσεως» προς τας αρμοδίας αρχάς, για την ενίσχυση του αγώνος υπέρ του πράσινου.

Η αγάπη προς το δέντρον δεν μαρτυρεί μόνον λεπτότητα ψυχής, άρα πολιτισμόν, αλλά και αντίληψιν των υποχρεώσεών μας προς τήμας αυτούς, προς την υγείαν μας. Για τούτο δύο αυτούς εξ ίσου σπουδαίους λόγους, το πράσινο ως λατρεία, πρέπει να γίνη ο καλός αγών όλων μας. Και στὸν αγώνα αυτόν έχουν εξ ίσου καθήκον να συνεισφέρουν πολῖται καὶ ἀρμόδια ἄρχαι.

ΗΤΑΝ ΚΑΙΡΟΣ

Η μεγάλη μας Μαρίνα πρόκειται να επισκεφθῇ με τὸν θιασὸς της τὸ Παρίσι, τὸ Λονδίνο, τὸ Βουκουρεστί... Αὐτὴ εἶναι ἡ εἰδησις ποὺ συνεινένησε ὅσους ἀληθινὰ πονοῦν τὸν ἑλληνικὸν τόπον καὶ τὴν ἑλληνικὴν τέχνην.

Ήταν πραγματικά, κυρίως νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἑλληνικὸς θιασός—θῖσος βέβαια τῆς προκοπῆς...—τὰς ξένας πρωτεύουσας, ὅστερ' ἀπὸ τὸν τοσαυτὴν καταγίσιμον ξένων θῖσων ποὺ ὑπείστημεν ἡμεῖς...

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εἰς κομφοτυπωμένον τόμον ἐνυκλοσώρησαν τὰ διηγήματα τοῦ συναδέλφου καὶ συνεργάτου τῆς «Ἑβδομάδος» κ. Βασίλει Ἡλιάδης. Εἶναι τόσο γνωστός ὁ κ. Ἡλιάδης ὡς θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ διηγηματογράφος ὥστε νὰ περιτεύῃ κάθε σύστασις πρὸς τὸ κοινὸν μας διὰ τὸ βιβλίον του.

Ἐκτενέστερα ἐπ' αὐτοῦ θὰ ἀσχοληθῶμεν στὸ προσεχές μας φύλλον.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Ὁ κάποιο τέμα, ὑπῆρχε—καὶ ὑπάρχει—κάποιο κέντρον μετὴν παρήγορον γιὰ τὸ καλοκαίρι, ἐπιγραφὴν «Δροσιά».

Κάποιος Νεοέλληνας ἀπὸ τοῦ ἀνήσυχους ἐκείνους τύπους τῆς Φυλῆς, ἐπῆγε καὶ ἄνοιξε ἀπέναντι τοῦ κέντρον αὐτοῦ ἕτερον παραπλήσιον κέντρον μετὴν ἐπιγραφὴν... «Ὁ Πάγος». Ἡ ἐπιγραφὴ δὲν εἶναι μόνον προσωποποιήσις ἀλλὰ καὶ ἐπικαιρος. Πρὸ πάντων τώρα μετὴν κυκλοφορία τῶσαν εὐθυμογραφικῶν καὶ ἄλλων εὐ θ ὅ μ ω ν περιοδικῶν,

Τὸ πράσινο

Η πολιτισμένη πρωτοβουλία διὰ τὴν εἰς εὐρείαν κλίμακα διάδοσιν τοῦ πρασίνου, ἐκυκλοφόρησεν ὡς γαροποιὸν ἄγγελμα. Ἀπὸ προχθὲς αἱ συζητήσεις μόνον περὶ τὸ «πράσινο» στρέφονται. Καὶ ἕνας νεαρὸς φίλος μου... σ ἐ ση μ α σ μέ ν ο ς, εἶνε ἡ ἀλήθεια, ρωμαντικὸς καὶ φυσιολάτρης, μᾶς ἐφορτώθη ἐπιμένων νὰ μᾶς ἀναπτύξῃ τὸ αἰσθητικὸ-ρωμαντικὸν μέρος τῆς ὑποθέσεως.

—Μὰ ἀγαπητέ τοῦ εἴπαμε εἴμαστε καὶ ἡμεῖς ὑπὲρ τοῦ πρασίνου, ὥστε συμφωνοῦμεν.

—Ὅχι, μᾶς ἀπήντησεν με θερμῇ, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν αἱ τὴν χαρὰ ποὺ προσφέρει τὸ δέντρον, τὸ πάρκο, τὸ δάσος... Δὲν ξέρετε τί ὠφέλειες θὰ προκύβουν. Δὲν ἔχετε σκεφθεῖ, δὲν...

—Ἐπὶ τέλους σὲ ἀκούω με εἴπα ἐγὼ με ὅπως περίπου ὁμοίον με ἐκεῖνο ποὺ θὰ εἶχε ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὅταν ἐπρόφερε τὸ «παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο».

—Ἀκούστε, ἀγαπητέ, ἀρχίσεν ὁ ρωμαντικὸς φίλος, ὅταν τὸ πράσινο θ' ἀπλωθῇ παντοῦ, ἐκτός τῆς αἰσθητικῆς ἀπολαύσεως τοῦ πράγματος σὰς βεβαίῳ ὅτι ἡ ζωὴ μας ὀλόκληρη, ἐννοῶ ἡ συναισθηματικὴ μας ζωὴ, θὰ ἀλλάξῃ. Τὸν ἐκυττάξαμεν με ὕψος ἐκπληκτικόν.

—Μὴν ἐκπληττεσθε κύριοι, σὰς βεβαίῳ ὅτι καὶ τὸ κέφι μας θ' αὐξηθῇ καὶ τὸ κατσούφικον ὕψος θὰ μᾶς φύγῃ ὅταν παντοῦ, ὅπου στρέψωμεν, θ' ἀντικρῶμεν γαριτωμένα δλοπράσινα ταμπλῶ (ἀντὶ τῶν γυμνῶν βράχων τοῦ Ὑμητοῦ φερ) εἰπεῖν) καὶ ὅταν τὴν ἀκοῇ μας θὰ χαϊδεύουν συνεχῶς τὰ κονσέρτα ποὺ θὰ διοργανῶναι στὶς φυλλοσιεῖς ὁ πτερωτὸς κόσμος ποὺ κ' αὐτὸς θὰ προσελκύσῃ μετ' αὐτὸν τὸ πράσινο...

—Ἀλλὰ καὶ ὁ ἔρως φιλιτατοῖ θὰ κερδίσῃ ἑκά-

τὸ τοῖς ἑκατό. Τὸ πράσινο ἀνέκαθεν εἶναι ὁ σύμμαχος τοῦ. Τὰ παιγνίσματα τοῦ φωτός στὶς φυλλοσιεῖς τοῦ, οἱ παιγνιδιάρικες σκιεῖς ποὺ δημιουργεῖ ἔχουν φίλοι μου κατὰ τὴν προεῖσιν αὐτῆς ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ προσίνου. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῇτε κυττάξτε τὸ πρῶτο γέρι-κο δένδρο ποὺ θὰ βρῆτε. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀνακαλύψετε γαργαλιμένην στὸν κορμὸ τοῦ τὴν κλασσικὴ καρδιά μετὰ τὰ ἀρχικά δύο ἐρωτευμένων.

—Νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι ὁ ἔρως θὰ ξαναδῇ γρουσὲς ἡμέρες μετὴν ἀναδάσωσιν, διότι εἶναι ἀνέκαθεν φυσιολάτρης. Τὸν συγκινεῖ καὶ τὸ μπουμπουκίασμα τῆς ἀνοίξεως καὶ τὸ φυλλορόημα τοῦ φθινοπώρου... Ἐγὼ ἄδικο;

—Καθόλου ἀγαπητέ, ἀπήντησεν ὁ ἀσκληπιᾶδης τῆς συντροφιάς. Καὶ ἀπὸ ἀπόψεως υγιεινῆς τὸ πράσινο εἶνε...

—Ἔ, ἔ! Τὰ ξέρουμε αὐτὰ τὸν διακόψαμε. Πράσινο «πνεύμων τῆς πόλεως», ἀναπνοή, καθαρὸς ἀήρ. Τὰ ξέρουμε ἀγαπητέ.

—Καὶ νὰ δῆτε συνεπέραναν ὁ ἀστεῖος τῆς παρέας ὅτι ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει εἰς ἄνθρωπον (τὸν κ. Κοτζίαν ἐννοοῦσε) ὁ ὁποῖος λόγῳ... ἀνασθηματικῶς διάβωλε, ἀνέπνεε μᾶλλον καθαρὸν ἀέρα καὶ συνεπῶς δὲν εἶχε καὶ πολλὴν ἀνάγκην...

—Ὅλοι γελάσαμε, ἀλλὰ καὶ ὅλοι σκεφθῆκα-

με ὅτι τοῦ κ. Κοτζίαν τοῦ ἀξίζει ἕνα εὔγε.

Λ' Ἀντ.

Λιζέμε

ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ

αὐτὸς ὁ δυστυχὴς — τέλος παντων — Θεόδωρος Καμπίτης, ποὺ σκότωσε στὴν Θεσσαλονίκῃ τὸ ἐποφθαλμιούμενον Ἰνδαλμά του, αὐτοκτονήσας κατόπιν καὶ αὐτός, διέπραξε κάποιον λάθος: ἔπρεπε πρῶτα κατὰ τῆς ιδιότητος του κεφαλῆς νὰ στρέψῃ τὸ φονικὸν περὶστροφόν του, καὶ ὕστερα νὰ βάλῃ κατὰ τῆς ἀτυχοῦς Νέλλης. Ἦταν ἡ μόνη ποὺ ἔπαιε ὅπως φαίνεται καὶ μόνον ἂν δὲν τὴν ἐτιμώρη ἐπαρκῶς, ἂν δηλαδὴ δὲν τὴν συνέτριβε, τότε νὰ ἐστρέφετο καὶ ἐναντίον τῆς ἄλλης, τῆς Νέλλης. Ἀλλὰ τώρα πιά...

ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΙ

ν εὐτενικτον περιοδικῶν, ὁμιλεῖ εἰς τὰς πρὸς τὸ κοινὸν ἐπαγγελίας του, περὶ «ὄφρα»—εἶναι τῆς μόδας τώρα κ' αὐτό—καὶ ἄλλων πραγμάτων. Ματαίως ὅμως ὁ ἀναγνώστης ψάχνει νὰ δοῇ τὰ ἐπαγγελούμενα. Ἄντ' αὐτῶν βλέπει ἀπλῶς — τῶπος τοῦ λέγειν καὶ αὐτό...— ἕνα γαριτωμένο ἀνακίτωμα ποὺ ἐνθυμίζει πολὺ τὴν ρούσικη σαλίτα καὶ ὀλίγον, πολὺ ὀλίγον, περιοδικόν.

ΑΣΤΕΙΑ

ἀ ρτιγέννητον... ἐφταμηνίτικον περιοδικὸν ἐνεφάνισεν μίαν σελίδα ἢ ὅποια θέλει νὰ ἐξυπηρετήτῃ τὰ εὐθὺμα σημειώματά του. Μεταξὺ ἄλλων πολλῶν καὶ ἀπροσδοκίτων ἐδημοσίευσεν καὶ τὸ ἑξῆς: «Ὅλα τὰ ἰδρύματα, οἱ σύλλογοι καὶ τὰ σωματεῖα ἐκ οὗ φαν τὴν π ἡ τ τ α ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Πρωτοχρονιάς εἰς τὰ διάφορα μέλη τους, μετὰ γυναικῶν, μονοκὶ καὶ προσφωνήσεις. Εἴμαστε, νομίζω, ἡ μόνη χώρα τοῦ κόσμου, στὴν ὁποία γίνονται μετὰ τὸ πᾶν πανηγυρικὸν τρόπον... κ ο ψ ῖ μ α τ α». Ἰσως ὁ γράψας νὰ μὴν ἔχῃ ἄδικον—δὲν γνωρίζομεν— ἀλλὰ... ἀλλὰ ἔχομε νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι μετὰ ταῦτα... ἀστεῖα (!) ὡς τὰ ἀνωτέρω ὅχι μόνον τὰ κ ο ψ ῖ μ α τ α δικαιολογοῦνται ἀλλὰ καὶ ὁ... ἐμετός!

ΑΚΑΘΑΡΤΑ

Κ αθε τόσο δημοσιεύεται ἕνας κατάλογος καταστημάτων τὰ ὁποῖα ἡ ἀστυναιική ἐξέτασις εὐρίσκει ἀκάθαρτα. Ὁ κατάλογος αὐτὸς ἀποτελεῖ βέβαια στηλίτευσιν ἀλλ' ὅχι καὶ ἐπαρκὴ τιμωρίαν. Ὁ κόσμος πηγαίνει—εἴτε κατὰ σύμπνοιν, εἴτε κατ' ἄλλον περιεργον λόγον—περισσότερον στὸ στηλιτευόμενον κατάστημα... Ἡ καλλιτέρα τιμωρία θὰ ἦτο ἕνα δεκαπενθήμερον—τουλάχιστον—κλείσιμον. Θὰ τὴν ἡσθάνοντο δὲ αὐτὴν πολλὸ καλὰ οἱ ἔχοντες ἀκάθαρτα τὰ καταστήματά των.

Φανίτσα! Ἀκόμῃ δὲν τέλει-ωσες; Οἱ ἄλλες φύγανε!

—Νὰ... Δυὸ θελονιὲς ἔχω ἀκόμα νὰ θάλω...

Καὶ ἡ Φανίτσα σήκωσε τὸ μουτράκι τῆς ἀπὸ τὸ φόρεμα ποὺ ἔρραβε.

—Ἡ Κατίνα — ἡ χοντρο-Κατίνα, ὅπως τὴν ἔλεγαν τὰ ἄλλα κορίτσια στὸ μαγαζί — εἶχε φορέσει κιόλας τὸ πανωφόρι τῆς. Ἀκούμπησε σὲ μιὰ ραπτομηχανὴ τὸ μικρὸ καθρεφτάκι τῆς τσάντας τῆς κ' ἀρχισε νὰ σιάχνῃ τὰ μαλλιά τῆς, γιὰ νὰ θάλῃ τὸ καπέλλο τῆς.

— Πῶς τῶπαθες νᾶσαι δῶ ἀκόμῃ τέτοια ὦρα; Ξαναρώτησε τὴ μικρή.

— Ἄλλοτε φεύγεις πρώτη-πρώτη!...

— Ναι μὰ... Ἡ Φανίτσα δὲν τέλειωσε τὴ φράσι τῆς. Κοκκίνισε μόνον ἐλαφρᾶ. Ποῦ νὰ ξηγήσῃ στὴν χοντρο-Κατίνα πῶς ἀλλοτε περιμένε νὰ βρῇ τὸν Πότη ποὺ θὰ τὴν περιμένε κάτω, στὴν εἰσοδο... Ἐνῶ τώρα...

Σηκώθηκε καὶ διπλώσε σιωπηλὰ τὸ μισοτελειωμένο φόρεμα. Τὸ ἀκούμπησε ἐπάνω στὸ μεγάλο ράφι.

Ἐρριξε μιὰ ματιά ὀλόγυρά τῆς. Τί θάρεια ποὺ ἦταν ἡ ἡσυχία μέσα στὸ μισοσκοτεινιασμένο μεγάλο δω-

μάτιο. Εἶδε τὶς καρέκλες παραμερισμένες — μιὰ μάλιστα ἦταν ἀναπο-

δογυρισμένη. Ποῖος ξέρεῖ με πόση βία θὰ εἶχε φύγῃ ἡ μικροῦλα ποὺ καθόταν σ' αὐτήν... Τὸ μοδιστράδικο

τώρα, εἶχε πάρει μίαν ἄλλην διση.

Ἐμοιαζε σὰν ἕνα κλουβὶ ἀδειανό, μετὴν πόρτ' ἀνοιχτή, μέσα σὲ μιὰ ἀμφοφωτισμένη κάμαρά...

Ἀναστένανε. Καθεμιά τους, τώρα, θὰ θρῖσκόνταν μετὴν καλὸ τῆς... Θὰ γελοῦσαν, θὰ χαχανίζαν, θὰ λησμονοῦσαν τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας...

Ἔτσι κ' αὐτὴ μετὴν Πότη τῆς, ὡς προχθὲς ἀκόμα...

— Ἐθάρης νὰ κατέβουμε μαζί;

Ἡ χοντρή Κατίνα ἦταν ἑτοιμῇ. Ἡ

Πρωτότυπο διήγημα

τοῦ κ.

Ν. Χάγερ - Μπουφιῶδ

Φανίτσα φόρεσε βιαστικὰ τὸ πανω-φοράκι τῆς χτένισε λίγο τὰ μαλλιά τῆς...

— Πάμε!

Οἱ δυὸ κοπέλλες πιασμένες ἀπὸ τὸ μπράτσο κατέβηκαν ἀπὸ τὴ στενὴ σκοτεινιασμένη σκάλα. Τὰ πέτρινα σκαλιά ἦταν ψηλά καὶ κάθε τόσο κινδύνευαν νὰ πέσουν, νὰ τσακισθοῦν... Γελοῦσαν ὅμως καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ παρατήσουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

Ὅταν βρεθῆκαν στὸ δρόμο, ἡ χοντρο-Κατίνα κοινοστάθηκε.

— Ἀπὸ ποῦ θὰ πάς; Ὁ ἀνέβης ἐπά-νω πρὸς τὸ Σύνταγμα;

— Μὰ ναι... εἶπε δειλὰ ἡ Φανίτσα. Εἶναι νωρὶς ἀκόμα γιὰ τὸ σπῆτι.

— Ἐγὼ πρέπει νὰ πεταχθῶ ἐδῶ κοντὰ... σὲ μιὰ φίλη μου...

Ἡ Φανίτσα γέλασε.

— Καλὰ... Φρόνιμα ὅμως μετὴ τὴ φί-λη σου!

— Μὰ καλὴ, ποῦ πάει ὁ νους σου! διαμαρτυρήθηκε ἡ χοντρο-Κατίνα. Σοῦ ὀρκίζομαι πῶς εἶναι φίλη μου...

Παπῶ! Ἀργήσα κιόλας! Γεῖά σου, Φανίτσα μου!...

Ἡ Φανίτσα μετὰ δέματα ἀργὰ, ἀνηφόρησε πρὸς τὸ Σύνταγμα. Καμιά φορὰ γύριζε μετὴν τρόπο πρὸς τὰ πίσω καὶ κύταζε μὴ φανῇ ὁ Πότης.

Τίποτα ὅμως. Ὁ νέος δὲν φαινόταν πουθενά.

— Πείσμα ποῦ σοῦ τόχει ψιθύριζε

κάθε τόσο ἡ Φανίτσα. Ποῦ θὰ πάῃ ὅ-μως... Θὰ τοῦ περάσῃ...

Μετανοοῦσε τώρα γιὰ τὸ χθεσινὸ-βραδυνὸ τῆς φέριμο. Τί τῆς εἶχε ἔρθει, ἔτσι ξαφνικὰ νὰ νευρίσῃ πα-ζὶ του καὶ νὰ τοῦ πῇ ἐκεῖνα τὰ σκλη-ρὰ λόγια... Ὁ καὶ μένος, τί τῆς εἶ-χε προτείνει στὸ κάτω-κάτω; Νὰ πᾶνε λίγο στὸν κινηματογράφον. Κι' αὐτὴ, τὸν εἶχε ἀποπάρει: «Ἄ, ὅχι, ὅχι! Γὰ νὰ δῶ, δηλαδὴ, τόσα πλοῦ-τη κ' ὁμορφιὲς κ' ὕστερα νὰ νοῦ-σω πῶς πολλὴ τὴν κατάντια μου; Ἀ-φοῦ εἶναι τῆς μοίρας μου...» Ἄ, τὸν εἶχαν θίξει πολὺ αὐτὰ τὰ λόγια τὸν καὶ μένος τὸν Πότη. Τί ἦταν «τῆς μοί-ρας τῆς» δηλαδὴ; Ὅτι θὰ τὴν ἐπαίρ-νε;... Τόσο τὸ θεωροῦσε «κατάντια» λοιπὸν αὐτό; Δὲν ἦταν, βέβαια, παρὰ ἕνας φτωχὸς ὑπάλληλος... Ἐν τού-τοις...

Ἡ Φανίτσα, τὸν εἶχε ἀφίσει νὰ τῆς λῆθ, θρῖσκοντας μιὰ σαδιστικὴ ἡδο-νὴ στὸ νὰ μὴ τὸν διακόπῃ. Ὅταν χωρίσαν, ὁ Πότης δὲν τῆς εἶχε δώσει ραντεβού γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Καὶ νὰ ποῦ δὲν εἶχε φανῇ...

— Αὐριο θάρῃ πρῶτ-πρῶτ νὰ μοῦ ζητήσῃ συχώρεση... γι' αὐτὰ ποῦ τοῦ εἶπα! σκέφθηκε χαμογελῶντας αὐτάρεσκα ἡ Φανίτσα.

Γιατὶ τὸν ἀγαποῦσε στὸ βάθος τὸν καὶ μένος τὸν Πότη. Τὸν ἀγαποῦσε ὅ-πως ἀγαποῦν ἕνα ἀγαθὸ σκύλο, ποὺ εἶναι ἑτοιμὸς νὰ λησμονήσῃ κάθε τί καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ κουνᾷ με δειλία τὴν οὐρά του, φτάνει νὰ τοῦ ρίξῃ ἕνα βλέμμα ὁ ἀφεντικός του.

Ἦταν τόσο γλυκεῖα ἡ βραδυὰ — κι' ἐνοῖωθε τὰ βλέμματα τῶν κομψῶν κυρίων ποὺ περνοῦσαν νὰ τὴν κυττά-ζουν τόσο ἐπιμονὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὥστε ἐνοῖωθε τὴν ψυχὴ τῆς γεμάτῃ καλωσύνῃ ἡ Φανίτσα.

Ἀναστένανε. Ὁ Πότης δὲν ἦταν, βέβαια, σὰν τοὺς κομψοὺς αὐτοὺς κυρίους... οὔτε σὰν τοὺς ὁμορφοὺς

και πλούσιους εκείνους νέους που έβλεπε στον κινηματογράφο να παίρνουν την αγαπημένη τους μέσα στην κουρσα τους και να τραβούν σ' άγνωστες εξοχές... "Α, όχι, βέβαια... Τέτοιο όνειρο δεν θα το ζούσε ποτέ. Έπρεπε να το πάρη απόφασι... "Ηταν όμως ο Πότης ένα καλό και τίμιο παλληκάρι, που αφού ήταν το ριζικό της νά...

— Δεσποινίς! Είχε κατέβει από το πεζοδρόμιο και καθώς προχωρούσε αφήρημένη, δεν είχε παρατηρήσει ένα αυτοκίνητο που έρχοταν πίσω της και που περ' όλίγων να πέση επάνω της.

Τρομαγμένη, πήδησε στο πεζοδρόμιο "Εφερε το χέρι στην καρδιά της.

Το αυτοκίνητο — μια υπέροχη Ρόλς - Ρόις... "Αχ, ναι, έτσι ήταν, Θεέ μου, το αυτοκίνητο των ονείρων της... — σταμάτησε απότομα. "Ένας νέος επρόβαλε απ' το παράθυρο.

— Δεσποινίς... της ξανάπε. Χαμογελούσε, αλλά συγχρόνως φαινόταν και ανήσυχος.

Αυτή, στεκόταν ακίνητη τώρα και τον κύτταζε.

Της φαινόταν σαν να τον είχε ξαναδεί, σαν να μη της ήταν άγνωστος... Και ξαφνικά θυμήθηκε πως πρωτύτερα καθώς προχωρούσε θυβισμένη στους λογισμούς της, τον είχε πάρει το ματάκι της να προχωρή σιγά με τ' αυτοκίνητό του, κοντά στο πεζοδρόμιο, πλάι της... "Αλλά όχι...

Προτιμούσε να φαντάζεται πως τον ήξερε... από τ' όνειρό της... "Ετσι ήταν ο πλούσιος νέος, το μοντέρνο «βασιλόπουλο» που ώνειρευόταν πως θάρχόταν με την κορσα του μια μέρα να την πάρη, να φύγουν μακριά...

Και άσυναίσθητα του χαμογέλασε κι αυτή.

Ο νέος άνοιξε την πορτιέρα του αυτοκινήτου, και με ένα πήδημα βρέθηκε κοντά της. Το βλέμμα του, έκπληκτο, χαρούμενο, την έτύλιξε ολόκληρη και της φάνηκε σαν ένα χάνι στο κορμί της. "Ερρίγησε.

— Μήπως... σάς έκτύπησα πουθενά;... την ερώτησε αυτός.

— Όχι... όχι... δεν ήταν τίποτα... είπε αυτή κοκκινίζοντας.

Χαμήλωσε τα μάτια. Πώς ένοιωθε την καρδιά της να γυπάη... Και με σιγανή φωνή επρόσθεσε:

— "Αλλως τει δεν φταίτε εσείς... — Δεν φταίω εγώ... μόνο και μόνο επειδή φταίτε εσείς! απήντησε αυτός γελώντας τώρα φανερά. Δεν φταίτε όμως όπως νομίζετε... Φταίτε γιατί... από την πρώτη στιγμή που σάς είδα έκύτταζε εσάς κι' όχι το τιμόνι μου! Κι' όταν βρεθήκατε μπροστά μου αντί να παραμερίσω, έτάχυνα, άσυναίσθητα, ξεχνώντας πως δεν ήμουν πεζός, αλλά, ότι βρισκόμουν μέσα σε κοτζάμ αυτοκίνητο!... Τρομάξατε πολύ, έ;...

— Τώρα πέρασε... απήντησε η Φανίτσα.

Καταλάβαινε πως δεν ήταν σωστό να στέκεται εκεί και να κουβεντιάζη μ' έναν άγνωστο. Δεν είχε τη δύναμη όμως να φύγη. Το βλέμμα του καθώς την έτύλιγε, λες και την κρατούσε αιχμαλωτισμένη.

Μια έκφραση ανησυχίας απλώθηκε στο πρόσωπο του νέου.

— "Α, όχι! Δεν πέρασε καθόλου! Το βλέπω εγώ καλά πως είσατε ακόμα τρομαγμένη... "Α, δεν ξέρετε πόσο

Δυό καρδιές σέ μιὰ ρόλς-ροϊλς...

στενοχωρήθηκα για ό,τι συνέβη... Θά μου επιτρέψετε, τουλάχιστον να σας πω με το αυτοκίνητο στο σπίτι σας... όπου θέλετε... δηλαδή όπου πηγαίνετε...

Η μικρούλα θέλησε να διαμαρτυρηθή. Καθώς όμως έκούνησε το κεφάλι της, διέκρινε, πίσω από το νέο, την Ρόλς - Ρόιλς. Πώς λαμποκοπούσε ολόκληρη...

— Μά δεν είναι ανάγκη... είπε σιγά, δειλά.

Ο νέος όμως δεν ένοιωσε να υποχωρήσει.

— Είναι και παραείναι. "Επειτα, έτσι είναι το έθιμο... "Όταν ένας σωφέρ γίνη πρόξενος δυστυχήματος, παίρνει το θύμα μέσα στο άμαξί του. Βλέπετε, λοιπόν, πως δεν μπορείτε ν' άρνηθητε. Περάστε!

"Ε, αφού της τώλεγε αυτός, έτσι φαίνεται θα συνηθιζόταν στον κόσμο τον δικό του. Δεν θέλησε να φανή πως ύστερούσε η Φανίτσα...

Μπήκε στ' αυτοκίνητο και θυβιστηκε στο άναπαυτικό μαξιλάρι, κοντά στη θέση τη δική του.

"Ετσι ζωντανεύει το όνειρό της... — Πού θα πάμε, λοιπόν; Πού κάθεσθε; ρώτησε αυτός όταν έβαλε μπρός την μηχανή.

Η Φανίτσα πήγε ν' απαντήσει, αλλά σταμάτησε. Θυμήθηκε το φτωχικό σπιτικό της με τη ξεθαμμένη πόρτα, εκεί σ' ένα στενό της Πλάκας.

"Α, όχι, δεν μπορούσε να πάη μαζί του εκεί. Μια ιδέα της ήρθε τότε ξαφνικά:

— Στην λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας! είπε.

Εκεί θαύρισκε μια πρόφαση, θα κατέβαινε κάπου, θα τον ευχαριστούσε, θα άφαιρνε το τράμ και θα γύριζε στο σπίτι της.

Αυτός την έτύτταζε με κάποια άπορία. Δεν είχε τίποτα όμως. "Επηρε το βολάν, κι' η Ρόλς - Ρόιλς ξεκίνησε.

— — —

Η Φανίτσα με μισόκλειστα τα μάτια έβλεπε τα δένδρα και τα σπιτία να χάνονται από μπρός απ' τα μάτια της. Τον έβλεπε αυτόν να γυρίζει κάθε τόσο και να την κυττά χαμαγελώντας με τόσο στοργή, με τόσο αγάπη... κι' ένοιωσε την ίδια αναστριχίλα όπως πριν σ' όλο το κορμί της. "Ακουγε τους χτύπους της καρδιάς της και σαν ήχώ, θαρρούσε πως ξεχώριζε την άπληξη των χτύπων της δικής του καρδιάς, πλάι της...

"Εξαφνα το αυτοκίνητο σταμάτησε. Τότε μονάχα συνήλθε η Φανίτσα. "Εκύτταξε ολόγυρά της: Νύχτα, πίσσα, σκοτάδι. Είχαν άφίσει την λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας και έβρισκόντουσαν τώρα στην λεωφόρο Κηφισίας.

— Θεέ μου! ψιθύρισε τρομαγμένη ή μικρούλα. Σας παρακαλώ... να γυρίσωμε πίσω...

Ο νέος κατέβηκε και πήγε να κυττάξη τη μηχανή. Σέ λίγο ξαναγύρισε.

— Δεν είναι τίποτα... είπε. Σώθηκε ή μπενζίνα!

Η Φανίτσα τρόμαξε.

— Και τώρα; Τώρα;

Ο νέος κάθισε πάλι στη θέση του.

— Τώρα θα περιμένουμε να περάση κανένα ταξί, να στείλω να μου φέρουν μπενζίνα. Δεν είναι τόσο φοβερό όπως βλέπετε το πάθημά μας...

Είναι ή άμαρτία για το φέμμα που σας είπα... Μά νά!... Πριν που σας είπα ότι στενοχωρήθηκα πολύ για ό,τι συνέβη. Δεν στενοχωρήθηκα καθόλου αφού έτσι σας γνώρισα και τώρα έβρισκάσατε κοντά μου...

Η μικρούλα είχε παραλύσει πάλι. "Ενοιωσε μέσα σ' το σκοτάδι τα χέρια του ν' άποζητάν τα δικά της. Δεν τ' άποτράβηξε. Καταλάβαινε πως δεν ήταν σωστό αυτό που έκανε, δεν είχε τη δύναμη όμως να φερθή διαφορετικά.

— "Αχ, ναι... Αυτό ήταν το πριγκιπόπουλο που είχε όνειρευθί κάποτε πως θάρχόταν να της χαρίση την ευτυχία... Και νά... τώρα έβρισκόταν πλάι της, ένοιωθε την θερμή ανάσα του κοντά στο πρόσωπό της, έβλεπε τη λάμψη των ματιών του, άκουγε τη φωνή του τόσο σιγανή και τόσο χαϊδευτική...

— Το ξέρετε όμως πως δεν γνωρίζωστέκα ακόμα;... Πώς σέ λένε;

— Φανίτσα. Κι' εσάς;

— Γιώργο...

Τώρα ή ανάσα του έπλησίαζε ακόμη περισσότερο... Κι' ή φωνή του γινόταν ακόμη πιο χαϊδευτική...

— "Ηταν της μοίρας μας να γνωριστούμε, Φανίτσα... "Επρεπε ή σημερινή θραδυά μας να τελειώση μ' αυτή την αξέχαστη περιπέτεια... Από την πρώτη στιγμή που σέ αντίκρισα το δικαιόβηθηκα αυτό. Μά ναι... Σέ είχα δη εγώ πολύ πριν με δης εσύ... Και δεν το λυμούσα να πιστέψω σ' αυτή την ευτυχία... Νά σ' έχω τώρα κοντά μου...

Πώς έλαμπαν παράξενα τα μάτια του. Ξαφνικά ένοιωσε το χέρι του στη μέση της. "Ηταν σαν ύπνωτισμένη, σαν μεθυσμένη...

— Κι' εγώ... σέ περίμενα από καιρό... ψιθύρισε σιγά, περισσότερο για τον έαυτό της παρά για να την άκούση αυτός.

Και χωρίς να το νοιώση κι' αυτή πως, τα χείλη τους ένωθήκαν...

— — —

Τότε μονάχα, ξαφνικά συνήλθε ή Φανίτσα. Οδύθηκε.

— Σας παρακαλώ... Πρέπει να φύγουμε... Θέλω να γυρίσω πίσω... Στό σπίτι θ' ανησυχούν... "Ελάτε... άφήστε με... Σας παρακαλώ...

Αυτός παραμέρισε άπαλά με το χέρι του τα μαλλιά της, την έκύτταξε βαθειά στα μάτια και σαν να κατέβαλε έναν κόπο, με μιάν απότομη κίνηση ξαναβρέθηκε στη θέση του.

Ξανάβαλε πάλι το μοτέρ εμπρός... "Όποτε... ώστε είχε πη ψέμματα για τη μπενζίνα, συλλογίσθηκε ή Φανίτσα. "Ηταν τόσο ζαλισμένη όμως που δεν έπέμενε πολύ σ' αυτό...

Η Ρόλς - Ρόιλς έκανε μια μεγάλη

στροφή και ξαναγύρισε πρὸς την "Αθήνα.

Η Φανίτσα ένοιωσε μια μεγάλη χαρά. Πώς τον εύγνωμονούσε τώρα. "Ακούμπησε δειλά το κεφάλι της στον ώμο του.

Σέ λίγο ξαναβρίσκονταν στο Σύνταγμα.

— Πού θα πάμε τώρα; την ερώτησε αυτός.

— "Εδώ! είπε αυτή χαρούμενα.

"Ανοιξε την πορτιέρα και πήδησε στο πεζοδρόμιο. Του έδωσε το χεράκι της. Ναι, έδώ ήταν καλλίτερα να συναντώνται... Και, ποιός ξέρει, κάποια μέρα... το ίδιο αυτό αυτοκίνητο θα στέγαζε τη μεγάλη της ευτυχία...

Γιατί τώρα πια... τώρα πια άρχιζε το μεγάλο της όνειρο, που δεν θα τελείωνε ποτέ...

Τον κυττούσε χαμογελώντας γλυκά. Περίμενε αυτός να όρίση...

Ο νέος έσφίξε το χεράκι της.

— Θά μου μείνι αλησμόνητη αυτή ή βραδυά, της είπε χαμογελώντας με γλυκύτητα. Κι' αύριο, που φεύγω για το Παρίσι...

Η Φανίτσα κέρωσε:

— Για το Παρίσι; επανέλαβε μηχανικά

— Θά κρατήσω την ανάμνηση αυτή σαν το καλλίτερο φυλαχτό της Πατρίδας...

— — —

Και... τί άπέγινε ή Φανίτσα; ρώτησα την κυρία Στάσα, που μου διηγήθηκε την ιστορία της Ρόλς - Ρόιλς και της Φανίτσας.

Η κυρία Στάσα γέλασε.

— Τί ήθελες ν' άπογινι; Την έχω ακόμα στο μαγαζί. Πέντε χρόνια πέρασαν από τότε... Και έχει γίνει άγνωστη. Ζάρωσε, αδυνάτισε. Τον Πότη τον άρραβωνίαστικό της, ούτε θέλησε να τον ξαναδθί από κείνη την ήμέρα. Δουλεύει σαν σκυλί ή καυμένη, κι' ούτε μιλάει με τα άλλα κορίτσια. "Εχει ένα κακό μονάχα: έχει γίνει άπρόσεκτη, τελευταία και καμμία φορά άφαιρείται...

"Αλλοτε πάλι δακρύζει στα καλά καθούμενα... Σέ κάποια τέτοια στιγμή, μου διηγήθηκε αυτά που σου είπα...

Όυτε τον ξαναείδε, φυσικά τον Γιώργο... Θά έβρισκεται ίσως ακόμα στο Παρίσι, θάχη σίγουρα ξεχάσει την περιπέτεια του εκείνης της θραδυάς...

— Την κα:μένη την Φανίτσα... ψιθύρισα.

Η κυρία Στάσα γέλασε, σαν κάτι να θυμήθηκε.

— Δεν σου είπα, αλήθεια και τ' άλλο... Μά είναι να γελάει κανείς! Η μόνη της διασκέδασις τώρα πια είναι ή κινηματογράφος. Τότε όμως μονάχα τρέχει σ' αυτόν όταν δη από τις ρεκλάμες ότι ή πρωταγωνίστρια του έργου τραβά μακρινούς περιπάτους μαζί με την αγαπημένη του μέσα σε πολυτελείς κορβες. Φαίνεται ότι σέ κείνη τη Ρόλς - Ρόιλς άφισε τα μυαλά της...

— Η και την καρδιά της... ψιθύρισα εγώ.

Ν. ΧΑΓΕΡ—ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΙΚΟΥΣΙΟΝ ΡΕΚΟΡ ΤΕΜΠΕΛΙΑΣ

ΓΑΜΟΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΙ

Πρέπει να είναι κανείς κλασσικός εμπέλης για να παρακαλή να μην τελειώνουν ποτέ οι νύχτες και να μην μπορεί έτσι να κοιμάται διαρκώς. Άλλά το ρεκόρ της τεμπελιάς αυτής το έχει ασφαλώς ή κυρία Σουλβία Βεμπέρ που ξαπλώθηκε ένα βράδυ στο κρεβάτι της και ξύπνησε ύστερα από... 87 μέρες.

Το περίεργο είναι ότι δεν είχε καμμία συναίσθηση του τί είχε συμβή και νόμιζε ότι ξυπνούσε από κανονικάτο ύπνο όλίγων ώρών.

"Όταν είδε συγκεντρωμένα γύρω της τα τρία παιδιά της και το γιατρό άπόρησε και στάθηκε σχεδόν αδύνατον να την πείσουν ότι κοιμόταν τρεις ολόκληρους μήνες.

Οι γιατροί που την έπεσκέφθησαν έν δώα κοιμόταν δεν μπόρεσαν να έρωυνε την αίτία του άκουσίου αυτού ύπνου.

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΝΑΝΩΝ

Οι 56.000 νάνοι που βρίσκονται σκορπισμένοι σε όλη τη γή άπεφάσισαν να ίδρύσουν μια πολιτεία άποκλειστικά δική τους στην όποια φυσικά τα πάντα θα είναι λιλιπούτεια. Οι δρόμοι, τα σπίτια, τα θέατρα, οι έκκλησιές, τα τράμ, τα λεωφορεία, θα είναι κομμένα όλα στα μέτρα των κατοίκων της. Με τον τρόπο αυτό, οι λιλιπούτσιοι, που έχουν οι περισσότεροι για επάγγελμα να παρουσιάζονται στους ποικιλιών, θα πάνουν να γυρίζουν από τόπο σε τόπο και θα προσκαλούν αυτούς που θέλουν να τους ίδουν να έπισκεφθούν την πόλιν τους.

"Εννοείται ότι, για να μη ξεχνάνε την τέχνη τους, θα θάλουν στην πόλιν τους... είσοδο από τις εισπράξεις της όποιας θα έεπληρωθί το μεγάλο δάνειο που θα συνάψουν για την κατασκευή της.

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΕΘΟΥΝ

Οι "Αγγλοι είναι, καθώς γνωρίζουμε όλοι μας, ό λαός που μεθάει ολιγώτερο και οι διάφορες πόλεις της "Αγγλίας προσπαθούν να διατηρήσουν την φήμη αυτή κάνοντας μεταξύ τους ένα είδος συναγωνισμού έγκρατείας στα ποτά και συνεπώς, σοβαρότητας. Το ρεκόρ το είχε μέχρι τώρα το Πλύμουθ όπου το ποσοστόν των μεθυσμένων μόλις έφθανε τα 0,413 στους χιλίους κατοίκους.

Την δόξα όμως αυτή την ζήλεσε το Μπάρνεμαουθ και θάζοντας όλα του τα δυνατά κατώρωσε να παρουσιάση ποσοστό 0,23 στους χιλίους. Πράγματι στο Μπάρνεμαουθ κατεδικάσθησαν μέσα σε ένα χρόνο μόνον 24 άτομα επί μέση. "Εννοείται ότι ή στατιστική άφορα μόνον αυτούς που μεθούν δημοσία ώστε δεν παρέχει άπόλυτον έγγύησιν για την σοβαρότητα των Μπαρνεμαουθιτών.

"Αλλοτε για να παντρευθί ένα κορίτσι, έπρεπε να γνωρίση τον μέλλοντα σύζυγό της, να τον σχετισθί, να τον αγαπήση και κατόπιν να τον παρουσιάση στους γονείς της. Σήμερα όλα αυτά τα ώραία πράγματα έχουν καταργηθί χάρις στο ραδιόφωνο. Την άρχη την έκανε μια νεαρά Σκωτσέζα, ή Μις Ουάλλας, ή όποια έγνώρισε ραδιοφωνικώς ένα νέον διαμένοντα εις άπόστασιν 600 χιλιομέτρων από το μέρος που έμενε αυτή, τον αγάπησε, του πρότεινε... να τον παντρευθί πράγμα το όποιον εκείνος έδέχθη πολύ ευχαρίστως και ύστερα από λίγες μέρες έγίνετο ή γάμος των, πάλι ραδιοφωνικώς. Οι δύο μελλοντικοί έβρισκόντανε ό καθείς μπρὸς σ' ένα ραδιοφωνικό άποδέκτη και άκουγαν τις γαμήλιες ευχές που διάβαζαν οι άστορες.

Μετά μιάν εβδομάδα, οι δύο νεόνυμφοι, έβρισκόνταν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΚΑΤΟΙΚΟΙ

Ξέρετε ποιοι είναι οι ευτυχέστεροι κάτοικοι του κόσμου; Οι Σανδινέζοι, οι κάτοικοι δηλ του Σάν Διέγκο της "Αμερικής. Τελευταίως έδημοσιεύθι εκεί άστυνομική άνακοίνωσις δια της όποιας άνηγγέλλετο ότι τα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα είχαν περιορισθί εις το ελάχιστον. Το κατόρθωμα αυτό όφειλεται σ' ένα νέο σύστημα περιστολής του κακού των τροχαίων δυστυχημάτων, που έφήρμοσε ή άστυνομία του Σάν Διέγκο.

ΕΝΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΔΕΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Συνήθως τα χαρακτηριζόμενα ως τέρατα της φύσεως όχι μόνον είναι άνικανα για το παραμικρό, αλλά και δεν έπιζούν. "Ενα περιεστρι στο Κάιρο, διέφευσε την δεξασία αυτή. Γεννήθηκε με... τέσσερα πόδια, στον περιστρωά ενός όμογενοϋς, του κ. Καλομοίρη. Κατάληκτος αυτός διέπιστώσε ένα πρωί το γεγονός και λυπήθηκε προκαταβολικά για το νεογέννητο. "Εν τούτοις αυτό έζησε, έμεγάλωσε και έγινε πιο ρωμαλέο από τα άλλα αδελφάκια του, χάριν των όποιων, μάλιστα συνάπτει κάποτε και όμηρικές μάχες γύρω από ένα σπόρο με τ' άλλα περιστέρια!

ΔΑΝΕΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

"Όλοι σχεδόν οι μεγάλοι της συγχρόνου εποχής δεν χρησιμοποιοϋν το καθαυτό πατρωνυμικό τους όλλ' ένα δανεικό όνομα, ή ψευδώνυμο. "Ετσι ό "Τ' "Ανούντιο όνομάζετο στ' αλήθεια Γκετάνο Ραμπανιέττο. Η Γκρέτα Γκάρμπο λέγεται στην πραγματικότητα Γκρέτα Γκιούσταφσον. Ο δέ φίλατος συγγραφέας των Λονδρέζων Μίκαελ "Αρλετ δεν είναι άλλος από τον "Αρμένιον Ντικράν Κουγιουμτζιάν.

Στο περιδώριο της επικαιρότητας

Ο «ΚΥΡΙΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ» ...έώρτασε την 400^η του κατατόμηση

ΣΤΟ γαλλικό υπουργείο της Δικαιοσύνης μπήκε προ ημερών ένας ηλικιωμένος κύριος, κάτασπρος από τα χρόνια αλλά ζωηρός και ευθυτενής. Όλοι τον γνώριζαν εκεί μέσα και όλοι παραμέρισαν με σεβασμό στο πέρασμά του. Ήταν ο κύριος Ανατόλ Ντεμπλέ, ο περίφημος «Κύριος των Παρισίων» όπως αποκαλείται ο Αρχιδήμος της Γαλλίας. Είχε πάει για να πληροφορηθεί αν θα του επέτρεπαν επί τέλους να αποσυρθεί από την υπηρεσία και να γίνει συνταξιούχος.

Ο ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΣ ΓΑΛΛΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Κάθε τόσο και λιγάκι, οι παρισινές εφημερίδες αναγγέλλουν ότι ο «Κύριος των Παρισίων» έχει καταλήθει από το όριον της ηλικίας και θα αντικατασταθεί. Την άλλη μέρα όμως, ή πληροφορία αυτή διαψεύδεται γιατί γίνεται ένας ειδικός νόμος που παρατείνει το όριον της ηλικίας του Δημίου για μερικά χρόνια ακόμη, επειδή είναι αναντικατάστατος.

Την φορά όμως αυτή φαίνεται ότι τελείωσαν τα ψέματα επειδή ο κ. Ντεμπλέ το παραπέρασε το όριον της ηλικίας. Γεννήθηκε το 1863, είναι δηλαδή σήμερα 77 ετών. Στην θέση του δημίου διορίστηκε την 1η Ιανουαρίου του 1899. Με άλλους λόγους διανύει το τεσσαροκοστό έτος της υπηρεσίας του. Επί σαράντα ολόκληρα χρόνια σκοτώνει ανθρώπους με τέτοια εδυνειδισία ώστε, παρ' όλα του τα διαθήματα δεν θέλουν να τον αφήσουν να πάει να ησυχάσει. Είναι ο μόνος δημόσιος υπάλληλος της Γαλλίας που έχει περάσει τα εβδομηνταπέντε και που έχει σαράντα έτών υπηρεσία. Το όριο της ηλικίας στην Γαλλία είναι γενικώς στα εβδομήντα χρόνια και υπάρχουν ελάχιστες, τιμητικές εξαιρέσεις, που φθάνουν ως τα εβδομηνταπέντε. Αλλά εβδομηνταπέντε; Αυτό είναι μοναδικό. Και θα τον αφήσουν άραγε να φύγει;

Ο «Κύριος των Παρισίων» φοβάται. Αν δεν ληφθεί τον νόμο να δημοσιεύεται δεν θα πιστέψει ότι θα πάει πια... να σκοτώνει. Και καθώς λέει, αισθάνεται τον έαυτό του κορσασμένο και ανίκανο πια για εργασία. Από τον Ιούλιο του 1932, μετά την έκτακτη του Γαλλικού-Λοιφ, υπέβαλε την παραίτησή του και ζήτησε να μεταβιβάσει τα καθήκοντά του στον διάδοχό του που έχει μεγαλύτερη φωνή, τον όριον ο ίδιος. Τις περισσότερες φορές το επάγγελμα του δημίου κληρονομείται από πατέρα σε γιο. Επειδή όμως ο κ. Ντεμπλέ έτυχε να μην έχει άλλο παιδί εκτός από μία κόρη, αποφάσισε να παραιτηθεί για διάδοχό του τον άνεμό του Αντρέ Όμπρέχτ που είναι σήμερα πρώτος βοηθός του. Το υπουργείο δέχθηκε

την διαδοχή αυτή υπό τον όρον όμως ότι θα παρέμενε και ο Ντεμπλέ για να επιβλέπει στις εκτελέσεις. Ο πατέρας του από τον όποιον κληρονόμησε την θέση, ήταν δήμιος ισοδύως.

18.000 ΚΑΙ ΤΑ ΕΞΟΔΑ...

Ο «Κύριος των Παρισίων» είναι σήμερα κάτοχος του μικρού χαρτωμένου σπιτιού που κατοικεί ο ίδιος με την γυναίκα του και την κόρη του Μαρσέλ.

Βλέποντας κανείς την φωτογραφία του καλοκάγαθου και ευγενούς αυτού ηλικιωμένου κυρίου, δεν θα υπέθετε ποτέ ότι έχει μπροστά του τον αρχιδήμο της Γαλλίας.

Εκτός αυτού του άνδρα και το διπλό του σπίτι στο οποίο κατοικεί ο άνεμος-διάδοχός του και έχει και ένα τρίτο ακίνητο από το οποίο εισπράττει ένα μείο δεκαοκτώ χιλιάδες φράγκα τον χρόνο και τα έξοδα. Τα έξοδα αυτά έχουν παρανοηθεί από πολλούς που νομίζουν ότι ο δήμιος, εκτός από τον μισθό του, παίρνει και ένα ωρισμένο ποσό για κάθε κεφάλι που κόβει. Η έντυπωση αυτή είναι εσφαλμένη. Τα έξοδα είναι πραγματικά έξοδα τα οποία πληρώνει ο δήμιος στους βοηθούς του, σε δοκιμαστικά (δταν πρόκειται η έκτακτη) να γίνει σε άλλη πόλη) κ.λπ. Τώρα, υπάρχουν πολλοί που λένε ότι τα έξοδα αυτά πληρώνουν κατά μεγάλο μέρος στην τσέπη του δημίου. Ίσως υπάρχει κάποια αλήθεια σ' αυτό. Διαφορετικά δεν έχει

ταί πως ο κ. Ντεμπλέ κατόρθωσε να αποκτήσει τρία σπίτια και ένα ωραίο αυτοκίνητο, με το σχετικώς μέτριο εισόδημα των 18000 φράγκων τον χρόνο.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μία από τις πιο παράξενες υποχρεώσεις του «Κυρίου των Παρισίων» είναι να αποφεύγει την δημοσιότητα. Η δεσποινίς Μαρσέλ, η κόρη του, που εκτελεί και χρέη σωφύρα του πατέρα της, έχει εξασκηθεί ειδικώς στο να αποφεύγει τους φωτορεπόρτερ που πολιορκούν τακτικά το σπίτι του δημίου για να μπορέσουν να τον φωτογραφίσουν. Το υπουργείο έχει την γνώμη ότι ο «Κύριος των Παρισίων» πρέπει να είναι ένας άνθρωπος μυστηριώδης. Του απαγορεύονται αυστηρώς οι συνεντεύξεις, προς δημοσιογράφους. Για να φανεί συνεπής προς τις υποχρεώσεις του αυτές, ο δήμιος έχει μεταβληθεί σε κλασικό μισάνθρωπο. Δεν πηγαίνει ποτέ του σε καφενεία ή άλλα δημόσια κέντρα και όταν χρειάζεται τον κουρέα τον φωνάζει στο σπίτι του.

Είναι υπόδειγμα τακτικού υπαλλήλου. Επιθεωρεί πάρα πολύ συχνά τις δύο λαμητιόμους που είνε στημένες μέσα σε ένα μικρό γκαράζ, άριστερά στην είσοδο των φυλακών «Ζαντέ». Κανχάται ότι έχει το ρεκόρ της ταχύτητας στις εκτελέσεις. Μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα, λέει, η δικαιοσύνη έχει ικανοποιηθεί.

Είναι εξαιρετικά φιλόνητος απέναντι των θυμάτων του για τον λόγο αυτό δεν δέχεται να του κατασκευάσουν την «αυτοκίνητο λαμητιόμο» για τις εκτελέσεις που γίνονται σε άλλες πόλεις. «Προτιμώ, λέει, να φορτώνω την λαμητιόμο μου στο τραίνο που είμαι βέβαιος ότι θα φθάσει στην ώρα του παρά να ριψοκινδυνεύσω να μείνω από βλάβη του αυτοκινήτου στην μέση του δρόμου και να αφήνω τον κατάδικο να περιμένει την τελευτή του σιγμή. Αυτά τα ζητήματα χρειάζονται ταχύτητα».

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Αν μπορούσε να γράψει τα απομνημονεύματά του ο δήμιος της Γαλλίας θα παρουσίαζε ένα πολύ πλούσιο αλλά και πολύ τραγικό απολογισμό. Σαν τακτικός υπάλληλος που είναι κρατάει ακριβή βιβλία της δουλειάς του χωρίς να παραλείπει ούτε την παραμικρή λεπτομέρεια. Την 1η Ιανουαρίου του 1899 εξετέλεσε για πρώτη φορά με την βοήθεια του πατέρα του, τον Λουί Βασέ. Το κεφάλι του καταδίκου έσπασε ταχυδρομικώς στον «ειδικό εμπειρογνώμονα» καθηγητή της ανθρωπολογίας κύριο Φλαντινέ. για

να αποφανθεί αν είχε γίνει καλά ή δολιχά. Η γνωμοδότηση ήταν τόσο καλή ώστε 13 μέρες αργότερα ο κύριος Ντεμπλέ υιός είχε την τιμή να αναλάβει οριστικώς τα καθήκοντα του πατέρα που άπεσέρετο από την υπηρεσία ύστερα από 169 εκτελέσεις. Οι εφημερίδες της 14ης Ιανουαρίου 1899 ανήγγειλαν με μεγάλα γράμματα το γεγονός ότι ο κ. Ντεμπλέ υιός, ντεμπουτάρισε ως ατεξούσιος δήμιος στο Τρουά όπου είχαν συρρεύσει χιλιάδες κόσμου για να τον παρακολουθήσουν στο έργο του.

— Προσέξτε μη με κάνετε να πονέσω του είχε πει ο κατάδικος, ένας γέρος 67 ετών.

— Θα σάς... περιποιηθώ όσο περισσότερο μπορώ, του απάντησε ο Ντεμπλέ.

Στάς 13 Μαρτίου του 1923, ημέρα Παρασκευής— που θεωρείται από τους Γάλλους ως ημέρα αποφράς—ο Ντεμπλέ εξετέλεσε το υπ' αριθμόν 169 αποκεφαλισμό. Είχε φθάσει δηλαδή τον πατέρα του. Καθώς διηγείται στους γνωστούς του, ήταν αυτή η μόνη ημέρα της ζωής του που είχε φοβηθεί επειδή ήταν Παρασκευή, 13 του μηνός και έφθανε τον αριθμό 169 που ήταν όχι μόνον το ρεκόρ του πατέρα του αλλά και το γινόμενο του 13 επί 13. Οι φόβοι του όμως αποδείχθηκαν αβάσιμοι και εξακολούθησε να σκοτώνει στους 63 διαφόρους νομούς της Γαλλίας. Τα θύματά του είναι κατά μέσον όρον δέκα τον χρόνο αφού μέσα στα 40 χρόνια της υπηρεσίας του έχει εκτελέσει περίπου 400 καταδίκους.

ΤΟ ΠΙΟ ΓΟΝΙΜΟΝ ΕΤΟΣ

Η πιο πολλή δουλειά του έπρεπε το έτος 1921 κατά το οποίο είχε 23 εκτελέσεις. Ο «Κύριος των Παρισίων» δεν είχε σταλεί στο μέτωπο διότι απιλλάσσεται της στρατιωτικής υπηρεσίας. Ίσως λοιπόν για να μην έχει παράπονο που οι άλλοι είχαν σκοτώσει περισσότερους, έπρεπε μετά τον πόλεμο ένα κύμα εγκληματικότητας που του έδωσε του κόσμου την δουλειά.

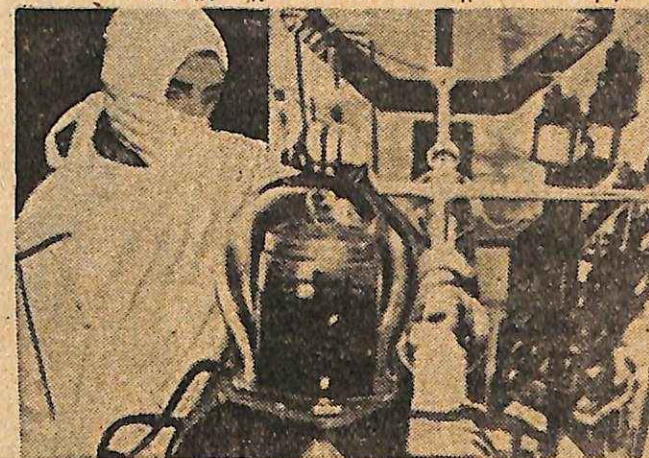
Εκείνο που παρηγορεί φοβερά τον κ. Ντεμπλέ είναι ότι δεν έκοψε κανένα γυναικείο κεφάλι επειδή οι Γάλλοι, σαν Ιπποτικοί άνθρωποι που είναι απηγορεύσαν από το 1885 την θανατική εκτέλεση γυναικών.

Υιός, έγγονος και διεγγόνος δημίου, ο κύριος Ανατόλ Ντεμπλέ, που κατάγεται από την Βαυαρία καθώς αποδεικνύει και το έντελως γερμανικό του όνομα, (Ντάιμπλερ, όπως προφέρεται γερμανιστί, σημαίνει σε γερμανική διάλεκτο «διάβολος» είναι όχι μόνον ο τύπος και ο πογραμμός του καλού υπαλλήλου αλλά και ο αντίθετος γόνος μιας οικογενείας που επί 112 συνεχώς έζη από τον θάνατο των άλλων.

ΠΩΛ ΑΛΛΑΡ

Τρείς σοφοί προσπαδούν να κατασκευάσουν ύλη!

ΣΤΟ προάστειο του Βερολίνου Ντάλεμ, υπάρχει ένα μεγάλο επιστημονικό ίδρυμα, το «Ινστιτούτον ηλεκτροφυσικών και ηλεκτροχημικών μελετών». Μέσα στο ίδρυμα αυτό υπάρχουν ατέλειωτες αίθουσες και εργαστήρια με κάθε είδους μηχανήματα και επιστημονικά εργαλεία από τα ό-

Κλεισμένος μέσα στο εργαστήριό του, και προφυλαγμένος όσο μπορεί καλύτερα ο δώρ Φέλντ, ο ένας από τους τρεις συγγρόνους Φάουστ, προσπαθεί να βρει την λύση του μυστηρίου που τον απασχολεί.

ποια όποιος δεν έχει επιστημονικές γνώσεις δεν καταλαβαίνει τίποτα απόλυτως. Το μεγαλύτερο όμως ενδιαφέρον το παρουσιάζει μία αίθουσα μέσα στην οποία τρεις σοφοί επιστήμονες, οι Μποότεριτς, Κυνώ και Φέλντ εργάζονται νυχθημερόν επί τρία ολόκληρα χρόνια για να λύσουν ένα από τα πιο φανταστικά προβλήματα του κόσμου, να φτιάσουν, δηλαδή, ύλη από το τίποτα. Όπως ο Θεός έπλασε τον κόσμο εκ του μηδενός έτσι και οι τρεις αυτοί σοφοί προσπαθούν να κατασκευάσουν κάτι από το τίποτα.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΙΚΡΟ ΛΑΘΟΣ ΘΑ ΠΑΡΕΛΥΕ ΚΑΘΕ ΚΙΝΗΣΗ Σ' ΟΛΟ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Τα πειράματα που κάνουν οι τρεις σοφοί χρειάζονται διαρκή παρακολούθηση επειδή είναι επικίνδυνα όχι μόνον για τους τρεις επιστήμονες, αλλά και για ολόκληρο το Βερολίνο. Αν κάνουν το παραμικρό λάθος στον χειρισμό μιας ηλεκτρικής μηχανής που έχει κατασκευασθεί επίτηδες για τα πειράματά τους, το Βερολίνο θα βρεθεί ολόκληρο χωρίς φως και χωρίς κίνηση και υπάρχει κίνδυνος να προκληθούν ατόματα πυρκαϊές. Για τον λόγο αυτό έχουν γίνει σε όλους τους ηλεκτροπαραγωγικούς σταθμούς του Βερολίνου ειδικές προληπτικές εγκαταστάσεις.

Οι τρεις σοφοί ξεκινούν από την ιδέα ότι όλη η ύλη αποτελείται από άτομα τα οποία δεν είναι τίποτα άλλο παρά ηλεκτρική ενέργεια. Την ηλεκτρική αυτή ενέργεια προσπαθούν ακριβώς να κατασκευάσουν, να μετατρέψουν, δηλαδή, την ενέργεια σε ύλη. Κάθε άτομο της ύλης αποτελείται από ένα μόριο ηλεκτρισμού γύρω στο οποίο περιφέρονται διάφορα άλλα μόρια.

Αναλόγως του αριθμού των ηλεκτρικών μορίων που αποτελούν το άτομο παραγονται τα διάφορα απλά σώματα, τα χημικά στοιχεία όπως π. χ. το υδρογόνο, το οξυγόνο, ο υδράργυρος κ. ο. κ. ε. Αν κατορθώσουν οι τρεις αυτοί επιστήμονες να απομονώσουν τα ηλεκτρικά μόρια και να τα βάλουν να γυρίζουν όπως θέλουν αυτοί γύρω από ένα άλλο θα βρεθούμε μπροστά στο μεγαλύτερο θαύμα των αιώνων. Ίσως θα υπάρχει ύστερα από μερικά χρόνια μια απλή μηχανή ή όποια θα παράγει από το τίποτα αναλόγως της επιθυμίας μας νερό, κρασί, σίδηρο, χρυσάφι, ράδιο και ότι άλλο της ζητήσουμε.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

τόσο πιδ απαιτητικός δανειστής γίνεται...

— Μήπως ήθελες μικρούλα μου, σάρκασε τώρα ο Χρυσάνθης, να εξακολουθούσα ν' αρμενίζω στις ακύμαντες θάλασσες των ωραίων σου ματιών; χωρίς έλπιδα να κερδίσω κάτι θετικότερο ποτέ;... Έκανε λάθος: Ούτε τόσο ποιητής είμαι ούτε τόσο βλάκας.

Η Φανή τον ξανάβρε, ίδιον όπως εκείνη τη φριχτή νύχτα, που την είχε σώσει απ' τα χέρια του ο Λεωνίδας, και φοβήθηκε. Τώρα ο Λεωνίδας ήταν μακριά χιλιόμετρα δρόμου κληρά... Απεφάσισε, λοιπόν να κερδίσει καιρό με τον ήπιο τρόπο:

— Ήτανε κάτι άλλο, πού μ' έκανε να δέχομαι χωρίς πολλούς δισταγμούς τα όσα έκανατε για μένα, κύριε Χρυσάνθη. Ήτανε η αδελφή μου, πού είχατε κάποιο δεσμό άλλοτε μαζί της, και νόμισα πώς της χρωστούσατε γι' ανταπόδοση λίγη στοργή...

— Αυτά να τ' άφισες! φώναξε ο δημοσιογράφος. Ξέρεις καλά πώς ό,τι έκανα για την αδερφή σου, πάλι για σένα τόκανα. Εκείνη δεν μου χρωστάει τίποτα! έσύ όλα.

— Κύριε Χρυσάνθη, είναι φοβερό αυτό που μου λέτε... Με κάνετε να νοιώθω ντροπή και στενοχώρια.

— Αν τόξερα, θα προτιμούσα να μη

γινόμουν τίποτε, νάμενα για όλη μου τη ζωή μαλακάρικα, θα προτιμούσα άπόψε να πέθαινε η Χρύσα... Και θα το προτιμούσε κι' αυτή, άντι να με δῇ στην άγκαλιά σας, ριγμένην έξ αίτίας της...

Ο δημοσιογράφος έγινε τώρα πιδ λίγο άπότομος, σχεδόν τρυφερός: — Μά δεν μ' αγαπάς καθόλου; καθόλου;... της ψιθύρισε. Δεν κατάφερα τόσον καιρό να σου έμπνεύσω παρά μόνο μίσος;

— Δέ θρίσκετε, τού άποκρίθηκε, πώς είναι λιγάκι υπερβολικό να μου ζητάτε αγάπη, ύστερα απ' αυτά που μου είπατε;... Η αγάπη δεν είναι νομίζω κάτι πού την έμπνέει το συναισθημα του ξεπληρώματος ενός χρέους, όταν μάλιστα αυτό το ξεπληρώμα ζητιέται τόσο θάναυσα απ' τον ίδιο τον όφειλέτη... Άπορώ μά την αλήθεια, κύριε Χρυσάνθη, πώς έσείς, ο άνθρωπος με τη μεγάλη πείρα, δεν τά έξερετε αυτά τά τόσο άπλά...
Ο Χρυσάνθης έσφιξε τά δόντια του:...

— Χτές δεν ήσουν έτσι, είπε, σαν να μονολογούσε. Σήμερα άλλαξες... τί μπορεί να μεσολάβησε;

Η Φανή δεν τού άποκρίθηκε. Έσκυψε μόνο τά μάτια της, κι' εύχαρίστησε τον άγαπημένο της πού της έδινε τη δύναμη ν' άντιστέκεται...

— Λέγε, λοιπόν, συνέχισε ο Χρυσάνθης. Τι μεσολάβησε άπό χτές, πού να σ' έκανε ν' αλλάξεις τόσο;...
— Τίποτε... Τι θέτε να μεσολάβησει;...

— Μή λές ψέμματα... Χτές ήσουν άλλοιώςτικη...

— Όχι μόνο πού χτές δεν έγινε η συζήτηση πούγινε μεταξύ μας σήμερα...

Άπότομα, ο δημοσιογράφος άλλαξε έντελώς στάση:

— Φανίτσα, με παρεξήγησες... της ψιθύρισε.

— Σε τί πράμα;

— Νά, σ' αυτά πού σου λέγα πρωτύτερα... Στην αρχή, άλλοτε, παλιά, δε στο κρύβω, θελήσα να σε κάνω έρωμένη μου... Θεατρίνα είναι, έλεγα, τί σημασία έχει πιδος θάνα ο πρώτος, μιά και κάποτε θα πέση όπωσδήποτε. Άπό τότε όμως, το αίσθημά μου άλλαξε, δυνάμωσε, κι' άπό πόθος έγινε άγαπη... Ναί, Φανίτσα, σ' αγαπώ... και δε σε θέλω για μιά στιγμή, σε θέλω για πάντα... Πρώτα ήταν άλλοιώς... Τώρα όμως...

— Τώρα; ρώτησε η Φανή παγωμένη.

— Τώρα, σε θέλω γυναίκα μου...

Η Φανή χαμήλωσε ως το στήθος της το κεφάλι. Τώρα, η άμυνα της γινότανε πιδ δύσκολη. Η πρόταση τού Χρυσάνθη, δεν είχε τίποτε το χυδαίο, τίποτε το προσέλητικό.

— Για να μη νομίζης μάλιστα πώς θέλω να κερδίσω τίποτε προτού σε πάρω, δέχομαι να μην άρραβωνιαστούμε και στο μικρό διάστημα πού θα μεσολαβήσει ως το γάμο μας, να μη σε θλένω καθόλου... Έτσι θα σαι σίγουρη και έβέβαιη πώς σ' αγαπώ, συνέχισε ο δημοσιογράφος με φωνή πούτρεμε, και πώς σε θέλω δίπλα μου, όχι σαν περιπέτεια της στιγμής, μά σα γυναίκα μου, επίσημη και τιμημένη...

Η Φανή δεν άποκρίθηκε. Τον προτιμούσε έπιθετικό, πρόστυχο, χυδαίο το Χρυσάνθη, παρά έτσι πού τον έθλεπε τώρα. Προτιμούσε να της είχε έπιτεθή, όπως εκείνη τη νύχτα, για νάχη το δικαίωμα να τον σπρώξει δυνατά άπό κοντά της να νά τον χτυπήσει, και ν' άνοιξη το παράθυρο για να ζητήσει βοήθεια άπό τους διαθάτες. Τώρα όμως, ύστερα απ' την πρότασή του πώς ν' άμυνθῇ; Τί δικαιολογία να ὤρη για την άρνησή της;... Γιατί στά τελευταία η πρότασίς του την τιμούσε. Δεν ήταν σωστό να τού πῇ όχι, χωρίς να προσθέσει ότι αγαπούσε πάντα τον Λεωνίδα, και μοναδική της έλπίδα, η καλύτερα, η συνισταμένη όλων μαζί των ελπίδων της, ήτανε να ξυπνήσει μιά μερα στο πλευρό του, συντρόφισσά του παντοτεινή...

Ο Χρυσάνθης τερίμενε πολλήν ώρα την άπάντησιν της. Βλέποντάς την όμως να μένη πάντχι με το κεφάλι πεσμένο στο στήθος, σιωπηλή, την ξαναρώτησε:

— Δοιπόν;... δέχεσαι;...

Η Φανή, για να κερδίσει καιρό, τού είπε:

— Μά... το λέτε σοβαρά;...

— Θέλεις να παντρευτώ αὔριο;

— Όχι... Όχι... Έκανε φοβισμένη η

θεατρινούλα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

— Μά δεν μ' αγαπάς καθόλου; ψιθύρισε ο Χρυσάνθης.

Τα αἶμα του δικαστηρίου ‘Η δύελλα

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑ

— Κύριε πρόεδρε αυτή η γκαμήλα... Πώ, πώ! Έπρεπε να ήθετε αυτήν την γκαμήλα πώς έπετάχτηκε στη μέση:

— Βρέ ούρακοτάνκο!

Κουδούνι:

— Δεσποινίς! (γροθιά). Τί κατάσταση είν' αυτή; (κουδούνι). Σιωπή! (άπειλητική κίνησης τού δακτύλου). Άμα σάς ξανακούσω και πῆτε έστω και μισή κουβέντα θα σάς στείλω μέσα!

Έξαψις:

— Με είπε γκαμήλα!

Κουδούνι:

— Σιωπή!

Πείσμα:

— Δεν τού μιλάτε αἰτουνοῦ;

Γροθιά στο προεδρείον.

— Πάψε σου είπα! (κουδούνι). Δεν θα μού πῆς εἰς πῶς θα διευθύνω την συνεδρίασιν! (γροθιά). Όρίστε! (στροφῇ στους κατηγορουμένους). Κι' εἰς δεν μού λές, τί το πέρασες εἰς μέσα και ούλεις με τοιαύτας εκφράσεις; Έ:

Συστολή:

— Κύριε πρόεδρε...

— Για πόσους κατηγορούμεν!

— Νά συνεχίσω;

— Έλα!

— Λοιπόν πού λέτε αυτή η γκαμήλα...

Η γκαμήλα έτοιμάζεται πάλιν να έπραγῇ άλλα άντικρούει τόσο θυελλώδες το πρόσωπο τού προέδρου, ώστε κουρνιάζει. Άλλά ο πρόεδρος πού έχει ήδη τά μύθρια του μισοσηκώνεται στην έδραν του:

— Δεν μού λές, κατηγορούμενε, αυτή η γκαμήλα δεν έχει όνομα;

— Έχει.

— Λοιπόν;

— Έτσι συνήθισα να την λέω κ. πρόεδρε και με συγχωρείτε διότι την λέω και ένώνιον σας γκαμήλα. Δεν ήθελα έντός της αίθουσας ταύτης να όμιλήσω άπρεπώς άλλα όταν θα ήθετε τί έκανε και τί δεν έκανε αυτή η μούμια...

«Αυτή η μούμια πετάγεται έξαλλη πάλιν στη μέση.

— Βρέ ούρακοτάνκο!...

Κοκινίζει ο ούρακοτάνκος. Πρασινίζει όμως ο πρόεδρος και παρά πέντε να πετάξῃ την κουδούναν.

— Πάλι εἰς;

Έξαψις:

— Με είπε μούμια!

Γροθιά στο προεδρείον.

— Πάψε σου είπα γιατί θα διατάξω να σε βγάλουν έξω (κουδούνι). Νά δώ άν θα πάψετε να θρίσκετε εἰς μέσα (γροθιά). Κατάστασι; είν' αυτή!

Έχρειάστηκε πολλή ώρα να γαληνέψουν τά πνεύματα. Έχρειάστηκε, ιδιαίτερος, πολλή ώρα, να γαληνέψῃ το πνεῦμα τού προέδρου.

— Λέγε κατηγορούμενε.

— Μάλιστα...

— Χωρίς ὕβρεις. Άκούς;

— Άκούω κ. πρόεδρε.

— Γιατί έβρισες την δεσποινίδα;

— Διότι έπροσπαθούσε να παρασύρῃ

τον αδελφό μου, να τον παντρευτῇ, εἰ-

κοσι χρονών παιδί κι' αυτή σαραντάρα!

— Ό, τί δλέμματα ήταν εκείνα! Άν

μπορούσαν να συβλίσουν θα τον είχαν

κάνει κομμάτια τον κατηγορούμενον. Κά-

τ' έτοιμάζεται να πῇ η μηνύτρια άλλα

συναντά και πάλι το όργιλον πρόσωπο

τού προέδρου, καταπίνει το μίσος της.

δαγκώνει την γλώσσα της, κινεί την κεφαλήν της, στριφογυρίζει επάνω στα τακούνια της, χτυπά νευρικά την τσάντα της. Ούτε την προσέχει ο κατηγορούμενος.

— Έπῃγε, λοιπόν, να τά φτιάξῃ με τον αδελφό μου, ένα παιδαρέλι εκεί έπειδή καθόμασταν μέσα στο ίδιο σπίτι.

Έπειδή, λοιπόν, εκάθοντο στο ίδιο σπίτι. Έπειδή έβλεποντο κάθε ήμερα. Έπειδή εκείνος ήταν πολύ νέος, άμυαλος και εύφλεκτος ως μπαρούτι. Έπειδή οι πολύ νέοι και άμυαλοι δεν ψιψρίζουν ποτέ τά ζητήματα της ηλικίας εἰς τούς έρωτικούς των προσανατολισμούς,

— Λοιπόν, πού λέτε, αυτή η γκαμήλα...

διὰ ταῦτα ο νέος ήσθάνθη να κελιάδουν άηδόνες εἰς την καρδίαν του. Η μή νέα, δέ, έτεινε οὐς εὐήκοον εἰς την συναυλίαν και έμεγαλῶθη. Ο έρως, ως γνωστόν, είναι ύπόθεσις άντιθέσεων. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου περίεργον πώς η έτερόνυμος αυτή δυάς τά έμυσσκεψε έτσι. Γιατί δεν ήταν έρωτας αἰτός. Μούσκεμμα ήταν. Άπό εκείνα, δηλαδή, τά αίσθηματικά μπλεξίματα, εἰς τά όποια ὄθουν τούς ανθρώπους οι αἰώνιοι νόμοι της φύσεως πού νομίζεις πολλές φορές ότι κινούνται άπό την εύθυμον διάθεσιν φιλοποίνιμονος φροσύνης.

Άρχισαν με άσπεία. Όπως αρχίζουν συνήθως οι έρωτες. Έπροχώρησαν στα παιχνίδια. Όπως προχωρούν συνήθως. Καί σιγά-σιγά άπό τά έλαφρά έφθασαν στα σοβαρά, άπό τά σοβαρά στα σοβαρά. Για να έξηγουμένα άκριβέστερα μίαν ήμεραν πού «παίζαν» μέσα εἰς ένα δωμάτιο, έσηκώθηκε το φθινόπωρον και είπε εἰς την άνοιξιν:

— Χρυσό μου.

— Αγάπη μου, άπῆντησε ο νέος.

— Ός πού θα πάμε έτσι;

— Ός πού;

— Δεν θα καταλήξουμε κάπου;

— Πού;

— Στόν γάμο;

Είπαμε ότι ο νέος ήταν έλαφρόμυα.

λος. Νομίζω ότι όλα τά πράγματα εἰς τον κόσμον αυτόν είναι σορολόπ, έπῃγε στο σορολόπ την ύπόθεσιν, έδέχθη μετά μεγάλης χαράς και εὐθὺς άμέσως παρουσίασιν στον μεγάλο αδελφόν του.

— Νίκο, τού είπε.

— Τί συμβαίνει, βρέ;

— Θέλω να παντρευτώ.

— Τί έκανε λές;

— Σοβαρώς σου μιλώ.

— Φύγε βρέ! Φύγε μη φας κλωτσιά,

βλάκα! Φύγε μην αρπάξω κανένα σκου-

πόξυλο ήλίθιε! Φύγε μη σε πλακώσω

στο έξωλο χάχα! Φύγε μη σε λυώ-

σω! Φύγε!

Άλλά ο βλάξ δεν έφευγε:

— Σοβαρώς σου μιλώ, Νίκο!

— Βρέ για μίλα καλά...

— Άγαπώ την Ευτέρπη.

— Ποιάν Ευτέρπη βρέ; Την γκαμήλα;

— Ναί.

— Φύγε βρέ! Φύγε βρέ μη σε βουτή-

ξω απ' τον σβέρκο και σε χτυπήσω χά-

μο σαν χταπόδι, σαχλέα! Φύγε βρέ μη

σε σκίσω σαν σαρδέλα, μάπα!

Άλλά ο μάπας δεν έφευγε. Και έπει-

δή ο ευέξαπτος, αδελφός άντελήφθη ότι ο νέος σοβαρώς έτρώθη άπό τά θέλη-

τρα της κοπέλλας, τον έδούτηξε απ' τον γιακά, τον έτάραξε στο έξωλο, τον έκανε

παστό κι' ύστερα έσπευσε έξαλλος να βρῇ την δεσποινίδα. Τό τί της είπε, τό

τί της έσυρε, τό τί την έβρισε είναι

άνθρωπος, πού τά έτρωγε εύκολα, έβαλε

γράφεται ότι η κοπέλλα πού δεν ήταν

άνθρωπος, πού τά έτρωγε εύκολα, έβαλε

τις φωνές, άνεστάτωσε τον κόσμο, τον

έβρισε με την σειρά της, τον αρπάξε απ'

τά μαλλιά κι' έμαζεψτηκε η γειτονιά να

τους χωρίσει. Έν τέλει υπέβαλε και μή-

νυσιν πού έφερε την ύπόθεσιν στο δι-

καστήρις.

— Αυτά έκανε.

Φρονείς ότι αυτή παρέσυρε τον α-

δελφό σου;

— Αυτή!

— Κι' ο αδελφός σου δεν φταίει;

— Ο αδελφός μου είναι τενεκέ!

Είκοσι ήμέρες κράτηση επί έξουθρίσει. Και το φθινόπωρον, έξαλλον, θηριώδες,

μποςρινασμένο εξαπέλυσε νέαν θύελλαν:

— Ούρακοτάνκο! Τί να σου κάνουν

είκοσι μέρες έσένα, έ; Θα δῇς εἰς τί θα

σου κάνω! Και όρκίσθη εκεί μέσα στο δικαστή-

ριο να τον μαθήσει.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Κουβέντες του Βάδρακα

Περιοδικά

*Αδερφάκι διεφθυντή,

Τί γίνεται, ρε φίλε, μ' αυτά τὰ περιοδικά σά μαρουλόφυλλα, με άγαναγκάει φόρτσα και με καταξοδεύει. Γιατί 'π' τον καιρό πούμαθε να διαβάζω φελολογία τὸ Φροσί, ὅλο και περιοδικά μου ξηγιέται ν' άγοράζω:

—Ρε Βάδρακα, μου λέει, α*ριο τὸ πρωί μὴν ξεγάσης νά μου πάρης τὸ «Αὐτοκίνητον».

—Τρελλάθηκες, ρε Φρόσω; τῆς ξηγιέμαι. Ἐγὼ νά σοῦ πάρω ἔφοκλιντον;

—“Ἐνα διφραγκο κάνει, καυμένη!

—“Ἐνα διφραγκο;

—Ναί. Περιοδικό εἶναι;

—Κί' ἄλλο περιοδικό;

—Κί' ἄλλο...

Και δόστου διφραγκο ἐγὼ, ἀδερφέ μου, γιὰ νά μάθω φελολογία τὸ Φροσί. Τὸ ὁποῖον μεγάλη τραγωδία, ἀδερφάκι! Μ' ἔννοεις;

Γειά—χαρά
ΒΑΘΡΑΚΑΣ

—□□—

Νέα και περίεργα

Ἡ ἄλθσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων ἔγινε τὸ 1204 μ. Χ.

—Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις ἐκηρύχθη τὸ 1782.

—Ἐξ ἄλλου ἡ ἐν Σαλαμίνι ναυμαχία ἔλαβε χώραν τῷ 480 π. Χ.

—Ἐπάρχουν σοβαροὶ φόβοι ὅτι τὸ ὕδωρ σχηματίζεται ἀπὸ τὴν ἔνωσην τοῦ ὕδρογόνου μετὰ τὸ ὀξυγόνο. Αἱ ἔρευναι πρὸς ἐπακρίβωσιν τοῦ πράγματος συνεχίζονται με ἀρετὴν ἐντασιν.

—Πολλοὶ λέγουν ὅτι ὁ ἡλεκτρικὸς λαμπτήρ ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τὸν Ὠμαῦν Ἐδισόν. Τοῦτο δὲν εἶναι καὶ ἀληθές.

—Θυρεῖται ὅτι ὁ μέγας Γάλλος συγγραφεὺς Ὀνορέ Μπαλζάκ, ἔγραψε τὰ ἔργα του διὰ τῆς χειρὸς του καὶ ὄχι διὰ γραφομηχανῆς, ἰσχυρίζομενοι δικαίως ὅτι ἡ γραφομηχανὴ δὲν εἶχε ἐφευρεθῇ εἰς τὴν ἐποχὴν του.

Νέα ταγκό

«Γ' εἶν' αὐτὸ πού φορᾷς
Μελπομένη.»

ΚΟΥΠΑΕ

Κάθε μιὰ τὰ χεῖλιν βάζει
νά μὴ μείνῃ εἰς τὸ ράφι
καὶ ἀκόμη γιὰ ν' ἀρέσῃ
ψάχνει κάτι νὰ φορέσῃ
πὶδ λαμπρὸ

γιὰ νὰ βρῇ γαμπρό!

“Ὀλ' αὐτὰ εἶναι ἀλήθεια

καὶ καθόλου παραμύθια.

“Ὀλα, ὅμως, ἔχουν γίνῃ

τόσο χάλια καὶ ντροπῇ,

κι' ἔτσι κάνουν τὸν καθένα, γυναικᾶ

(ἡ μισογύνῃ

ἀπὸ τὸ θυμὸ ν' ἀνάψῃ καὶ νά πῃ:

ΡΕΦΡΑΙΝ

Τ' εἶν' αὐτὸ πού φορᾷς, Μελπομένη;

Πῶς δὲν σ' ἔχουν ἀκόμη δεμένη;

“Ἐχεις δόσει τόσο χρῆμα

—τί κρίμα! τί κρίμα!

γιὰ νὰ βάλῃς στὸ κεφάλι

—τί χάλι! τί χάλι!

ἕνα πρᾶμμα φοβερό,

π' ὅταν τὸ φορῇς μετὰ νάζι

ὁ καθένας σοῦ φωνάζῃ

ἀπὸ πικᾶ:

—Μελπομένη, τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ!

Μελπομένη, καὶ τὰ μαῦρα σου τὰ σῦκα!...

ΚΟΥΠΑΕ 2ο

Ἡ γυναῖκα τώρα βάνει

στὸ κεφάλι τὸ τηγάνι

καὶ ἀκόμη γιὰ ν' ἀρέσῃ

ψάχνει πάντα νὰ φορέσῃ

κάτι πὶδ λαμπρὸ

γιὰ νὰ βρῇ γαμπρό!

Τᾶχει πλέον βάλει ὅλα,

μπρίκι, πιάνο, κατσαρόλα.

Μὰ καὶ μ' ὅσα ἔχουν γίνῃ

δὲν ξαναῖε προκοπῇ,

γιατὶ τώρα ἀπ' τὸν καθένα γυναικᾶ ἡ μι-

(σογύνῃ,

θὰ ἀκούσῃ χωρὶς τίποτε νά πῃ:

ΡΕΦΡΑΙΝ

Τ' εἶν' αὐτὸ πού φορᾷς, Ἀφροδίτη;

Θὰ σὲ σπᾶσω στὸ ξύλο στὸ σπίτι!

“Ἐχεις δόσει τόσο χρῆμα

—τί κρίμα! τί κρίμα!

κλπ. κλπ.

(Ἀπὸ τὴν νέαν τεχνολογίαν ἐπιθεώρηση: «Ὁ Ἀλῆ - Μπαμπᾶς κι' οἱ σαράντα κλέφτες...»)

Γράμματα τοῦ Γζανέττου

Οἱ φορεσιές

Σιόρ ντιρετόρο τοῦ «Ἑβδομάς».

Αὐτὲς τοῖς μέρες, τζόνια μου, στρώθηκα στὸ κρεβάτι ἀπὸ μία ἱμφολέντζα τοῦ διαόλου, κι' ἀκόμα δὲν μπορᾶ νὰ σοῦρω τὰ ποδιάρια μου.

Μ' ἐφθῇ τὴν εὐκαιρία, ψυχούλια μου, ἔκατσα κι' ἔκαμα ἕνα σωρὸ σκέψεις ἀπάνω στὴν ἀναποδίεσ φτοῦ τοῦ ντουινᾶ.

Καὶ βρῆκα, φινάλε-μέντε, τζόνια μου, μία καινούργια ὑπεροχὴ πούχουνε τὰ θηλυκὰ ἀπὸ μᾶς τσοῦ κακόρικους.

Ἀσκέφτηκα, πού λές, πῶς τώρα μετὰ τὸ καρναβάλι μὴ νάχα ἐμεῖς θὰ μποῦμε στὰ ἔξοδα γιὰ νὰ μασκαρευτοῦμε. Οἱ γυναῖκες ἔχουνε ἀπὸ τώρα ἔτοιμες τὴν καρναβαλιστικὴς φορεσιές τους.

Ἐχτός κι' ἂν βάνουνε τίποτις φουστάνια τὴν προκοπῇ γιὰ νὰ μασκαρευτοῦνε. Μὲ τὸ τσερβέλο πούχουνε τίποτσι δὲν ἀποκλείεται.

Τί λές κι' ἐλόγου ἀποκλείεται.

Μὲ τιμὴ καὶ ὑπόληψη

ΤΖΑΝΕΤΤΟΣ

—□□—

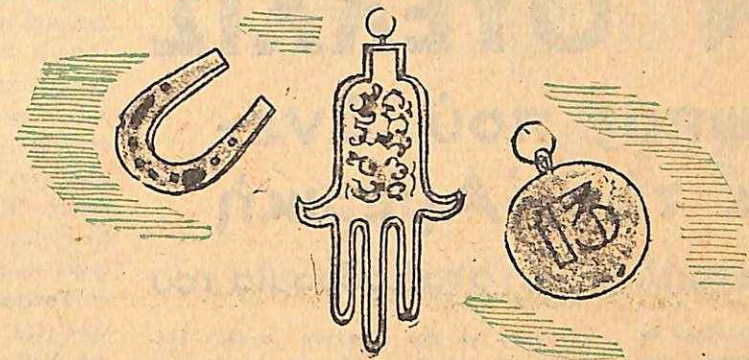
Μικραὶ ἀγγελίαι:

ΚΥΡΙΟΣ καθὼς πρέπει, ἀγωνῶν ἀνάγων καὶ γραφῶν, ζητεῖ θέσιν ναυκλήρου παρὰ σοβαρᾶ οἰκογενεῖα. Ὁ εὐρὼν ἀμοιβήσεται.

ΖΗΤῶ κατεπιγόντως δημοδιδάσκαλον, ἵνα με προγυμνάσῃ κατ' οἶκον εἰς τὰ ἐγκύκλια μαθήματα τῆς Α' καὶ Β' Δημοτικού. Γράψατε: Ὁμηρον Αἰσχυλόπουλον, τελειόφοιτον Νομικῆς.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ καινούργες ἐνοικιαστήριον δι' ἐνοικιασθσομένην οἰκίαν με λογικὸν ἐνοίκιον. Γράψατε: Ν. Νίκον Ἐνοικον, Ἐνταῦθα.

Ἄν σὰς κάνῃ κάποιος ξαφνικά τὴν ἐρώτησι: «Εἰστε προληπτικός;». Θὰ ἀπαντήσετε ἀσφαλῶς «ὄχι». Καὶ ὅμως, ἅμα τὸ καλοσκεφθῇτε τὸ πρᾶγμα θὰ ἰδῇτε ὅτι δὲν εἴσατε ἐντελῶς ἀπηλλαγμένους προλήψεων καὶ ὅτι τὸ «ὄχι» πού βιασθήκατε νὰ ἀπαντήσετε ἦταν λιγάκι ψέμια. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ σ' τενογοριόσαστε γιὰτὶ δὲν εἴσατε μόνον ἐσεῖς πού εἴπατε ψέμια. Τὴν ἴδια ἀπάντησι ἔδωσαν καὶ οἱ ἀκόλουθεσ ἔξη ὀνομαστὲς γυναῖκες, ὅστερα ὅμως ὠμολόγησαν:

Δὲν εἶμαι διόλου προληπτικὴ, ἀλλά..

«ΑΠΟΦΕΥΓΩ ΝΑ ΜΙΛΩ ΓΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ»

λέγει ἡ διάσημὸς συγγραφεὺς Κολέτ

Ὁχι, δὲν εἶμαι καθόλου προληπτικὴ, ἔβεβαίωσε μόλις τῆς ἔκαναν τὴν ἐρώτησι, καὶ βρῖσκα τοὺς προληπτικούς πολὺ ἀνόητους. Τὸ μόνο πρᾶγμα πού ἀποφεύγω πάντοτε, εἶναι νὰ μιλάω περὶ εὐτυχίας καὶ πρὸ πάντων περὶ τῆς δικῆς μου εὐτυχίας. Αὐτὸ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ πρόληψις. Θεωρῶ τὴν εὐτυχία σὰν μιὰ θεοτήτα τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρεται χωρὶς σοβαρὸ λόγο. Τὸ ἴδιο ἄλλωστε συμβαίνει καὶ μετὰ τὸ ὄνομα ὄλων τῶν θεοτήτων καὶ, καθὼς ξέρουμε ὅλοι μας, τὸ Εὐαγγέλιο ἀπαγορεύει νὰ πιάσουμε χωρὶς λόγο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ στὸ στόμα μας. Ὡστε στὴν περίπτωσι τὴν δική μου πρόκειται μᾶλλον γιὰ «σεβασμὸ» παρὰ γιὰ «πρόληψιν».

Καὶ ὅμως, ὅσοδήποτε καὶ ἂν προσπαθῇ ἡ κυρία Κολέτ νὰ δικαιολογηθῇ, πρέπει νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶναι καὶ αὐτὴ προληπτικὴ.

«ΟΧΙ —ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΩ ΞΥΛΟ — ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΚΑΘΟΛΟΥ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗ»

λέγει ἡ τολμηρὰ ἀεροπόρος Μαρούζ Χιλζ.

Ἡ πρόληψις δὲν συμβιβάζεται μετὰ τὴν ἀεροπορία, ἐδήλωσε. Οἱ ἀεροπόροι ἀντικρύνουν κάθε στιγμὴν τὸν κίνδυνον, παλεύουν μετὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν καλὴ λειτουργία λεπτῶν μηχανημάτων. Κατὰ συνέπειαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πιστεῦσιν ὅτι ὑπάρχουν ἀγνωστες, μυστηριώδεις δυνάμεις πού ἐξασκοῦν ἐπίδρασι στὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, προσωπικῶς δὲν εἶμαι καθόλου προληπτικὴ. Ἐχῶ σιωπικῶς δὲν εἶμαι καθόλου προληπτικὴ. Ἐχῶ πεποίθησι ὅτι τὰ πάντα ἐξελίσσονται σὺν τῇ πεπείθησι μετὰ τοὺς ἀπαράβατους νόμους τῆς φύσεως

καὶ δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι τὸ σπᾶσιμο ἐνὸς καθρέφτη, τὸ πέρασμα μιᾶς μαύρης γάτας ἢ ἡ συνάντησις μετὰ ἑνὸς παπᾶ μποροῦν νὰ ἀλλάξουν αὐτοὺς τοὺς νόμους. Ἡ πρόληψις εἶναι γιὰ τοὺς ἀγνοήτους ἢ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πού δὲν ἔχουν πεποίθησιν στὸν ἑαυτὸν τοὺς καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀποδώσων τις ἐπιτυχίες τοὺς ἢ τις ἀποτυχίες τοὺς σὲ ἀγνωστες ἀφορμές. Ὁχι, ὄχι, νὰ χτυπήσω ξύλο, δὲν εἶμαι καθόλου προληπτικὴ».

Αφοῦ χτυπάει ξύλο μποροῦμε νὰ μὴ τὴν πιστέψουμε;

«ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΣΦΑΛΩΣ ΠΟΛΛΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ...» λέγει ἡ μυθιστοριογράφος Μαρσέλ Τιναιρ. Ἀλλά...

Ὁχι, δὲν εἶμαι καθόλου προληπτικὴ. Ὁ ἀριθμὸς 13 εἶναι γιὰ μένα ἕνας ἀριθμὸς ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ ἡ Τρίτη ἢ ἡ Παρασκευὴ δὲν με ἐνοχλοῦν καθόλου. Ἐχω ἀρχίσει πολλὰς φορὲς τὸ γράψιμο μυθιστορημάτων τριτάτικα ἢ στίς 13 τοῦ μηνὸς καὶ σὰς βεβαιῶν ὅτι δὲν εἶχαν τὰ ἔργα μου αὐτὰ καμμίαν διαφορά στὴν ἐπιτυχία τους ἀπὸ τὰ ἄλλα. Παραδέχομαι ἐν τῇ αἰσχύνῃ ὅτι μᾶς περιβάλλουν διάφορες ἀγνωστες δυνάμεις, τις ὁποῖες δὲν θὰ ἐξελίσσονται νὰ ἐξελιγθῶμεν ποτέ μας καὶ πού ἐπηρεάζουν κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο τὴν ζωὴν μας. Γιατὶ νὰ μὴν πιστέψω ὅτι ὑπάρχει κάποια σχέσις μεταξὺ ἐνὸς δαχτυλιδιοῦ πού τὸ θεωρῶ γιὰ «γούρλιδικό» καὶ τῶν ἀγνώστων αὐτῶν δυνάμεων, ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζουμε τίποτα γι' αὐτές; Μὲ τὴν ἴδια πεποίθησι πού χαρακτηρίζουμε τις προλήψεις «ἀνόητες» μποροῦμε νὰ τις χαρακτηρίσουμε καὶ πολὺ λογικές. Προληπτικὴ ὅμως δὲν εἶμαι.

«ΒΡΙΣΚΩ ΤΙΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΠΟΛΥ ΑΝΟΗΤΕΣ», λέγει ἡ γνωστὴ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Φρανσουάζ Ροζέ.

Ἡ αἰσθητικὴ ἂν ἐξαρτήσεται τὴν τύχη μας καὶ τὴν ἐπιτυχία μας ἀπὸ μικροανοητικῆς. Ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐργατικότης εἶναι τὰ μόνον στοιχεῖα πού παραδέχομαι ὅτι ἐξασκοῦν ἐπίδρασι στὸν ἄνθρωπον.

Τὸ μόνο πού κάνω, ἀπὸ συνήθεια, ἐπειδὴ τὸ κάνουν ὅλοι σχεδὸν οἱ συνάδελφοί μου, εἶναι ὅτι δὲν μιλάω ποτέ μου ἐκ τῶν προτέρων γιὰ τοὺς καινούργιους μου ρόλους. Φέρνει αὐτὸ φοβερὴ γρουσουζιά. Αὐτὸ ὅμως εἶναι μᾶλλον ἕνα καλλιτεχνικὸ ἔθιμο. Κατὰ τὰ ἄλλα δὲν εἶμαι καθόλου προληπτικὴ. Χτυπᾶω, βέβαια, ξύλο πρὶν βγῶ στὴν σκηνὴ ἐπειδὴ αὐτὸ μοῦ δίνει κουράγιο. Ἐπίσης ἀποφεύγω νὰ βγῶ στὴν σκηνὴ μετὰ τὸ ἀριστερὸ πόδι.

ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΙΣ

ο άνθρωπος που άνε- στάτωσε την 'Αμερική

Η καταπληκτική ραδιοδρομία του

Ο Ι άναγνώστης της «Εβδομάδος» θα θυμόνται ακόμη τον πανικό που είχε σκορπίσει στην 'Αμερική η ραδιοφωνική μετάδοση της επιδρομής των κατοίκων του 'Αρσως έναντι της γης, για τον όποιον είχαμε γράψει τότε έκτενως. Η ραδιοφωνική αυτή μετάδοση έγινε επί τη βάση του βιβλίου του περιφημού φαντασιογράφου Ουέλ'ς, που φέρνει τον τίτλον «Ο πόλεμος των δύο Κόσμων». Η έμπνευσις της μεταδόσεως οφείλεται στον πασίγνωστο 'Αμερικανό σκηνοθέτη 'Ορσον Ουέλ'λις — βλέπετε συγγενεύουν και τα ονόματά τους — που, αν και μόλις 23 ετών, έχει πίσω του μιὰ ζωή γεμάτη περιπέτειες και κερδίσεις, εκτός από πολλά άλλα, τέσσερις χιλιάδες δολάρια την εβδομάδα για να ετοιμάζει το πρόγραμμα εκπομπών της μεγαλειέτας ραδιοφωνικής 'Εταιρίας των 'Ηνωμένων Πολιτειών.

Η ζωή του ανθρώπου αυτού μοιάζει με μυθιστόρημα. 'Ο πατέρας του ήταν ένας τύπος από αυτούς που ο λαός χαρακτηρίζει με την έκφραση «πολυτεχνίτης κι' ερημοσπίτης». Το κύριο του επάγγελμα ήταν πιανίστας. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να εφεύρη και μιὰ μηχανή αυτομάτου... πλυσίματος πιάτων που με την πρώτη της δοκιμή απέδειξε ότι ήταν μάλλον μηχανή αυτομάτου σπασίματος πιάτων.

— — —

Ο μικρός 'Ορσον δεν είχε καμιά διάθεση να χάνη τον καιρό του μαθαίνοντας γράμματα. Σε ηλικία μόλις δέκα ετών εμφανίζεται στο θέατρο, παίζοντας σε κάποιο παιδικό έργο τον ρόλο του κουνελιού. Δύο χρόνια αργότερα — μόλις είχε γίνει 12 χρόνων — απέφασκε να κερδίση μόνος του το ψωμί του πού, κατά τα φαινόμενα, του έδινε πολύ λιγιστό ο πατέρας του. Προσελήφθη σε κάποιο θίασο δεκάτης σειράς, από αυτούς που παίζουν στα χωριά, και μόλις κατώρθωσε να οικονομήση κάτι παραπάνω έφυγε για την 'Αγγλία για να σπουδάση ζωγραφική. Στο βαπόρι έχασε σχεδόν όλα του τα λεπτά παίζοντας ζάρια ή βάζοντας στοιχήματα με τους ναύτες, κι' αυτό όταν έφθασε στην 'Ιρλανδία άνε-

γκάσθηκε να την διασχίση σχεδόν ολόκληρη με τα πόδια. Έψαξε για δουλειά και προσελήφθη πορτιέρης σε κάποιο θέατρο του Δουβλίνου. Φαίνεται, όμως, ότι δεν τα κατάφερε καθόλου καλά σ' αυτήν την θέση, κι' αυτό τον διώξαν. Λίγες ή μέρες αργότερα εμφανίζεται πάλι στο ίδιο θέατρο, αλλά την φορά αυτή ως ήθοποιός, φυσικά σε βαθύς ρόλους. Με τον τρόπο αυτό κατώρθωσε να οικονομήση τα ναύλα για το Λονδίνο, όπου έφθασε σε ηλικία δεκαεπτά ετών. Τα ταξίδια του άρεσαν φεθερά. Για τον λόγο αυτό έφυγε λίγες εβδομάδες αργότερα, αφού είχε μα-

Ύστερ' από το κατόρθωμά του, ο Ουέλ'λις έγινε ο άνθρωπος της ημέρας στην 'Αμερική και ο στόχος των δημοσιογράφων.

ζέψει πάλι κάτι παραπάνω, κουβαλώντας άποσκευές στον σταθμό, έφυγε για την Γαλλία, κατέβηκε στην 'Ισπανία, την διέσχισε ως το Γιβραλτάρ... με ποδήλατο. Και από εκεί άτμοπολικώς, έφθασε στην Καζαμπλάνκα τελείως άπένταρος. Γύριζε νηστικός και άθλιος στους δρόμους, μη γνωρίζοντας τί να κάνη, όταν ξαφνικά στάθηκε μπροστά του μιὰ μεγαλοπρεπής άμαξα. 'Ο 'Ορσον έτρεξε και άνοιξε την πόρτα, από την όποια κατέβηκε ένας μεγαλοπρεπής κύριος που του έδωσε δέκα φράγκα πουρμπουάρ για το άνοιγμα της πόρτας. Τα δέκα φράγκα αυτά τον έσωσαν από τον εξ' ασιτίας θάνατο και απέτέλεσαν την μαγιά για τα πάρα πέρα.

— — —

Ύστερα από πολλές άλλες περιπέτειες, ο 'Ορσον Ουέλ'λις έφθασε με τα πολλά πά-

λι στην πατρίδα του, όπου άρχισε να ψάχνη πιά στα σοβαρά για μόνιμη δουλειά. Έπαιξε στην αρχή κάνα-δυό ρόλους στο θέατρο και αργότερα παρουσιάσθηκε σε μιάν εταιρία ραδιοφωνικών εκπομπών, στην όποιαν επρότεινε ένα δικό του έργο, φτιαγμένο επίτηδες για ραδιοφωνική εκπομπή. Έφερε τον τίτλο «'Ο παγκόσμιος Σαίξπηρ». Το έργο αυτό του άνοιξε τον δρόμο προς την ραδιοφωνία.

Ύστερα του ήλθε μιὰ έντελώς έξωφρεσινική ιδέα. Να σκηνοθετήση τον «Μάκβεθ» του Σαίξπηρ, άποκλειστικώς με μαύρους ήθοποιούς, τους όποιους έστρατολόγησε μεταξύ των άνέργων της συνοικίας των Νέγρων, Χάρλεμ. 'Η ιδέα του αυτή είχε φοβερή επιτυχία. 'Ο «Μάκβεθ» σημείωσε ρεκόρ επιτυχίας και έγινε άφορμή να έκτιμηθώ το σκηνοθετικό ταλέντο του Ουέλ'λις.

— — —

Από την ημέρα εκείνη πιά η τύχη που άνέκαθεν ήταν ευμενώς διατεθειμένη άπέναντί του, τον συνέτρεξε σκανδαλώδως. Άρχισε να μαζεύη άφθονα χρήματα και να αυξάνη την δημοτικότητά του.

Οι εταιρίες ραδιοφωνικών εκπομπών, τα θέατρα και οι κινηματογραφικές επιχειρήσεις άρχισαν να τσακώνωνται ποιά θα τον πρωτοπάρη. Το όνομά του έγινε πασίγνωστο στο άμερικανικό κοινόν που έχει άπόλυτη πεποίθηση ότι ο 'Ορσον θα εφεύρη πάντοτε κάτι καινούργιο και πρωτότυπο, για να το κάνη να περάση μερικώς ευχάριστες ώρες μπροστά στο ραδιόφωνο, στο θέατρο ή στον κινηματογράφο.

Ύστερα από τον «Πόλεμο των δύο Κόσμων» που άνεστάτωσε ολόκληρη την 'Αμερική από το Σάν-Φραντζίσκο ως την Νέα Υόρκη, ο Ουέλ'λις είχε την ιδέα να παρουσιάση από το ραδιόφωνο και στο θέατρο ή στον κινηματογράφο τα φανταστικά έργα του 'Ιουλίου Βέρν.

— — —

Προς τον σκοπόν αυτόν άσχολεϊται τώρα στην μελέτη των βιβλίων αυτών που, καθώς λέει ο ίδιος, όταν σκηνοθετηθούν θα του άποφέρουν όχι όλιγώτερα από... πενήντα χιλιάδες φράγκα την ημέρα.

Αν λάβουμε υπ' όψιν την δημοτικότητα του 'Ορσον Ουέλ'λις, ο άριθμός αυτός δεν πρέπει να θεωρηθώ ως εξαιρετικά υπερβολικός.

Πραγματικώς στην παράξενη 'Αμερική οι «ιδέες» μεταφράζονται άμέσως σε πακτωλούς δολλαρίων και μιὰ παλαβωμάρα που στην Εύρώπη θα σάς έδιναν εισιτήριον διά φρενοκομείον, στην 'Αμερική σημαίνει πλούτον και δόξαν. Προκειμένου δέ για άνθρωπον σαν τον Ουέλ'λις που έχει βρή ως φαίνεται τον σφυγμό των 'Αμερικανών, όλα είναι δυνατόα και όλα είναι χρήμα.

Γαλλική λογοτεχνία

Η ΖΑΝ ΑΔΡΙΚ ήταν άπολύτως βέβαιος ότι ο σύζυγός της, ο 'Αρμάν, θα γινόταν μιὰ μέρα ο μεγαλύτερος δραματικός συγγραφέας του κόσμου, εφάμιλλος του Σαίξπηρ, του Ρακίνα, του Σοφοκλέους ακόμα! Άλλά τότε; Για την ώρα κανένας διευθυντής θεάτρου δεν απέφασκε να άνεβάσθ τα έργα του και οι μέρες περνούσαν μέσα στις πιο μεγάλες στερήσεις.

Κατοικούσαν σε μιὰ σοφίτα που την είχαν έπονομάσει «άτελιέ» επειδή θρυσόταν στο όγδοο πάτωμα και είχε από επάνω δύο πλαγίως παραθυράκια με σπασμένα τζάμια.

Στην μία γωνία του άάτελιέ, πίσω από έναν πωρντί, θρυσόκοντουσαν ένας τενεκές με μιὰ θρυσούλα, μιὰ λεκάνη και μιὰ μηχανή του γκαζιού. Ήταν το λουτρό κα ή κουζίνα του άπαρτεράν.

Η Ζάν είχε όνειρευθώ μιὰ έντελώς διαφορετική ζωή, έντοτούς έλεγε μέσα της πως ή γυναίκα ένός συγγραφέως που πρόκειται να γίνη διάσημος πρέπει να είναι ευχάριστημένη, όπως και αν βρίσκεται. Κάποτε θα άνταμοιόβταν για τη σημερινή της ύπομονή...

Ο 'Αρμάν έγραφε τώρα ένα καινούργιο δράμα που θα είχε τον τίτλο «Μιὰ λυπημένη καρδιά» ή «Το λυκόφως του πάθους». Αυτό θα ήταν το άριστούργημά του. Το έβλεπε και ο ίδιος ότι είχε υπερβάλει τον εαυτό του και ότι ή ημέρα του θριάμβου δεν ήταν πιά μακριά. Χθές ακόμη του είχε επιστρέψει ο διευθυντής του θεάτρου «Ταλιά» το χειρόγραφο του δράματός του «Έρως στην 'Αλάσκα» με την παρατήρηση ότι ή δεύτερα πράξις ήταν πραγματικό άριστούργημα.

Ο 'Αρμάν είχε ένθουσιασθώ από την κριτική αυτή και έσχασε ότι οι έπαινοι δεν μετατρέπονται εις μετρητά. Λίγες μέρες αργότερα, ο ίδιος διευθυντής του έπέστρεψε ένα άλλο έργο του με την παρατήρηση ότι μολονότι ή πρώτη σκηνή ήταν άφαντάτως ωραία δεν μπορούσε να το άνεβάσθ επειδή ήταν παραφορτωμένος με άλλα έργα.

Στο μεταξύ ο 'Αρμάν έγραφε διάφορα άλλα μικροδιηγήματα που δημοσιεύόντουσαν σε κάτι άγνωστα έπαρχιακά περιοδικά και χάρις στα όποια κατώρθωναν διά της βίας να μαγειρεύουν ένα ξεσπό φαί και να άντιμωύζουν με πολύ μεγάλη στενοχώρια, τα άλλα τους έξοδα. «Αυα τελειώσω αυτό το δράμα, συλλογίζόταν, όλα θα αλλάξουν».

Επί τέλους τελείωσε και αυτό. Το ήθεε και τράβηξε κατ' ευθείαν στον κ. Μερλέν, τον διευθυντή του θεάτρου.

— Πολλό καλό, του είπε αυτός. Το τέλος του μάλιστα δείχνει ότι είναι γραμμένο από δυνατό συγγραφέα. Κάποτε θα παιγθούν τα έργα σας και ο θείαμβός σας θα είναι μοναδικός.

— Κάποτε; Όστε όχι τώρα;

— 'Εί! Ύπομονή, αγαπητέ μου, ύπομονή.

Ο 'Αρμάν έσκυψε το κεφάλι και θγήκε άπογοστευμένος από το γραφείο του διευθυντού. Προχωρούσε κατά μήκος του Σηκουάνα χωρίς σχεδόν να βλέπη μπροστά του όταν άξαφνα του ήθεε μιὰ ιδέα. Το ένα του δράμα είχε μιὰ πρώτη πράξη άριστουργηματική, ή δεύτερη πράξις του άλλου ήταν υπέροχη και το τέλος του τρίτου ήταν γραμμένο από το χέρι του τρίτου συγγραφέως. Θα καθόταν να έδνατο συγγραφέας. Θα καθόταν να έδνατο τις τρεις αυτές πράξεις σε ένα έργο και θα το παρουσίαζε στον κ. Μερ-

Η πρώτη του έπιτυχία

Διήγημα του Ζάν Πρεβό

λέν. Δεν θα μπορούσε πιά να του το άπορρίψη!

Ί ύρισε στο σπίτι του και στρώθηκε άμέσως στην δουλειά. Δεν έβγαίνει καθόλου έξω, δεν άλλαζε σχεδόν ούτε λέξη με την Ζάν. Έγραφε, έκοβε, κολλούσε, ξανάγραφε, έκανε διορθώσεις από τα ημερωμάτα ως την βαθειά νύχτα. Έπαυσε πιά να γράφη τα διηγηματάκια χάρις στα όποια κατώρθωναν και έτρωγαν. Ήταν διαρκώς έννευρισμένος και κάθε φορά που του έλεγε ή Ζάν ότι έπρεπε να φάη κάτι, της μιλούσε άπότομα λέγοντάς της να τον άφήσθ ήσυχο.

Σιγά-σιγά θωρέθηκε κι' αυτή. Άρχισε να βγαίνει συχνά από το σπίτι που είχε μεταβλήθ σε αληθινή κόλαση. Γύριζε άσκοποι στους δρόμους του Παρισιού στεκόταν μπροστά στις βιτρίνες και άνεκάλυπτε πόσα ωραία πράγματα ύπρχαν στον κόσμο, που δεν μπορούσε έντοτούς αυτή να τα χαρή.

Καμιά φορά, όταν θρυσόταν μπρο-

στά σε κανέναν μεγάλο καθρέφτη στεκόταν λιγάκι και κυττούσε την κατάντια της. Τα παπούτσια της μπαλωμένα, οι κάλτσες της χλιομανταρισμένες, το ωραίο της μαύρο ταγιέρ που είχε κάποτε τόσο μεγάλο σουξέ ήταν τώρα πρασινομένο από την πολυκαιρία. Άλλά, μ' όλο που τα ρούχα και τα παπούτσια είχαν χαλάσει, το πρόσωπό της διατηρούσε όλη του την πληγή όμορφιά και ή κορμοστασιά της είχε πάντοτε την ίδια μεγαλοπρέπεια. Έξακολουθούσε να είναι μιὰ όμορφη και έλκυστική γυναίκα μ' ένα γοητευτικό πρόσωπο πλασιωμένο από όωραία, όλόχρσα μαλλιά, το μόνο κόσμημα που της είχε άπομείνει.

— — —

— Πώς; Σείς Ζάν;

Με τα λόγια αυτά την σταμάτησε ξαφνικά στον δρόμο ο Λουί, ένας παλιός, παιδικός της, φίλος που είχε πολλά χα-

Άνοιξε τα μάτια του τρομαγμένος.

να νά τον ιδῇ. Τῆς Ζάν τῆς ἦταν πολλὴ δυσάρεστη αὐτὴ ἡ συνάντησις. Ντρεπόταν γιὰ τὰ χάλια τῆς, τὰ τὰ μπαλωμένα τῆς παπούτσι, γιὰ τὸ πρασινομένο τῆς φόρεμα. Ἐκεῖνος ὅμως ἔκανε ὅτι δὲν τὰ εἶχε παρατηρήσει καὶ τὴν κάλεσε νὰ πάντων μαζί ἕνα τοῦ μέσα σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ πολυτελῆ κέντρα τὰ ὁποῖα λίγην ὥρα πρὶν κυττοῦσε ἀπ' ἑξῶς μὲ ἐπιθυμία.

Μίλησαν γιὰ διάφορα περασμένα πράγματα καὶ ὅταν χωρίσανε ἔμειναν σύμφωνοι νὰ ξανασυναντηθοῦν τὸ ἄλλο μεσημέρι γιὰ νὰ φάνε μαζί.

Γυρίζοντας στὸ σπίτι τῆς ἦταν ἀποφασισμένη νὰ μιλήσῃ στὸν Ἀρμάν γιὰ τὴν συνάντησή τῆς αὐτῇ, ἂν καὶ ἤξερε πολὺ καλά ὅτι δὲν τὸν χώνευε ἐπειδὴ τὸν εἶχε βοηθήσει ἡ τύχη καὶ εἶχε κάνει πολλὰ λεπτὰ. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ μετάνιωσε.

— Νὰ ιδῆς. Σὲ λίγο ὅλα θὰ ἀλλάξουν τῆς εἶπε ὁ ἀντρας τῆς. Σήμερα ἔπῃγα τὸ καινούργιο μου δρᾶμα στὸν Μερλέν. Ὑστερα ἀπὸ λίγα χρόνια θὰ εἶσαι ὑπερήφανη πὺρ εἶσαι ἡ γυναῖκά μου.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια... συλλογίσθηκε ἡ Ζάν χωρὶς νὰ προσέξῃ οὔτε λέξη. Πῶς περνοῦν, ὅμως, αὐτὰ τὰ λίγα χρόνια. Εἶχε κουρασθῇ πᾶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωή. Εἶχε βαρεθῇ νὰ ἀκούῃ τίς ἀπειλές ἐξώσεως πὺρ τῆς ἔκανε κάθε μέρα ἡ σπιτονοικοκυρὰ. Εἶχε ἀηδιάσει πᾶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι τῆς λοξοδρομῶντας γιὰ νὰ μὴν περάσῃ μπροστὰ ἀπὸ τὸν ψωμᾶ, τὸν μαζέβη, τὸν μπακάλη πὺρ εἶχαν ὅλοι τους νὰ λαμβάνουν καὶ εἶχαν χάσει τὴν ὑπομονή τους. Ἐρχόντουσαν στιγμὲς πὺρ σκετιόταν νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν μικρὴ ἐπαρχία ὅπου εἶχε ἀκόμη μερικὸς συγγενεὶς καὶ φίλους καὶ ὅπου θὰ μπορούσε νὰ ζήσει κάπως πὺρ ἀνθρωπινά. Ὁ Ἀρμάν ἦταν τόσο ἀφροσιμμένος στὸ γράψιμο ὥστε οὔτε καν θὰ ἀντιλαμβανόταν ὅτι ἔβαινε. «Ἄν μὲ ἀγαποῦσε τουλάχιστον συλλογίζοταν».

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι διηγῆθηκε στὸν Λουί, καθὼς ἔτρωγαν μαζί σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ρεστοράν, τὴν κατάσταση τῆς.

— Ζάν, Ἀφῆστε τὸν αὐτὸν τὸν ἀγριάνθρωπο, τὴν συμβούλευσε αὐτός. Γυρίστε γιὰ λίγον καιρὸ στὴν ἐπαρχία καὶ ὅποτε-ρα θέλετε εἰς τὴν γίνῃ. Στὸ μεταξύ, ἐν μὲν ἐπιτρέπετε ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὰ ἐξόδα τοῦ ταξιδίου καὶ τῆς διαμονῆς σας ἐκεῖ. Ὅταν διορθωθοῦν τὰ πράγματα μὲ τὰ ἐπιστρέφετε.

— Ἄν φύγω, θὰ φύγω γιὰ πάντα, εἶπε ἡ Ζάν. Ὁ Ἀρμάν δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πὺρ δέχονται συμβαδιστικὰς λύσεις.

Ὅταν ἔμεινε πάλι μόνη πήρε τὴν ἀπόφαση νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν Ἀρμάν, νὰ τοῦ πῇ ὅτι δὲν μπορούσε πᾶ νὰ ζήσει ὑπὸ τοὺς ὁρους αὐτοὺς καὶ

νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ ὅτι εἶχε πάρει πᾶ τὴν ἀπόφασή τῆς νὰ φύγῃ.

Στάθηκε ὅμως καὶ πάλι ἀδύνατο νὰ τοῦ μιλήσῃ. Κάθε φορὰ πὺρ δοκίμαζε νὰ τοῦ πῇ κατὰ ἕνα πῶς δὲν τὴν ἀκούγε ἡ ἐδαῖς τίς φωνές λέγοντας ὅτι δὲν τοῦ ἀφῆνε ἡσυχία νὰ ἐργασθῇ.

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ ἡμέρες καὶ ἡ κατάσταση γινόταν ἀπὸ τὴν μία στὴν ἄλλη χειρότερη.

Ἐνα ἀπόγευμα ξανασυναντήθηκε γιὰ λίγο μὲ τὸν Λουί. Τῆς πρότεινε πάλι νὰ τῆς δώσῃ τὰ λεπτὰ πὺρ χρειάζονταν γιὰ τὸ ταξίδι τῆς καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνη δὲν δέχθηκε τῆς ἔδωσε ἕνα εἰσιτήριο, χωρὶς ἡμερομηνία, πὺρ θὰ μπορούσε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ ὅποτε ἀποφάσιζε νὰ φύγῃ.

Ἡ ἰδέα ὅτι μπορούσε νὰ φύγῃ ὅποτε ἤθελε τὴν ἔκανε νὰ σκεφθῇ ἄλλη μιὰ φορὰ στὰ σοβαρὰ τὸ ζήτημα τοῦ ταξιδίου καὶ νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφαση.

Γυρίζοντας στὸ σπίτι εἶχε στὴν εἴσοδο μιὰ προμερὴ σκηνὴ μὲ τὴν σπιτονοικοκυρὰ πὺρ τῆς ἐδήλωσε ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ τοὺς ἔκανε ἐξώση. Τὸ περιστάσιον αὐτὸ συνετέλεσε ὥστε νὰ ἐκλείψῃ καὶ ὁ τελευταῖος τῆς δισταγμός. Μπήκε μέσα στὸ «ἀτελιέ» ἐξάλλῃ καὶ μόλις ἀντίκρουσε τὸν Ἀρμάν νὰ στριφογυρίσῃ ἀπαθέστατος ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά στὴν ἄλλη, ἄρχισε νὰ τοῦ φωνάζει:

— Εἰσαι ἀνίκανος νὰ κερδίσεις ἔστω καὶ λίγα λεπτὰ, γιὰ τίς πὺρ ἀπαραίτητες ἀνάγκες τῆς ζωῆς μας. Ἀὐριο θὰ μᾶς πετάξουν στὸν δρόμο. Δὲν ἀντῶν πᾶ. Θὰ φύγω. Ἀκούεις;

Ὁ Ἀρμάν προσποιήθηκε ὅτι οὔτε καν τὴν ἀκούγε. Φαινόταν σὰν νὰ βρισκόταν σὲ ἕναν ἄλλο κόσμο ὅπου δὲν ὑπάρχουν οὔτε γυναῖκες οὔτε οικονομικὲς στενοχωρίες.

Χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἔφυγε. Καὶ ἂν ἡ κόμῃ δὲν εἶχε σκεφθῇ καθόλου πρὶν γιὰ ἀναχώρησιν, ἡ συμπεριφορὰ τοῦ αὐτοῦ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὴν κάνει νὰ τὸ ἀποφασίσῃ. Πῆρε ἕνα χαρτί, τοῦ ἔγραψε με-

ρικὲς ἀποχαιρετιστήριες λέξεις, τὸ ἔκλεισε σὲ ἕνα φακέλλο, ἔγραψε ἐπάνω τὸ ὄνομά του, ἄφησε τὸ γράμμα χάμω, κοντὰ στὴν πόρτα, ὥστε νὰ τὸ ἀντικρύσῃ μόλις θὰ ἔμπαινε καὶ ἔφυγε.

— — —

Ὑστερ' ἀπὸ λίγην ὥρα γύρισε ὁ Ἀρμάν. Βρέθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα δύο γράμματα καὶ ἔσκυψε καὶ τὰ σήκωσε μηχανικά. Ἄν καὶ εἶχε πολλὰ χρόνια νὰ ιδῇ τὸ ὄνομά του γραμμένο ἀπὸ τὸ χέρι τῆς γυναίκας του— ἀπὸ τότε πὺρ ἦταν ἀρραβωνιασμένοι καὶ τοῦ ἔστελνε φλογερὰ γράμματα— ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴν προσέλευσή του καὶ τὸ ἀνοίξε μὲ μεγάλη συγκίνηση. Ἔπεσε σὰν τακτισμένος ἐπάνω στὸ ντιβάνι. Ὅποτε μιλοῦσε στὰ σοβαρὰ ὅταν ἔλεγε ὅτι θὰ ἔφευγε. Εἶχε δίκιο... Δὲν ἦταν ζωὴ αὐτὴ πὺρ ἔκαναν.

Καὶ ὅμως, μήπως γι' αὐτὴν δὲν ἄγωναζόταν; Γι' αὐτὴν δὲν ἔγραφε ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ; Ἀρχισε νὰ μονολογῇ σὰν τρελλός.

«Ζάν, χρυσή μου. Γιατὶ νὰ τὸ κάνῃς αὐτό; Ἦσουν ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου. Τώρα πᾶ νὰ ποῖν νὰ ἀγωνισθῶ; Ἀφοῦ ἔφυγες ἐντὶ ἀπὸ κοντὰ μου μπορῶ νὰ φύγω κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ζωὴ».

Ἀρχισε νὰ βουλώνῃ μὲ ἐφημερίδες τὰ τὰ σπασμένα τζάμια καὶ τίς χαρμάδες. Κάποτε ἔπεσε τὸ μάτι του καὶ στὸ δεξιό γράμμα πὺρ εἶχε ἔρθῃ μὲ τὸ ταχυδρομεῖο. Τὸ πήρε χωρὶς καμμιὰν ἰδιαιτέρη περιέργεια καὶ τὸ ἀνοίξε. Ἦταν ἀπὸ τὸν Μερλέν.

«Ἐδῶς, τοῦ ἔγραφε ὁ ἐκδότης. Τὸ δρᾶμα σας εἶναι ἕνα σπάνιον σενάριο γιὰ φιλμ. Εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸ ἀγοράσω καὶ σὰς στέλνω συνημμένως μιὰ ἐπιταγὴ 10.000 φράγκων ὡς πρῶτῃ δόσῃ».

Πῆρε τὴν ἐπιταγὴ καὶ τὴν κύτταξε. Ἐνα ἀχρηστο κομμάτι χαρτί. Λεπτὰ. Πολλὰ λεπτὰ. Ἄν ἐρχότανε τοῖς ὥρες πρῶτῃτερα θάταν ἡ σωτηρία. Τώρα ὅμως πᾶ ἦταν ἀχρηστα. Ἡ Ζάν εἶχε φύγει γιὰ πάντα.

Τράβηξε μὲ μιὰ ἱπότουη χειρονομία τὸ λαστιγιο τῆς μηχανῆς τοῦ γκαζιῦ, ἀνοίξε τὸ κλειδί καὶ ἔσπλῳθη πάλι στὸ ντιβάνι, περιμένοντας τὸν θάνατο. Σὲ λίγην κοιμόταν βαθεῖα.

Ἀξαφνὰ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπήκε μέσα ἡ Ζάν. Τὴν συνεκλόνιζαν ὁλόκληρη οἱ λυγμοί. Τὴν τελευταία στιγμή πὺρ θὰ ἔκλεινε τὸ τραῖνο δὲν δάστηξε ἡ καρδιά τῆς.

«Ἀρμάν, φώναξε. Συγχώρησέ με θὰ μείνω γιὰ πάντα κοντὰ σου».

Ἀνοίξε τὰ μάτια του τρομαγμένος καὶ μόλις ἐνόησε τί συνέβαινε, φώναξε:

— Γρήγορα, γρήγορα, κλείσε τὸ γκαζι».

— Τὸ γκαζι, φώναξε ἡ Ζάν γελώντας. Μὴ φοβάσαι. Μᾶς τὸ ἔχουν κόψει ἀπὸ χθές.

ZAN ΠΡΕΒΟ

Κάτω ἀπ' τὴν μαρμίζα ἐνδὸς θαλασσοπλάστειον τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου τὴν ὥρα τῆς βροχῆς. Ἐκεῖνη, ἀκόλουθα προφυλαγμένη μέσα στὸ γκαζιὸ τῆς μεταξὺ ἀδιάβροχο, στὸ ἐπίσης γκαζιὸ καὶ ἐπίσης μεταξὺ καὶ ἀδιάβροχο καπελλάκι τῆς, καὶ στὰ μακριὰ τουμπλαρισμένα μὲ μαλλί, λουστρινένια ὁσόνια τῆς. Στὸ δεξί τῆς χέρι ἔχει περασμένη μιὰ κλειστὴ ὀμπρέλλα, μάλλον γιὰ πολυτέλεια. Περιμένει, φαίνεται νὰ περάσῃ κανένα ταξί. Σὲ λίγο, πλησιάζει Ἐκεῖνος. Στάζει κυριολεκτικῶς, γιὰτί οὔτε ἀδιάβροχο φορεῖ, οὔτε ὀμπρέλλα κρατεῖ. Ἐκεῖνος νοιώθοντας τὴν ἀδικία ἐξ αἰτίας τῆς ἀνισότητος τοῦ ντυσίματος νὰ τὸν πνίγῃ, βρῖσκει ἀφορμὴ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγανάκτησή του, ἀνοίγοντας συζήτηση μαζί τῆς.

ΕΚΕΙΝΟΣ. (Τουρτουρίζοντας): Παληόκαρος... (Ἐκεῖνη γυρίζει καὶ τὸν κυττάει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τῆς, δείχνοντας ἐπίσης τὴν ἄκρη τῆς μυτίτσας τῆς κοκκινισμένη, τὸ ἴδιο ὅπως καὶ τὰ μάγουλά τῆς φυσικά, αὐτὴ ἡ ματιά εἶναι ἡ μοναδική τῆς ἀπάντησις στὴν μονολεκτικὴ ἀποστροφή Ἐκεῖνου γιὰ τὸν καιρὸ. Ἐκεῖνος ἐπαναλαμβάνει τὴν προσπάθειά του νὰ τὴν γνωρίσῃ, ξεροβήχοντας μάλιστα ἐλαφρά.) Καὶ δὲν περνῶν οὔτε ταξί, γκούχ!... (Αὐτὴ φορὰ ἐκεῖνη δὲν δίνει καμμιὰ σημασία. Ἐκεῖνος κάνει καὶ τρίτη προσπάθεια, τώρα ὅμως κατ' εὐθείαν.) Μοῦ δανεῖζετε, σὰς παρακαλῶ, τὴν ὀμπρέλλα σας, γιὰ νὰ περάσω ἀπέναντι;

ΕΚΕΙΝΗ. (Τὸν κυττάει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω): Καὶ πῶς θὰ μοῦ τὴν γυρίσετε ὕστερα τὴν ὀμπρέλλα μου, ὅταν φτάσετε ἀπέναντι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. (Χτυπάει τὸ κεφάλι του). Ἐχετε δίκιο. Αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκα... (Ἐκεῖνη σὰν νὰ βρῖσκει τελειωμένη τὴ συζήτησι, γυρίζει ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τὸ κεφάλι τῆς. Ἐκεῖνος τουρτουρίζει ἀπ' τὸ κρῦο κι' ἀπ' τὴ συγκίνησι, τὸ πρῶτο ὀφείλεται στὴ βροχὴ πὺρ τὸν ἔχει περνοῖσας ὡς τὸ κόκκαλο, τὸ δεύτερο στὴ φωνὴ τῆς πὺρ τὸν ἔχει ἀναστατώσει μὲ τὸ θαυδ καὶ ζεστὸ τέμπο τῆς). Δηλαδὴ ἀποκλείεται νὰ μὲ πᾶτε σείς ὡς ἀπέναντι καὶ νὰ γυρίσετε πίσω, ἀφοῦ ἔχετε καὶ ἀδιάβροχο καὶ καπέλλο καὶ σοσόνια;...

ΕΚΕΙΝΗ. (Τὸν ξαναδιπλώνει σ' ἕνα δεύτερο θλέμμα τῆς, ἐσχάτης περιφρονήσεως αὐτὴ τὴ φορὰ): Μήπως θέλετε νὰ σὰς κάνω τὴν ντάμντε-κομπανί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν τὸ παίρνετε στραβά αὐτὸ πὺρ σὰς λέω. Ἐχω βραχεῖ ὡς τὸ κόκκαλο, κι' ἂν ξαναβραχῶ περνώντας ἀπ' τοῦτο στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, δὲν ἀποκλείεται νὰ ξαναπάθω πλευρίτιδα... Γιατὶ ἔχω πάθει κι' ἄλλοτε, γκούχ, γκούχ.

ΕΚΕΙΝΗ. (Ἀνοίγει, χωρὶς ἄλλη συζήτησι τὴν ὀμπρέλλα τῆς καὶ τὴν τοποθετεῖ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι Ἐκεῖνου): Προτιμότερο εἶναι νὰ μοῦ λῆτε ψέμματα, παρὰ νὰ πεθάνετε καὶ νὰ σὰς ἔχω βάρος στὴν ψυχὴ μου... Ἐλάτε, πάμε... (Ἐκεῖνος στριμώχνεται πλάι τῆς, κάτω ἀπ' τὴν ἀνοίγμένη ὀμπρέλλα καὶ βαδίζει μαζί τῆς πρὸς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. Περπατοῦν ὅμως μὲ ἀφάνταστη νω-

«Ἀπόλυτα προφυλαγμένη φαίνεται νὰ περιμένῃ νὰ περάσῃ κανένα ταξί...

θρόνητα κι' εκείνη έκνευρίζεται): Δεν μπορείτε να πάρετε τα πόδια σας; Είσαστε μήπως νηστικός;... ΕΚΕΙΝΟΣ: (Ένῳ σφίγγεται ἡ κόμα περισσότερο ἄπάνω της, κάτω ἀπὸ τοὺς ἀνοιχτοὺς καταρράχτες τῆς βροχῆς): "Ὁχι, εἰμαι μόνο ἐρωτευμένος..."

ΕΚΕΙΝΗ: (Κοντοστέκεται ἀνάμεσα σὰν ταξί πὺν διασταυρώνονται, στὰ τράμ, στὰ λεωφορεία): Μὲ μένα ἴσως;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ὁχι ἴσως... Ἀσφαλῶς..."

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε σὰς ἀξίζει νὰ σὰς ἀφήσω στὴ μέση τοῦ δρόμου, κάτω ἀπ' τὴ βροχή, κι' ἄς πεθάνετε... (Κάνει ν' ἀπομακρυνθῇ)

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Ἀρπάζει ἀπεγνωσμένα τὸ μπράτσο της). Γκούχ, γκούχ, γκούχ... Δεν θὰ τὸ κάνετε αὐτό, γιατί' εἶναι καθαρὴ δολοφονία... Θὰ δώσετε λόγο στοὺς ἐνόρκους καὶ στὸ Θεό...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐλάτε, λοιπόν, προχωράτε γρήγορα γιὰ νὰ φτάσουμε ἀπέναντι... Ἡ περίπτωσίς σας κοντεύει νὰ μοῦ φέρει δάκρυα στὰ μάτια. (Φτάνουν ἐπὶ τ' ἐλούς στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί κρίμα, τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου νὰ μὴν εἶναι σὰν τὸ μήκος τῆς λεωφόρου Συγγρού.

ΕΚΕΙΝΗ: (Ποῦ ἀρχίζει κάπως νὰ διασκεδάζει): Ἐχετε τὴν καλωσύνη παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τὸ γιατί;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπλούστατα, γιατί ἡ συντροφιά σας θὰ διαρκούσε πολὺ περισσότερο...

ΕΚΕΙΝΗ: Βρίσκετε, λοιπόν, εὐχάριστη τὴ συντροφιά μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γοητευτική... Φορῶτε τὸ πὺν χαριτωμένο ἀδιάβροχο τοῦ κόσμου, καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀδιάβροχο χτυπάει ἡ πὺν εὐαίσθητη γυναικεία καρδιά, ποῦ εἶναι πρόθυμη νὰ συγκινηθῇ ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν πλευρίτιδα ἐνὸς ἀγνωστού, ποῦ μπορεῖ, στὸ τέλος, νὰ ναι καὶ φανταστική...

ΕΚΕΙΝΗ: (Ψευδοθυμωμένη): "Ὁ-στε μοῦπατε ψέματα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι μιὰ διακλάδωσις τοῦ «ζωτικὸν ψεύδους» τοῦ "Ί-ψεν... Τὸ ψέμμα αὐτὸ εἶναι ἀπόλυτα ἀπαραίτητο στὸν ὀργανισμό μου.

ΕΚΕΙΝΗ: Χωρὶς αὐτό, δηλαδὴ θὰ πεθαίνατε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάτι χειρότερο Δὲ θὰ σὰς εἶχα γνωρίσει...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἀποδίδετε τόση μεγάλη σημασία στὴ γνωριμία μας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ γνωριμία μιᾶς γυναικὸς μέσα στὴ βροχή, εἶναι ὅ,τι γοητευτικώτερο θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ... Τὸ ποῖο ὥραϊο ποίημα τοῦ Μπωντλαίρ, εἶναι αὐτὸ ποῦ γράψε γιὰ μιὰ περαστική...

ΕΚΕΙΝΗ: (Μὲ φοβερὴ ἀπογοήτευσις): Εἴσαστε ποιητής;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Τὴν καθουχάζει): "Ὁχι, εἰμαι μηχανικός" ἔχω ὅμως διθάσει τὰ «Ἀνθὴ τοῦ κακοῦ»...

ΕΚΕΙΝΗ: Πολὺ καλά. Τώρα δὲ μὴν πὺν φτάσαμε ἀπ' τὸ ἕνα πεζοδρόμιο στ' ἄλλο, κι' ἀπ' τὴν μιὰ μαρκίζα στὴν ἄλλη, ἐξηγήστε μου τί ἄλλο πρόκειται νὰ κάνουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ γνωριστοῦμε κάπως καλύτερα... Μιὰ γνωριμία ποῦ

ἀρχίζει κάτω ἀπ' τοὺς κρουνοὺς τῆς βροχῆς, δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ ἐξελιχθῇ σὲ φοβερὸν ἔρωτα. Ἡ πρώτη σκεπὴ αὐτοῦ τοῦ ἔρωτα, δὲν ἦταν ἕνα κοινότατο ταβάνι, παρὰ μιὰ χαριτωμένη γυναικεία ὀμπρέλλα. Τὸ ταβάνι, θὰ ἐπακολουθήσῃ στὴν περίπτωσή μας, μὲ τοὺς τέσσερις τοίχους...

ΕΚΕΙΝΗ: (Πολὺ εἰρωνικά): Λέτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἰμαι βέβαιος. Ταξί... (Σταματᾷ ἕνα ταξί. Ὁ σωφὲρ ἀνοίγει τὴν πόρτα του): Περάστε...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀδύνατον...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί ἡ βροχὴ ἔπαψε...

Ἡ γνωριμία μας ποῦ ἀρχισε μέσ' τὰ ἀπαρηγόρητα δάκρυά της, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνεχισθῇ κάτω ἀπ' τὶς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, ποῦ ὅπως βλέπετε, βγαίνει...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως σημασία. Ὁ ἥλιος θὰ γράφῃ τὸν ἐπίλογο τῆς βροχῆς...

Ἐλάτε, λοιπόν, μῆπτε... (Κάνει νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴν παρασύρῃ πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ ταξί).

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀφοῦ ἐπιμένετε τόσο, ἄς γράφῃ καλλιτέρα ἢ ὀμπρέλλα τὸν ἐπίλογο τῆς γνωριμίας μας, ἀφοῦ ἔγραψε καὶ τὸν πρόλόγόν της.

(Τοῦ κοπανᾷ μ' ὅλη της τὴ δύναμιν τὴν ὀμπρέλλα στὸ κεφάλι, καὶ χάνεται μέσ' στὸ πλῆθος. Ἐκεῖνος μένει ζαλισμένος στὴν ἄκρῃ τοῦ πεζοδρομίου, θλαστικῶντας μ' ὅλην του τὴν καρδιά τὸν ἥλιο καὶ τὶς ἀχτίνες του, ποῦ ῥθνανε νὰ τοῦ χαλάσουνε καὶ τὴ βροχὴ καὶ τὸ εἰδύλλιο).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ

Ὁ διαρρήκτης κατὰπληκτος:

— Ὁ διάβολε, ποῖος λοποδότης μοῦ ἔκλεψε τὸ αὐτοκίνητό μου!

Ἀγγλικὸ χιούμορ

ΤΟΝ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΣΕ

Ὁ δημόσιος εἰσπράκτωρ μίστερ Κότς, πηγαίνει νὰ εἰσπράξῃ κάτι καθυστερομένους φόρους τοῦ μίστερ Τζόνσον. Ἐκεῖ, ὅμως, ὁ γυῖος τοῦ τελευταίου τὸν πληροφορεῖ ὅτι ὁ πατέρας του λείπει.

—Γιὰ πρόσθε, παιδί μου, τοῦ λέγει αὐστηρὰ ὁ εἰσπράκτωρ. Πῶς συμβαίνει νὰ λείπῃ ὁ πατέρας σου καὶ τὸ καπέλλο νὰ εἶναι κρεμασμένο στὴν κρεμάστρα;

—Ἀ! ἔχαμε τὸ παιδάκι. Βρίσκεται στὴν καρέκλα τὸ καπέλλο τοῦ πατέρα μου, γιατί δὲν χωρεῖ νὰ μῆν' αὐτὸ μέσα στὴν... ντουλάπα!

ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΕΧΡΕΙΑΖΕΤΟ

—Ὁ,τι χρειάζεται ὁ ἄρρωστος, εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀνάπαυση καὶ ἡσυχία, εἶπε ὁ γυναικὸς στὴν κ. Ρόυς. Γι' αὐτὸ κάνω μιὰ συνταγὴ γιὰ ἕνα ὑπνωτικό.

—Πολὺ καλὰ, γιαντρέ, εἶπε ἡ σύζυγος. Καὶ σὲ κάθε πόση ὥρα θὰ τοῦ τὸ δίδω;

—Μὰ δὲν θὰ τὸ δίδετε σ' αὐτόν. Ἐσεῖς θὰ τὸ παίρνετε!

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ

Ἡ νέα μῆπκε σ' ἕνα φαρμακεῖο καὶ παρακάλεσε τὸν ὑπάλληλο νὰ τῆς διαβάσῃ τὸ γράμμα τοῦ ἀρραδωνιστικοῦ της.

—Γιατί; ἔχαμε ἐκπληκτος ὁ ὑπάλληλος.

—Γιατί εἶναι γιαντρός καὶ μόνον οἱ φαρμακοποιοὶ καταλαβαίνουν τὸν γραφικὸ χαρακτήρα τῶν γιαντρῶν.

ΕΚΑΝΕ ΤΗΝ ΚΟΥΡΑ ΤΟΥ

Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἀγνώστου διαδῶ- του ἦταν ὑποπτὴ καὶ ὁ ἀστυνόμος τὸν ἐ- ρώτησε γιατί ἐτιγύριζε ἔξω ἀπὸ τὸ ἐρ- γοστάσιο τῶν ἐκκρηκτικῶν ὑλῶν:

—Θέλω νὰ κόψω τὸ κάπνισμα, τοῦ ἀ- πάντησε ὁ ἀγνώστος.

ΑΥΤΟ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟ ΤΟ ΚΑΤΩΡ. ΘΩΣΕ

Ἡ νέα ὑπηρετρία μπαίνει ἐξαλλῇ μέσῃ στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου της.

—Κάποιος πῆρε τὸ αὐτοκίνητό σας, τοῦ φώναξε.

—Ἦψιστε Θεέ! εἶπε ὁ κύριος. Καὶ δὲν μπόρεσε νὰ δῇ ποῖος ἦταν;

—Ὁχι, κύριε, δὲν μπόρεσα νὰ τὸν δῶ. Πρόλαβα ὅμως καὶ πῆρα τὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκινήτου!

ΜΠΡΟΣ ΓΚΡΕΜΟΣ...

—Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω μὲ τὸν ἄνδρα μου, εἶπε ἡ κυρία Ρόμπινσον. Ὁ γιαντρός μοῦ εἶπε ὅτι ἂν τοῦ δώσω νὰ πιῇ τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ νερό, θὰ τὸν σκοτώσω.

—Καὶ λοιπόν; ρώτησε ἡ φίλη της.

—Λοιπόν, ἂν τοῦ δώσω νὰ πιῇ μόνον νερό, θὰ μὲ σκοτώσῃ ἐκεῖνος.

Μισέλ Μόργκαν

Τὴν ἡμέ- ρα ποῦ ἡ Σι- μόν Ρ...—Ἄ! παρ- ντόν— ἡ Μισέλ Μοργ- καν ἀνεκοίνωσε στὴν μητέ- ρα της ὅτι θὰ ἔπαιζε στὸν κινηματο- γράφο, χύθηκαν πολλὰ δάκρυα χα- ρᾶς. Ἡ γιαντριά δὲν πῆγε πίσω μὲ τὰ κλάμματα. Ὅσο γιὰ τὸν μπαμ- πᾶ δὲν ὑπάρχουν πληροφορίες ἐπει- δὴ ἔφυγε νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἦταν, ἄλλωστε, ὁ μόνος ποῦ εἶχε ἀντιρρήσεις καὶ τῆς ἔλεγε:

—Τὸ καλύτερο ποῦ ἔχεις νὰ κάνῃς εἶναι νὰ κυττάξῃς νὰ παντρευθῇς.

Σήμερα εἶναι δεκαοκτὼ χρόνων καὶ πρέπει νὰ ὀμολογήσῃ ὅτι ἔχει καταφέρει πολλὰ πράγματα. Ἐχει γυρίσει τέσσερα φιλμ καὶ πῆρε τὸν τίτλο τῆς βεντέτας. Δὲν πιστεύει ὅτε κι' ἡ ἴδια τὰ κατορθώματά της. Ἔγιναν ὅλα τόσο γρήγορα. Καὶ πρὸ πάντων τόσο εὐκόλα. Σὰν πα- ραμυθί, σὰν ὄνειρο. Τί ἐξελίξις ἀ- λήθεια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ πρωτο- ἐμφανίσθηκε, δειλὰ — δειλὰ, στὴν ταινία «Μιός». Ἦταν ἕνα φοβισμέ- νο κοριτσάκι.

Ἐγείνενται στὸ Νεϊγύ, στὴν χαριτωμένη πόλιν μὲ τὰ ἀστρικά σπι- τὰ καὶ τὶς ἀργοντικές ἐπαύλεις.

Τὴν συνήντησα στὸ Παρίσι, λίγες μέρες μετὰ τὴν ἐπιστροφή της ἀπὸ τὸ Βερολίνο.

—Διασκεδάσατε στὸ Βερολίνο Μι- σέλ; τὴν ρώτησα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΧΩΡΙΣ ΕΥΤΥΧΙΑ

—Δὲν πέρασα ἄσχημα... —Ποῖο πρᾶγμα σὰς ἀρέσει περισ- σότερο στὸν κόσμῳ;

—Κάθε τί ποῦ εἶναι ἀπρόοπτο.

Ἐγείνεν ἕνα χαριτωμένο, τσαχπίνι- κο προσώπακι. Δὲν μακιγιάρεται σκεδὸν καθόλου. Μόνον τὰ χεῖλια εἶναι βαμμένα ἐλαφρὰ μὲ ροῦζ — σικκλαμέν. Τὰ μαλλιά της εἶναι πλούσια. Τὸ περπάτημά της εἶναι πεταχτό, χαριτωμένο. Ἐκεῖνος, ὅ- μως, ποῦ τὴν κάνει πὺν ἐλκυστική εἶναι τὰ γκριζοπράσινα μάτια της.

Ἐγείνεν μιὰν ἐκφράση ἐντελῶς ἀ- προσδιόριστη, ὑπερκόσμια. Εἶναι γκριζοπράσινα καὶ ὅμως δὲν εἶναι οὔτε πράσινα οὔτε γκρι. Ἐγείνεν ἕ- να γρῶμα ἀπαλὸ, ὀνειρώδες. Ὁ- ποῖος τὰ ἀντικρῶσει μαγεύεται, γο- ητεύεται.

Ἐαφνικά, τὸ τσαχπίνικο αὐτὸ κο- ρίτσι κοκκινίζει ὡς τ' αὐτιά ἐπειδὴ ἀκούσε κάτι ποῦ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀκούσῃ. Κατὰ βάθος εἶναι ἀκόμη τὸ ἴδιον μικρὸ κοριτσάκι ποῦ ὡς τὰ προχθὲς ἀκόμη ἔπλαθε ὥραϊα ὄνει- ρα.

—Φανταζόμουν ὅτι ἡ πραγματικὴ

εὐτυχία θὰ ἦταν νὰ ἐργάζεται κα- νείς στὸν κινηματογράφο, νὰ συμ- βάλλῃ στὴν δημιουργία κάτι τοῦ ὡ- ραίου...

—Καὶ τώρα;

—Τώρα, ὀμολογῶ ὅτι εἰμαι εὐχα- ριστημένη, εἰμαι ἐνθουσιασμένη, ἄλ- λὰ δὲν εἰμαι εὐτυχισμένη.

Δεκαοκτὼ χρόνων, φήμη, ἐπιτυ- χία, χρήματα καὶ ὅχι εὐτυχισμένη; Τί νὰ τῆς λείπῃ, ἄραγε;

Τὴν ξαναβρῆκα ἕνα πρωὶ καθὼς ἔκανε τὸν τακτικὸν της περίπατο στὰ Ἡλύσια.

—Μοῦ ἀρέσει νὰ διασκεδάζω, νὰ γορεύω, νὰ γελάω, μοῦ εἶπε. Ἀλ- λὰ μόνον ἐπιφανειακῶς. Κατὰ βά- θος δὲν εἰμαι ποτὲ εὐχαριστημένη. Δὲν ὑπάρχει γιὰ μένα εὐτυχία. Θὰ φαντασθῇτε ὅτι εἰμαι πολὺ απαιτη- τική. Ἀλλὰ τί σὰς ἐνδιαφέρουν σὰς ὅλα αὐτά; Κάθουσι καὶ σὰς λέω ἀνοησίες καὶ μιλάω ὅλο γιὰ τὸν ἑαυτό μου σὰν νὰ ἤμουν καμ- μιὰ σπουδαία προσωπικότης. Πρέ- πει ὅμως νὰ σὰς τὰ πῶ. Αἰσθάνο- μαι τὴν ἀνάγκην νὰ μιλήσω σὲ κά-

ποιον για δτι σκέπτομαι.

— Σας άκούω με την πιο μεγάλη ευχαρίστηση, Μισέλ, της είπα.

— Που και που αισθάνομαι τον έαυτό μου ευτυχισμένο για ένα ώριμο πράγμα. Την ίδια στιγμή, όμως, μου συμβαίνουν ένα σωρό δυσάρεστα πράγματα που καταστρέφουν την τόσο πρόσκαιρη ευτυχία μου αυτή. Μικροζητήματα, φυσικά, αλλά που με στενοχωρούν. — Ίσως είναι το χαρακτήρας μου να ζητάω να καταστρέφω την ευτυχία μου.

— Έμεινε για λίγο σιωπηλή και ύστερα πρόσθεσε :

— Ός τώρα ήμουν σε όλους τους ρόλους μία μικρή δυστυχισμένη υπαρκτής, άφισμένη στην τύχη. Τώρα, όμως, θέλω να παίξω έναν άλλον ρόλο, πιο δύσκολο. Θέλω να υποδυθώ ένα πρόσωπο που κατορθώνει να νικήση με την δράση του τον πόνο και την μελαγχολία.

Σώπασε πάλι. Τά όνειρώδη μάτια της κυττούσαν συλλογισμένα.

— Τί σκέπτεσθε, Μισέλ :

— Τίποτα. Έτσι συνηθίζουμε να λέμε όταν σκεπτόμαστε κάτι που δεν θέλουμε να το φανερώσουμε.

— Άλλαξε άμέσως θέμα.

— Κάτι που μου κάνει μεγάλη ευχαρίστηση είναι να πέρνω γράμματα από άγνωστους που μου γράφουν για το παίξιμό μου. Δεν έχετε ιδέα πόσο κουράγιο μου δίνουν αυτά τα γράμματα. Είτε άθωα, είτε παθητικά, είτε άνοητα, τα γράμματα αυτά μου κάνουν πάντοτε μεγάλη χαρά.

— Έχει δίκιο. Και ο Φερνάν Γκοαβέ χάρισε πάρα πολύ όταν, παίζοντας έδω και μερικά γρόνια στο έργο «Πάθος» έλαβε ένα γράμμα από κάποια μικρούλα που του έγραφε : «Σας θαυμάζω με πάθος» και υπογράφονταν : Μισέλ Μοργκάν.

— Είσαστε σ' αλήθεια ένα πολύ παράξενο, μικρό κορίτσι της είπα. — Πρό πάντων είμαι ένας παλιάνθρωπος, μου είπε και άρχισε να γελάει.

Είναι σ' αλήθεια πολύτιμο το προνόμιο που έχουν οι παλιάνθρωποι να κάνουν τον κόσμο να γελάει για να μην κλαίνει οι ίδιοι.

Z. K.

Γνωρίζετε ότι...

...η Ροζαλίντ Ρουσσέλ που έπαιξε μαζί με τον Ρομπέρτ Ντον στην ταινία «Το Φρούριο», κάνει συλλογή επιστολών που έχουν γραφεί από μεγάλους ήθοποιους του θεάτρου και της θόδνης : Τις επιστολές αυτές θα τις χρησιμοποιήσει, καθώς λέει, για να έκδώση ένα περισπούδαστο γραφολογικό έργο.

...Ο Κλάρκ Γκέμπλ έπεσε πρό δλίγων ημερών θύμα λωποδυτών που τον έγδυσαν κυριολεκτικώς. Έκλεψαν από τόν σπιτάκι του πλυντήριο τα φρεσκοπλυμένα και φρεσκοσιδερωμένα άσπρόρουχά του.

...η Τζόαν Κράουφορντ θα έμφανισθί στην ταινία «Αίς Φόλλις» ως Σταχυοπούττα, φορώντας ...γυάλινα παπούτσια : Τά παπούτσια αυτά παραγγέλθηκαν σε έναν ειδικό τεχνίτη και είναι ήδη έτοιμα.

...η εταιρία Μέτρο — Γκόλντμουν — Μάνιερ θα έορτάση έφέτος την δε-

καπενταετηρίδα της : Έπί τη ευκαιρία αυτή έτοιμάζει μία μεγαλοπρεπή ταινία με τόν τίτλο «Μαρία—Άντουανέττα» στην οποία ο Ζοζέφ Σιλντεκράντ θα υποδυθί τόν δούκα της Όρλεάνης. Ο ίδιος έχει υποδυθεί ως σήμερα τριάντα διάφορα πρόσωπα της γαλλικής επανάστασεως.

...προσεχώς γυρίζεται στην Γαλλία ένα φίλμ υπό τόν τίτλο «Η Εγκάρδιος συνεννόηση» του όποιου τόν σενάριο έγραψε ο διάσημος συγγραφέας Άντρέ Μωρουά και τούς διαλόγους ο επίσης διάσημος συνάδελφός του, Άμπέλ Ερμάν.

...ο γυιός του Μουσολίνι, Βιτόριο ανέλαβε την διεύθυνση του μεγάλου Ιταλικού κινηματογραφικού περιοδικού «Σινεμά».

...ο νηποτετικώτατος Ζάν Πιέρ Όμνόν, θά είναι ο πρωταγωνιστής έ-

Η Μισέλ Μοργκάν όταν έπαιζε την «Μιός».

νός νέου φίλμ υπό τόν τίτλον «Ο λιποτάκτης».

...ο γνωστότατος Γάλλος σκηνοθέτης, Λεόν Πουαριέ, θά γυρίση στο Κόγκο και στην Σενεγάλη ένα μεγάλο φίλμ άποικιακής έποποιίας, με θέμα την ζωή του Σαβοριάν ντυ Μπραζζά.

...κατόπιν της έπιτυχίας του φίλμ «Μάρκο Πόλο» οι Άμερικανοί πρόκειται να γυρίσουν ένα άλλο παρόμοιο φίλμ, με την ζωή του περίφημου επίσης Ποντοπόρου Μαγγελάνου.

...στο Παρίσι πρόκειται να δημιουργηθί μιá περίεργη έκθεσις με έκθέματα τά «άξεσουάρ» που έχουν χρησιμοποιηθί στα μεγάλα γαλλικά φίλμ. Πιστεύεται ότι θά βρεθούν πολλοί μανιώδεις κινηματογραφόφιλοι, οι όποιοι θά θελήσουν να αγοράσουν τά «σουβενίρ» αυτά.

...η Βαρβάρα Χιοδττον δήλωσεν ότι δεν πρόκειται να ξαναπαίξη στον κινηματογράφο γιατί θά κάμη τόν γύρο του κόσμου :

...Ο Γκάρι Κούπερ πρόκειται να γίνη πατέρας...

...Η Άννα Στέν άρρώστησε βαρεια από έλκος του στομάχου.

Μικρά - μικρά

Οι ζητιάνοι του Σάν Ντουίνγκο, στη Νότιο Άμερική, για να προκαλέσουν έλκη στο σώμα τους και να κινήσουν εύκολότερα έτσι τόν οίκτον των φιλευσπλάγχων, μεταχειρίζονται τις φρέσκες ρίζες ενός φυτού που ονομάζεται πλουμπάγκο, τις όποιες τρίβουν στο δέρμα τους, προξενώντας έτσι περίεργες, άνώδυνες και ακίνδυνες πληγές.

Η Έλισάβετ της Βοημίας, κόρη του Τρέις του Ιου και του θου, είναι η προμήτωρ ένδεκα μοναρχών που βασιλεύουν σήμερα στην Εύρώπη.

Μιά γάτα, στην Όλλανδία, ηλικίας 21 χρονών, έγέννησε τόν 300τό γατάκι της.

Ένας οίκος στην άγγλική πόλι Λήν, κατασκευάζει ρολόγια από τόν 1653. Και τόν καιρό εκείνο ως σήμερα η διεύθυνσις των εργασιών άνήκει στην ίδια οικογένεια.

Αν κόψετε σε μικρά κομμάτια ένα κρεμμύδι κι' ένα μήλο, και βουλώστε τη μύτη σας και κατόπιν φάτε μερικά κομμάτια από τόν καθένα, δεν θά νοιώσετε καμμιá διαφορά.

Η αίτια είναι ότι ο άνθρωπος δοκιμάζει μόνον τεσσάρων ειδών γεύσεις : την ξινή, την πικρή, την γλυκειά και την άλμυρή.

Ο Σέρβος Μιλοβάν Σάβοιτς καταβρόχθισε πρό μηνών έναν μεγάλο άμαξιόφυτο λαχό με τόν δερμα του, αλλά και όλο τόν περιεχόμενό του, για ένα στοίχημα 60 δηναρίων!

Ο Τζώρτζ Ρούντ, από τή Δυτική Σκότλαντ της Μασαχουσέτης, τρώει από τόν ίδιο πιάτο επί 35 χρόνια. Ένθ ο Βάν Κλήβ από την Καλιφόρνια μεταχειρίζεται τόν ίδιο πινέλο του ξυρίματος επί 50 χρόνια.

Ο Τάδης Ρέιου από τόν Βανκούβερ, φορεί τόν ίδιο κοστούμι επί 38 χρόνια, τόν όποιον, σημειωτέον, ποτέ δεν εκαθήρισε ή έσπιδέρωσε.

Στά πυκνά δάση των Βοσνίων βρέθηκε ένας σύγχρονος Ταρζάν, δόλφινος και ο όποιος είχε μακρύτατα γένεια.

Ο άγριάνθρωπος αυτός δεν μπορούσε ν' άρθώσει λέξη και μόλις έδωλες λεπτά, έδωλες άναρθρες κραυγές.

Όλο αυτόν τόν καιρό που βρισκόταν σε άγρία κατάσταση, τρεφόταν με χόρτα και μικρά ζώα, τά όποια έπιανε με τά χέρια του.

Κάποιος Άμερικανός, όνόματι Νιούζεντ από την πολιτεία της Νέας Υόρκης, λέγει ότι έφτασε στην ηλικία των 101 χρονών, γιατί ποτέ στή ζωή του δεν άγγιξε πιστό και τσιγάρο.

Άντιθέτως, η κυρία Μπέλλα Έρικτον από την Όκλαχάμα ισχυρίζεται ότι είναι 108 χρονών και ότι πίνει και καπνίζει από ηλικίας 16 χρονών.

Χαρές και λυπές των άσων της άθηναϊκής σκηνής

Ο άγνωστος ΜΙΜΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ

ΤΟΝ χειμώνα του 1919, ένα βράδυ παγερό, ο μακαρίτης Παπαϊωάννου έδινε την πρώτη παράστασή του σ' ένα από τά θεάτρα των Πατρών. Γεμάτο τόν πατρινό θεάτρο. Ο θίασος μπροστά σε τέτοια κοσμοσυρροή, είχε βάλει όλα τά δυνατά του. Ο μακαρίτης ο Παπαϊωάννου ήταν τότε στόν κολοφώνα της δόξης του. Οι θεαταί δεν έχόρταν να νά τόν βλέπουν. Όταν εκείνος ένεφανίετο στή σκηνή, συνάρπαζε τόν πλήθος με τόν μπρίο του.

Απ' όλους όμως τούς θεατάς, πιο άφοισμένος, πιο άποροφρημένος απ' την παρσαση ήταν ένα παλληκάρι ως δεκαοκτώ χρονών, με συμπαθή χαρακτηριστικά, με κάπως υπερβολικά μεγάλα μάτια, φωτεινά, όμως, κι' έκφραστικά, μ' ένα γέλιο άνοιχτόκαρδο και μ' ένα κέφι άσυγκράτητο. Παρακολουθούσε τόν μεγάλο ήθοποιό μ' έναν ένθουσιασμό που δεν μπορούσε να τόν παρατηρήσης σε κανένα άλλον. Ήταν δοσμένος δλόκληρος στο θέαμα. Ο γύρω του κόσμος είχε εξαφανισθί σιγά - σιγά απ' έμπρός του και δεν υπήρχε παρά η σκηνή και οι ήθοποιοι που έκινούντο, μιλούσαν, τραγουδούσαν, έχόρευαν πάνω σ' αυτήν.

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΘΕΑΤΗΣ

Τρεις ώρες κράτησε αυτή η παραμυθένια απόλαυσις. Στο τέλος, ο θίασος δλόκληρος επί σκηνής, τραγούδησε τόν τραγούδι τού φινάλε, ή επάρχια χειροκρότησε κατενθουσιασμένη, ο νεαρός έσπασε τά χέρια του χτυπώντας παραμάκια σαν ξετρελλαμένος και ο κόσμος άρχισε να φύγη. Σε λίγο ή πλατεία είχε άδειάσει. Σε μιá γωνιά μονάχα βρισκόταν ο δεκαοκταετής φανατικός που δεν έννοούσε να φύγη. Έστήλωνε ακόμα τά μάτια του προς τόν μέρος της σκηνής, σαν νάθελε να δή ανάμεσα απ' την πεσμένη αυλάκι τί συνέβαινε πίσω απ' αυτήν. Αυό δάκρυα κυλούσαν ήρεμα απ' τά μάτια του — τόσο δυνατή ήταν ή συγκίνηση που έννοιωθε.

Εαφνικά, σαν να συνήλθε, πετάχθηκε επάνω και έωρησε στην έξοδο. Βγήκε στο δρόμο, πήγε και έπιασε μιá γωνιά, και περίμενε. Σε λίγο, απ' την μικρή πορτούλα που έφερε στή σκηνή του θεάτρου, άρχισαν να βγαίνουν ένας - ένας οι ήθοποιοι της επερέτας Παπαϊωάννου.

ΝΑ ΤΟΝ ΑΓΓΙΣΗ ΜΟΝΑΧΑ

Δεν ήταν όμως αυτοί που περι-

μενε ο νέος : Κάποιοι άλλοι χαρτερούσε. Τόν μοναδικό, τόν Παπαϊωάννου. Λαχταρούσε να τόν δή από κοντά, να τόν δή έξω απ' τή σκηνή, αυτόν τόν ήρωά του. Τέλος φάνηκε και ο εξακουστός θιασάρχης. Άνυποψίαστος πέρασε με άργό βάδισμα μπροστά απ' τόν νέο, που δεν χόρτανε να τόν βλέπη. Σάν μυθολογικό πρόσωπο φάνταζε στα μάτια του. Ήθελε, αν ήταν δυνατόν, να τόν ζυγώσει, να τόν έγίση, να τόν μιλήση, ν' άκούση τή φωνή του από κοντά, μ' ή ντροπή, ή συστολή δεν τόν άφηνε. Εαφνικά όμως πήρε την μεγάλη άπόφαση : Έτάχυνε τόν βήμα του, έφθασε τόν Παπαϊωάννου και γρήγορα πέρασε δίπλα του. Καθώς όμως περνούσε από κοντά του, από πολύ κοντά του, άπλωσε τόν χέρι του κι' άγγιξε, σκού-

Ένα χαρακτηριστικό πορτραίτο του Μίμη Κοκκίνη.

Μιά συναρπαστική θεατρική καμπάνια του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ο παράξενος θεατρόφιλος των Πατρών. — Έπαναστάτης στο σχολείο του. — Πώς ξεκατέλωσε τόν δασκάλό του. — Σιδηροδρομικός υπάλληλος. — Τό πρώτο του ήμερομίσθιο των 50... λεπτών. — Τό μυστικό της έπιτυχίας του. — Πώς έγινε καλλιτεχνικός Διευθυντής. — Τά όνειρά του.

τησε σχεδόν, τόν αλχημίστη θιασάρχη. Ούτε συγγνώμην καν δεν κατόρθωσε να ζητήσει — τόση ήταν ή ταραχή του. Με γρήγορο πάντοτε βήμα προχώρησε, άπομακρύνθηκε, έστριψε στο πρώτο στενό. Η χαρά του ήταν άπερίγραπτη : Είχε άγγίσει τόν Παπαϊωάννου, είχε πιάσει τόν χέρι του!...

Δεν ήταν τρελλός ο δεκαοκταετής αυτός νέος των Πατρών. Ήταν, άπλούστατα, ένας παράφορος λάτρης τού θεάτρου. Ήταν ο Μίμης Κοκκίνης, ο σημερινός πρωταγωνιστής της ελληνικής επίθεωρήσεως.

Ο Κοκκίνης είναι απ' τούς λίγους ήθοποιους που τώχουν μέσα τους τόν θεάτρο. Από μικρός, από παιδί, τόν θεάτρο ήταν κρυφός καθημός και λαχτάρα του.

Βέρος Μωράκης, γεννήθηκε στο Διακοφτό, έδώ και τριάντα έξ χρόνια. Ο πατέρας του Ιωάννης Κοκκίνης ήταν σιδηροδρομικός υπάλληλος. Η θεία του, αδελφή της μητέρας του, ή Κυρά Παναγιώτα — πασίγνωστη και αγαπητότατη στους καλλιτεχνικούς κύκλους — δεν είχε παιδιά και τόν πήρε, από μικρό, κοντά της, στο Αίγιο, όπου έμενε.

Στο σχολείο είχε καλούς βαθμούς στα μαθήματα, αλλά στή ζωγή μηδέν. Σωστός διάβολος, δεν άφηνε κανένα σε ήσυχία.

Κάποτε ένας καθηγητής του είχε την κακή συνήθεια να παραδίδη τόν μάθημά του φωνάζοντας τόν κάπello του. Έβισου κρασία του αυτή, έστω και έσωμμένη. Ο Μίμης όμως δεν μπορούσε να την άνεχθί. Και ένα πρωί επαναστάτησε την τάξη του. Έγραψε ένα πρωτόκολλο ατιμής, έδωσε όλους τούς συμμαθητάς του να τόν υπογράψουν και μιá και δυό τόν έστειλε στον έπιθεωρητή. Διαμαρτυρία κατά τού καθηγητού. Τό αποτέλεσμα ήταν

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΟΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο πλουσιώτατος άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρξεντάλ, λόγω της κακής και εκφύλου ζωής που διάγει, έχει κάνει τρομερά χρέη συνεπεία των οποίων είναι να βγούν όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος σε ημεγάλη σάλα του αρχοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μια στιγμή μια φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνει πλούσιο θα του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο όνοματι Ρουκέν, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνει πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργο του υπό το όρον να δεχθεί να παντρευτεί μίαν άρρωστη κόρη πτωχών αλλά μελλοντική κληρονόμο 300 εκατομμυρίων από τα οποία θα του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κλείνει και ο Μαρκήσιος φεύγει για το Παρίσι όπου εδρεύει η ανώτατος κληρονομός. Προσπαθεί να την κάνει να τον αγαπήσει, αυτή όμως έχει δοσμένη την καρδιά της σ' ένα φτωχό νέο, τον Βαλεντίνο. Ο ντ' Αρξεντάλ, τότε αποφασίζει να θέσει σ' εφαρμογή, τα «μεγάλα μέσα». Έμφανίζεται ως φτωχός και αυτός με το ψευδώνυμο «κ. Νορβέρτος». Και μια νύχτα απαγάγει τη νέα και την φυλακίζει.

Ο Βαλεντίνο, με δυο φίλους του, τον Αύγουστο, και τον Άνοιχτομάτη τίθενται εις καταδίωξίν του. Ο Βαλεντίνο ανακαλύπτει τον Γκουγιάν στο άτμον του αλλά αιχμαλωτίζεται κάτω από μια καταπακτή. Έν τω μεταξύ η Γαβριέλλα μετά την ανάγνωση του μαρκήσιου αποφασίζει να δραπέτευση και το κατορθώνει: πηδώντας κατά τύχη στο σπίτι του Μουράτ που την υποδέχεται με ένθουςιασμο αν και δεν τη γνωρίζει. Η θεία όμως του Βαλεντίνου είναι απελπιστική κοντεύει να πεθάνει της πείνας. Ο Αύγουστος όμως και ο Τρουά άγρυπνοιν... Κατορθώνουν και ανακαλύπτουν και αυτοί το άτμον του Γκουγιάν το όποιον έπισκέπτονται. Σε μια στιγμή ο Άνοιχτομάτης, ενώ έκανε ταχυδακτυλουργικά κόλπα, κάτι αντίκρισε και κυριεύθηκε από μια τρεμούλα...

8ον

ΕΙΧΕ ακούσει πάλι το βογγητό. Κι' αυτή τη φορά θακροούσε πως αναγνώριζε τη φωνή του Βαλεντίνου.

Είδατε, λοιπόν, κύριοι;... Τό νόμισμα που κρατώ στο άριστερό μου χέρι αρχίζει να λιώνει...

Δυστυχώς, όμως, ο Άνοιχτομάτης δεν ήταν πλέον κύριος του έκαστου του.

Τό νόμισμα, που υπετίθετο ότι βρισκόταν στο άριστερό του χέρι... έ-

πεσε από το δεξί! Ακούστηκαν γέλοια, αποδοκimasίες και μερικοί μεθυμένοι ώρμησαν έναντιόν του.

Ο Αύγουστος μπήκε στη μέση για να τον υπερασπίση. Και τότε, οι δύο φίλοι μπόρεσαν ν' ανταλλάξουν βιαστικά και με σιγανή φωνή μερικές λέξεις.

Υπάρχει μια χαμηλή πόρτα στο βάθος, έπενε ο Αύγουστος. Από κει πίσω ακούγονται τὰ βογγητά.

Μου φάνηκε πως άνεγνώρισα τη φωνή του Βαλεντίνου.

Παράξενο πράγμα. Και μένα τό ίδιο μου φάνηκε.

Πρέπει όπωσδήποτε να βεβαιθούμε... Να δούμε τί τρέχει...

Πώς όμως;

Άφισε και θά δης. Μην έκπλαγής, μονάχα, για όσα δης και όσα ακούσης. Μιά τελευταία λέξη τώρα...

Αναλαμβάνεις, αν χρειασθής, να τὰ βάλεις με τον Γκουγιάν;

Με όποιονδήποτε τὰ θάζω, προκειμένου να σώσουμε τον Βαλεντίνο.

Θαυμάσια. Γύρισε στη θέση σου.

Την ίδια στιγμή, ο Γκουγιάν που είχε καθήσει κοντά στην Μπιγκάρω άνέκραξε:

Εσύ, ρέ φίλε, πρέπει να μάς αποδείξεις πως είναι πραγματικά θαυματουργός, όπως λές, και όχι κανένας χαφιές... Κατάλαβες; Άλλοιωτικά θάχης να ξηγηθής με τουτό δώ...

Συγχρόνως έβγαλε τό μαχαίρι του και τό κάρφωσε πάνω στο ξύλο του τραπέζιου.

Την κοπέλλα από δώ, έπρόσθεσε δείχνοντας την Μπιγκάρω, την παρακολουθούσαν απόψε τό θράδυ δυό άστυνομικοί, μασκαρεμένοι... Πρέπει να πεισθούμε πως δεν είσαι στέ και σεις σαν κι αυτούς.

Ακολούθησε μια μεγάλη σιωπή. Η σκέψις ότι οι δύο αυτοί άγνωστοι μπορούσαν να ήταν κατάσκοποι της άστυνομίας, έκαμε όλους αυτούς τους μεθυμένους να γίνουν έξω φρενών.

Προχώρησαν με ύφος άπειλητικό. Στα χέρια τους έλαμψαν μαχαίρια.

Ο Αύγουστος και ο Άνοιχτομάτης δεν τὰ έχασαν, ωστόσο.

Ο Αύγουστος μάλιστα, έβγαλε άπαθέςτατα την πίπα του και την έγέμισε καπνό, χαμογελώντας.

Όσο για τον Άνοιχτομάτη με μεγάλη ψυχραιμία κι' αυτός, έξακολουθούσε άπευθυνόμενος προς τό «νοήμον άκροατήριον».

Συνεχίζοντας, κύριοι, την παράστασι, θά σας κάμω ένα άλλο πείραμα που θά σας πείση, πιστεύω, ότι δεν ανήκαμε στην άστυνομία, ο ύπνρέτης μου κι' έγώ, όπως έτολμησε να βεβαιώση ο αξιότιμος...

πιθηκάνθρωπος, που κάθεται σε κείνο κεί τό τραπέζι...

Ο Γκουγιάν έτριξε τὰ δόντια του. Δυό τρεις κακοποιοί έσκασαν στα γέλια. Η άυτοπεποίθησις με την όποιαν μιλούσαν οι δύο άγνωστοι τους έκαμε έντύπωση.

Ο Άνοιχτομάτης έπήρε θάρρος. Και έξακολούθησε:

Θά παρακαλέσω έναν από σας κύριοι, να μου δανείση ένα πεντόφραγκο. Ώραία. Και τώρα, προσέξατε: Τό πεντόφραγκο αυτό, θά τό περάσω από τη δεξιά μου φούχτα στην άριστερά με την ταχύτητα της βολίδος, τουτέστι με μέση ταχύτητα χιλίων διακοσίων μέτρων κατά δευτερόλεπτον.

Έίδού, λοιπόν, τό πεντόφραγκο. Παρακολουθείτε όλοι; Τό θάζω μέσα στην φούχτα του δεξιού μου χεριού... Έν τάξει... Απομακρύνω τό ένα χέρι μου από τό άλλο... Λέω τώρα με δύναμη στο πεντόφραγκο: «Εμπρός! Πέρνα στ' άλλο χέρι!»... Τό πεντόφραγκο, κύριοι, έπέρασε στο άριστερό χέρι! Έίδού!

Και ο Άνοιχτομάτης, άνοίγοντας την φούχτα του άριστερού του χεριού έδειξε τό νόμισμα που εδρίσκετο εκεί.

Ακούστηκαν μερικά μπράβο.

Δεν πιστεύω, ωστόσο, να ξέρης αυτό τό κόλπο μοναχά! έπενε ο Γκουγιάν με ύφος φιλόποπτο.

Θά συνεχίσω, αξιότιμος όμήγυρις! Θά κάνω τώρα ένα άλλο πείραμα ακόμη πιο καταπληκτικό. Τό πεντόφραγκο θά ξεκινήση με τέτοια ταχύτητα από τό ένα χέρι για να πάη στο άλλο, ώστε θά διασχίση όποιο έμπόδιο συναντήση έμπρός του, χωρίς να του άφίση τό παραμικρό ίχνος! Και τραπέζι ακόμη μπορεί να διασχίση!...

Ω, ώ!... έπεναν μερικοί. Μας τὰ παραλέει!

Όχι κύριοι. Δεν τὰ παραλέω καθόλου... Θά πεισθίτε και μόνοι σας...

Για τρίτη φορά ο Άνοιχτομάτης άνατρίχιασε, έχλώμισσε και έταράχθηκε. Αναγκάσθηκε να σταματήσει τό «λογιζιρίό» του, για να μην μαντεύσουν από την αλλοίωση της φωνής του τον λόγο της ταραχής του.

Γιατί είχε ξανακούσει, για τρίτη φορά, τό ίδιο βογγητό. Μόνο που τώρα ήταν άσθενέστερο...

Ο ταχυδακτυλουργός έκύτταξε τον Αύγουστο. Τά βλέμματά των συναντήθηκαν. Ο Αύγουστος είχε χλωμίσει κι' αυτός. Και με τό χείλη έκαμε μερικές αδιόρατες κυνήσεις...

Ο Άνοιχτομάτης έννόησε τί ήθελε να του πη ό φίλος του.

Ο Βαλεντίνο!... Αυτός είναι!... Είμαι βέβαιος.

μιάς ψυχής

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ
ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟ-
ΡΗΜΑ

Τό φαινόμενον αυτό, κυρίες και κύριοι, έξακολούθησε βιαστικά ο θαυματοποιός, έξηγείται ως έξης:

Τό νόμισμα, καθώς περνά μέσ' από τό ξύλο του τραπέζιου, κάνει βέβαια μια τρύπα. Περνά όμως τόσο άστραπιαίως, από αυτήν, ώστε οι ίνες του ξύλου ξανακλείνουν μονάχες τους!

Ας προσούμε όμως στο πείραμα...

Κι' αλλοίμονό σου αν δεν πετύχη! έγρύλλισε ο Γκουγιάν.

Παίρνω από ένα νόμισμα σε κάθε χέρι. Βάζω τό άριστερό χέρι επάνω στο τραπέζι, ενώ τό δεξί τό κρατώ κάτω απ' αυτό. Μόλις διατάξω, τὰ δυό νομίσματα θά ένωθούν. Προσέξτε, λοιπόν. Ένα... δύο... τρία!... Έίδού! Τό νόμισμα πέρασε!

Καλά κι' άγια είναι όλ' αυτά, δεν άποδεικνύουν όμως τίποτα. Κείνος κεί, γιατί δεν κάνει κάτι κι' αυτός;

Και ο Γκουγιάν έδειξε τον Αύγουστο.

Είναι ο ύπνρέτης μου, έπενε ο Άνοιχτομάτης με υπερηφάνεια.

Ο ύπνρέτης; Χμ... Τόσα πολλά κερδίζεις, λοιπόν, ώστε μπορείς νάχης και ύπνρέτη; Σαν ύποπτα μου φαίνονται όλ' αυτά...

Αύγουστε, έλα δώ! έπενε ο Άνοιχτομάτης.

Ο κλόουν ύπήκουσε.

Κυρίες και κύριοι, ο ύπνρέτης μου δεν σκαμπάζει γρι από ταχυδακτυλουργίες. Καθένας δεν μπορεί βέβαια, να έξασκή την λεπτή και δύσκολη αυτή τέχνη. Ο Αύγουστος, ωστόσο, κάτι ξέρει να κάνει κι' αυτός, όπως θά κρίνετε μόνοι σας.

Τις παραστάσεις που δίνουμε, τις τελειώνουμε συνήθως με ένα «μάτς» πάλης ή μπόξ στα όποια λαμβάνουν μέρος τὰ πιο ρωμαλέα πρόσωπα της όμηγύρεως.

Υπάρχει κανείς μεταξύ σας, που να θάλλη στοίχημα είκοσι φράγκων για την έκβαση του άγωνίσματος; Ο Αύγουστος σας προειδοποιεί ότι είναι πολύ δυνατός. Υπάρχει κανένας, μεταξύ σας, που να τολμήση να τὰ θάλλη μαζί του; Μην άπαντήσετε όλοι μαζί.

Ο Γκουγιάν! Ο Γκουγιάν! ούρλιασαν από παντού.

Ναί, ο Γκουγιάν! έπενε και ο ίδιος ο Γκουγιάν με ύπόκοφη φωνή. Και θά τον ρίξω στο κρεβάτι για κανένα έξάμηνο, τον ύπνρέτη σου.

Έβγαλε άμέσως τό πανωφόρι του, άνέβασε τὰ μανίκια του κι' έδειξε τὰ μυώδη μπράτσα του.

Ο Αύγουστος, έκαμε κι' αυτός τό ίδιο.

Ετράθηξαν μερικά τραπέζια πα-

Ο Άνοιχτομάτης έξακολουθούσε τα ταχυδακτυλουργικά του κόλπα,

ράμερα, για ν' άφίσουν τόπο στους παλαιστές.

Η Μπιγκάρω και οι άλλοι άφισαν τις θέσεις τους, και έπροχώρησαν προς τὰ έμπρός για να παρακολουθήσουν από κοντά τις διάφορες φάσεις του άγωνίσματος.

Μιά διαβολική λάμψις έβγαине από τὰ μάτια όλων. Ήξεραν πόσο δυνατός ήταν ο Γκουγιάν. Και είχαν έμπιστοσύνη σ' αυτόν.

Τόση ήταν ή ταραχή που επικρατούσε, ώστε κανένας δεν παρατήρησε ότι ο Άνοιχτομάτης, αντί να παραμείνη κοντά στον Αύγουστο, διέσχισε τις τάξεις των θαμώνων και... έστριψε κανονικά.

Μά, δε μου λές, έπενε ο Αύγουστος, άπευθυνόμενος στον τέως κατάρτι, έτσι θά παλαίψης έσύ; Δέν θά βγάλης ούτε τὰ γάντια σου; Όχι για να μη σε κάνω να πέσης! έσάρκασεν ο κακοποιός.

— Όπως θέλης. Είσαι έτοιμος; Ναί; Προσοχή, λοιπόν!

Και ώρμησαν ο ένας έναντιόν του άλλου.

— — —

Ο Άνοιχτομάτης, ωστόσο είχε φθάσει ως τό βάθος του κατελειού.

Παρατήρησε, εκεί μια χαμηλή πόρτα. Την άνοιξε με μεγάλη προσοχή για να μη γίνη αντίληπτός και έρέθηκε σ' ένα σκοτεινό διάδρομο.

Αναψε ένα σπέρτο.

Την ίδια στιγμή άκούσε έναν άναστεναγμό... τόσο άνάλαφρο όμως.. σά λιγοθυμισμένο...

Τό σπέρτο ήν έσβυσε, καίγοντάς του τὰ δάχτυλα.

Αναψε τότε, ένα κερί που είχε δη πεταμένο σε μια γωνιά.

Ανέβηκε σε μια καρέκλα και κύτταξε μέσα στην καταπακτή. Τό

Ο Άνοιχτομάτης εξακολουθούσε τα ταχυδακτυλουργικά του κόλπα,

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

θλέμμα του θυβίστηκε πέρα από τὰ κάγκελλα πού τὴν ἔφραζαν.

— Βαλεντίνο! ἀνέκραξεν ὑπόκωφα Βαλεντίνο!

Μὲ κόπο πέρασε τὸ χέρι ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κάγκελλα καὶ σκούνηξε τὸ φίλο του.

— Βαλεντίνο!... Παιδί μου!... Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀνοιχτομάτης... Εἶναι καὶ ὁ Αὐγουστός ἐδῶ...

Ἐνας ἀναστεναγμός τοῦ ἀπῆντησε.

— Βαλεντίνε, κουράγιο!... Θὰ ξανάρθω σὲ λίγο! εἶπε, ὡσὰν ὁ φυλακισμένος νὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸν καταλάβῃ...

Καί, πηδώντας ἀπὸ τὴν καρέκλα του, ἔσβυσε τὸ κερί καὶ μπῆκε μέσα στὸ ὑπόγειο.

— ΕΕ —

Ἡ πάλι συνεχίζονταν μὲ τὴν ἴδια ἐνταση.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἦσαν ἰσοδύναμοι. Μέσα στὴ σιωπὴ δὲν ἀκούγονταν παρὰ οἱ λαχανιασμένες ἀναπνοές των.

Μερικοὶ μεθυσμένοι γκρινιάζαν. Ἡ Μπιγκαρῶ ἀνέκραξε ἔξω φρενῶν:

— Ἀντε, Γκουγιάν! Βάρα τον στο σβέρκο... Ξέρεις ἐσὺ ποῦ... καὶ πῶς...

Ὁ κακοῦργος ἐκείνη τὴ στιγμή κρατοῦσε μαγκωμένο τὸ κεφάλι τοῦ Αὐγουστός κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλῃ του.

Ὁ θυμὸς τὸν εἶχε τυφλώσει. Τὰ μάτια του ἦταν γεμάτα αἷμα... Ἐσήκωσε τὴ γροθιά του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν Αὐγουστό πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι. Θὰ τοῦ κατάφερνε ἓνα θανάσιμο χτύπημα.

Ὁ Αὐγουστός, ὅμως, μὲ μὴν ὑπερτάτη προσπάθεια τεντώθηκε καὶ γλύστρησε μὲ ἀπὸ τὸ σάρκινο κλοῖδ πού τὸν περιέσφιγγε.

Γιὰ μιὰ στιγμή θρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Γκουγιάν. Ὁ Αὐγουστός ἐκύτταξε ὀλόγυρα του.

Δυὶ τρεῖς φορές ἤδη, κατὰ τὸ διάστημα τῆς πάλης, ὁ κλόουν εἶχε ἀναζητήσει μὲ τὸ θλέμμα τὸν σύντροφό του χωρὶς νὰ τὸν δῇ. Τώρα ὅμως τὸν ἀνακάλυψε.

Ὁ Ἀνοιχτομάτης τοῦ ἔκανε ἓνα μυστηριώδες νεύμα. Ἐπρεπε νὰ τελειώσῃ.

— Κύριοι, εἶπε τότε ὁ Αὐγουστός, θὰ εἶδατε θέβαινα ὅτι ὁ ἀντίπαλός μου, δοκίμασε νὰ μοῦ καταφέρῃ ἓνα χτύπημα πού ἀπαγορεύεται ρητὰ ἀπὸ τοὺς κανονισμούς...

— Δηλαδή;... Τί θές νὰ πῆς;... Ἐκανε ὁ Γκουγιάν.

— Ναί! Ναί! ἐφώναζαν ἀπὸ παντοῦ. Ἡ Μπιγκαρῶ δὲν ἦταν ἐν τάξει!

— Ἔτσι, κύριοι, ἔχω κι' ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ καταφέρω ἓνα ἀπαγορευμένο χτύπημα, καὶ θὰ τὸ ἐξασκήσω ἀμέσως τὸ δικαίωμα αὐτοῦ!

Μ' ἓνα πήδημα θρέθηκε μπρὸς τὸν Γκουγιάν. Καὶ πρὶν προφθάσῃ αὐτὸς νὰ προφυλαχθῇ, τοῦ ἔδωσε μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο.

Ὁ Γκουγιάν ὀπισθοχώρησε τρεκλίζοντας. Ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαλε αἷμα... Τὰ δόντια του εἶχαν πάθει συμφορὰ.

— Ἰδού, εἶπε ψυχραιμότατα ὁ Αὐγουστός. Αὐτὸ ἦταν!

... Καὶ πρὶν προφθάσουν οἱ παρειρισκόμενοι νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξή τους, ὁ κλόουν καὶ ὁ ταχυδακτυλουργὸς θρίσκουνταν μακριὰ.

— ΕΕ —

Οἱ δύο φίλοι ἔτρεξαν νὰ κρυφθοῦν στὸ γυαλί.

Ἐμείναν ἐκεῖ ἀκίνητοι μερικὲς στιγμές, κρατώντας τὴν ἀναπνοή τους. Φοβόντουσαν ὅτι θὰ τοὺς κατεδίωκαν. Ἐκάναν λάθος ὅμως. Κανένας δὲν φάνηκε νὰ τοὺς κυνηγᾷ.

Ὁ Ἀνοιχτομάτης τότε μὲ σιγανὴ φωνὴ διηγήθηκε στὸν Αὐγουστό τί εἶχε ἀνακαλύψει.

— Ἀχ, Θεέ μου... εἶπεν ὁ κλόουν. Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ τὸν σώσουμε;

— Ἐλα μαζί μου. Ἀκολουθήσε με, θὰ δῆς... Ὁ βρῶδ εὐκόλα, φαντάζομαι τὴν εἰσοδο τῆς καταπακτῆς.

Θὰ εἶναι κάπου ἀπὸ δῶ... Ἰσως κοντὰ σὲ κείνη κεῖ τὴν πέτρα... Μήπως ἡ πέτρα χρησιμεύει, ἀλήθεια, γιὰ νὰ φράξῃ τὸ στόμιο;... Αὐγουστε, ἔλα, θοήθησε λιγάκι.

Ἐλα νὰ ἀνασηκώσουμε τὴν πέτρα γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε. Θαυμάσια.

Ὁ Αὐγουστός εἶχε ἀπομακρύνει κάπως τὴν πέτρα ἀπὸ τὴ θέσῃ της. Ὁ Ἀνοιχτομάτης, γονατιστός, ἔξυνε τὸ χῶμα. Τὸ χέρι του συνήντησε μερικὲς τάβλες. Τὶς ἀνασήκωσε.

Ἐφάνηκε μιὰ σκοτεινὴ τρύπα.

— Νά!... Ἐδῶ εἶναι!... εἶπε θριαμβευτικά ὁ ταχυδακτυλουργός. Τί ἔλεγα;...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή, χώθηκε μέσα στὴν καταπακτὴ.

Ὁ μισὸς μονάχα μπόρεσε νὰ περάσῃ. Τὰ χέρια του ὅμως συνήντησαν τὰ πόδια τοῦ Βαλεντίνου. Τὰ ἄρπαξε καὶ χωρὶς νὰ κάνῃ θόρυβο κατάρθωσε νὰ σὺρῃ τὸ σῶμα ὀλόκληρο ἔξω ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ τρύπα.

Ὁ Βαλεντίνος ἔμενεν ἀκίνητος, ξαπλωμένος ἀνάσκελα, μὲ τὰ χέρια τεντωμένα.

Νὰ ἦταν νεκρὸς ἄραγε;

— Πάμε νὰ φύγουμε! εἶπεν ὁ Ἀνοιχτομάτης. Τώρα, φοβοῦμαι...

Ὁ Αὐγουστός ἐσήκωσε τὸν Βαλεντίνο, τὸν ἐφόρτωσε στὴν πλάτη του καὶ ἐξαφανίσθηκαν καὶ οἱ δύο μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι τῆς νύχτας.

— ΕΕ —

Ἡ Γαβριέλλα πίστευε πῶς εἶχε σωθεῖ.

Ἡ γλυκεῖα φυσιογνωμία τοῦ Μουράτ, πού τὴν ἐκύταζε χαμογελώντας καὶ πού τὸ θλέμμα του φαίνονταν τόσο χαϊδευτικό, τῆς ἔδινε θάρρος.

Ἐσηκώθηκε, ἔκαμε μερικὰ θήματα μέσα στὸ δωμάτιο, καὶ προχώρησε πρὸς τὸν νεό.

— Ἀ, κύριε! εἶπε, θὰ σὰς εὐλογῶ σ' ὅλη τὴ ζωὴ, γιὰτὶ μὲ γλυτώσατε ἀπὸ ἓνα μεγάλο κίνδυνο.

Ἦταν ἀκόμη πολὺ ταραγμένη.

Τὰ νεῦρα τῆς δὲν εἶχαν συνέλθει ἀπὸ τὴ δοκιμασία πού εἶχαν ὑποστεί.

Ἐτρεμε σύγκορμη καὶ τὰ δόντια τῆς χτυποῦσαν δυνατὰ.

Ὁ Μουράτ ἔπῃρε τὰ χέρια τῆς μέσα στὰ δικά του καὶ μὲ ἀργὲς κινήσεις, τὴν ὠδήγησε ὡς τὸ ντιβάνι πού ἦταν ξαπλωμένη πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα.

— Ἦσυχάστε... τῆς εἶπε. Ὅποια καὶ ἂν εἴσθε, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι οἱ ἐχθροί σας, ἐδῶ εὐρίσκεισθε ἐν ἀσφαλείᾳ. Ἀπὸ τὴ συγκίνησίν σας μαντεύω ὅτι θὰ σὰς ἀπειλοῦσε κάποιος τρομερὸς κίνδυνος. Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὸν ἀπομακρύνω πάλι, ἂν τύχῃ νὰ παρουσιασθῇ, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὰς ὑπερασπισθῶ καὶ πάλι ἂν χρειασθῇ πρέπει νὰ μοῦ φανερώσετε ποιὰ εἴσθε καὶ πῶς συνέβη οἱ ἀνθρωποὶ μου νὰ σὰς ἴδουν νὰ καλῆτε εἰς βοήθειαν σκαρφαλωμένη ἐπάνω στὰ κεραμίδια τοῦ γκαράζ...

Πῶς θρεθήκατε κεῖ πάνω;

— Ἐ, λοιπόν, ναί, κύριε... εἶπεν ἡ νέα. Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα...

Καὶ διηγήθηκε πῶς εἶχε πέσει θύμα, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, μιᾶς βιαίας ἀπαγωγῆς. Πῶς εἶχεν ὀδηγηθῇ σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι πού θρίσκοταν πίσω ἀπὸ τὸ μέγαρό του Ἀφηγήθηκε τὴν συνάντησίν της μὲ τὸν μαρκήσιο ντ' Ἀρζεντάλ, τὶς ἀπειλές του καὶ πῶς εἶχε δραπετεύσει μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς της γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια του.

Ὅσο μιλοῦσε ἡ νέα, ὁ Μουράτ τὴν ἐκύτταξε μὲ ἐκπληξὴ πού ὀλοένα μεγάλωνε.

Καὶ ὁ Νορβέρτος αὐτὸς, τὴν ἐρώτησε ὅταν τελείωσε, μήπως ἔτυχε νὰ σὰς πληροφορήσῃ ὅτι εἴσθε κληρονόμος μιᾶς τεραστίας περιουσίας;

— Μοῦ τὸ εἶπε πράγματι...

Καὶ μὲ κάποιον δόσιν ὑποφίας, ἡ νέα ἐπρόσθεσε:

— Πῶς τὸ ξέρετε, ὅμως ἐσεῖς;

— Σὲ λίγο θὰ τὰ μάθετε ὅλα...

Πές τε μου, γιὰ τὸ Θεὸ, τὸ ὄνομά σας;

— Γαβριέλλα Μπερτερά. Ἔτσι μὲ λένε.

— Ὡστε εἴσθε σεί! ἀνέκραξε ὁ Μουράτ μὲ χαρὰ. Ἀ! Καλὰ τὸ ἔμάντευσα ἐγὼ ἀπὸ τὸν πρῶτο λόγο σας. Σεῖς εἴσθε, πού ἔφαχνα νὰ σὰς θρῶ τὸσον καιρὸ...

Ἐἶχα ἀπελπισθεῖ πιά... Εἶχα ἀρχίσει νὰ πιστεύω πῶς δὲν θὰ σὰς συναντοῦσα ποτέ... Καὶ ὅμως νά...

— Ἐφάνατε νὰ μὲ ὀρῆτε;

— Ναί. Γιὰ νὰ σὰς παραδώσω τὴν περιουσία αὐτὴ πού κληρονομήσατε! Γιατὶ δὲν εἶναι μέμμαι, δὲν ὀνειρεύεσθε, εἴσθε πλούσια... μυθῶδες πλούσια!...

Ἡ Γαβριέλλα ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό της.

— Τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἡ ζωὴ μου ἔχει ὑποστῇ τέτοιους κλονισμούς, ὥστε φοβοῦμαι μὴ τρελλαθῶ...

εἶπε.

— Δυστυχισμένη κοπέλλα!

Καὶ ὁ Μουράτ ἀνέφερε ποῖαν ἀποστολὴν τοῦ εἶχε ἀναθέσει ὁ γέρο Μπερτερά, ὁ θεῖος τῆς Γαβριέλλας.

— Εἶχα ἀρχίσει νὰ ἀπελπιζώμαι, ὅπως σὰς εἶπα, θαρροῦσα πῶς δὲν θὰ σὰς συναντοῦσα ποτέ... Γαβριέλλα... Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή πού δύο ἀφοσιωμένοι μου ἄνθρωποι ἀνεκάλυπταν τὴν διεύθυνσίν σας, ὁ ἀπαί-

σιος αὐτὸς Νορβέρτος σὰς ἀπήγαγε... καὶ συγχρόνως ἐξαφανίζονταν καὶ ὁ πατέρας σας...

— Ὁ πατέρας μου! Τί θ' ἀπογίνῃ ὁ πατέρας μου!

— Ἀφοῦ ξέρουμε πῶς ἔχει πέσει στὰ χέρια τοῦ μαρκησίου Νορβέρτου, θὰ τὸν ξαναβροῦμε! Σὰς τ' ὀρκίζομαι αὐτό. Ἦσυχάστε, λοιπόν...

Εἶναι ἀργὰ ὅμως... Οἱ συγκινήσεις αὐτῆς τῆς νύχτας σὰς ἔχουν κουράσει πολὺ... Εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῇτε, νὰ κοιμηθῇτε λίγο. Θὰ σὰς ἐτοιμάσω ἓνα δωμάτιο στὸ διαμέρισμα τῶν ἀδελφῶν μου, μὲ τίς ὁποῖες θὰ γνωρισθῇτε αὐριο...

Ἐκοιμηθῇτε ἐν ἡρεμίᾳ Γαβριέλλα.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἐγὼ θὰ ξαγρυπνῶ γιὰ σὰς...

Ἐπῆρε τὸ χέρι της καὶ τῆς τὸ ἐφίλησε, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ καὶ νὰ τῆς χαμογελά.

Καὶ ἡ νέα ἐνοιωσε μιὰ παράξενη συγκίνηση νὰ κυριεύει τὴν ψυχὴ της.

— ΕΕ —

Εἶχαν περάσει κάμποσα λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμή πού εἶχε φύγει ὁ Μουράτ, καὶ ὅμως ἡ Γαβριέλλα στεκόταν ἀκίνητη ἀκόμη, μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὴν πόρτα μὲ τὰ βαρεῖα παραπετάσματα πίσω ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐξαφανισθεῖ ὁ νέος.

Ἐξαφνα μπῆκε μιὰ γυναῖκα ἡ ὁποία χαίρετσε μὲ μιὰ θαθεῖα ὑπόκλισιν τὴ Γαβριέλλα.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ φοροῦσε ἓνα κόκκινο, χρυσοκέντητο φέσι. Ἀπὸ τίς μακρυνὲς πλεξούδες τῶν μαλλιών της ἐκρέμουνταν φλουριά. Στὰ γυνάμνα τῆς πόδια φοροῦσε κίτρινες παντοφλές.

Εἶπε μερικὲς λέξεις πρὸς τὴ Γαβριέλλα, σὲ ἄγνωστὴ γλῶσσα καὶ κατόπιν βλέποντας πῶς ἡ νέα δὲν καταλάβαινε τῆς ἔκανε νόημα νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἡ Γαβριέλλα ὑπήκουσε.

Ἐπῆρε ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ Γαβριέλλα σκοτωμένη ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴν κούραση, κοιμόταν σ' ἓνα μεγαλοπρεπὲς κρεβάτι...

— ΕΕ —

Ὅταν ἐξύπνησε θαρροῦσε πῶς ὀνειρευόταν ἀκόμη.

— Τί συνέβη, λοιπόν, Θεέ μου; ἀναρωτήθηκε. Τί μοῦ ἔκανε αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος, γιὰ νὰ τὸν συλλογίζωμαι διαρκῶς;

Σὲ λίγο ἐμφανίσθηκε μπροστὰ τῆς ὁ Μουράτ.

— Μὴν ἀνησυχῇτε γιὰ τίποτα, τῆς εἶπε. Σὲ λίγες μέρες θὰ σὰς ἀποδώσω τὸν πατέρα σας. Ἐν τῷ μεταξύ ζήσατε ἐδῶ, κοντὰ μου, κοντὰ στὶς ἀδελφές μου, πού θὰ γίνουν στὶς φιλές σας καὶ πού εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ σὰς ἀγαπήσουν πολὺ.

Καὶ τῆς ἔφερε τίς δύο ἀδελφές του, τὴν Φερεντιέ καὶ τὴν Φατμὰ.

Δὲν ἦταν πάνω ἀπὸ δεκαοκτὼ χρονῶν κοπέλλες καὶ ἦσαν διδυμες. Ἦταν πολὺ ὁμορφες καὶ οἱ δύο τους, ἡ ὁμορφιά τους ὅμως εἶχε κάτὶ τὸ ἀνατολίτικο. Τὰ μαῦρα τους μάτια παρουσίαζαν μιὰν ἀντίθεση μὲ τὸ γαλακτώδες χρῶμα τῆς ἐπι-

δερμίδος των.

Μολοντί αἰγύπτειες, δὲν φοροῦσαν οὔτε γιασμάκι οὔτε τὸ παραμικρὸ πέπλο. Ἡ Γαβριέλλα, ἔτσι, μπόρεσε νὰ θαυμάσῃ τὴν ὁμορφίαν τους.

Σωστὰ τὸ εἶχε μαντεύσει ὁ Μουράτ.

Οἱ τρεῖς κοπέλλες ἀγαπηθῆκαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ.

Κι' ἀρχισε μιὰ μαγευτικὴ ζωὴ γιὰ τὴν Γαβριέλλα.

Ἐχοντας ἐμπιστοσύνη στὸν Μουράτ ὅτι θὰ ξανάβρισκε τὸν πατέρα της, ἀφίνονταν στὴν ἡρεμὴ καὶ ἀνέφελη ζωὴ πού περνοῦσε τώρα.

Μήπως δὲν ἦταν πλούσια;

Μήπως δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σκορπῇ τὴν εὐτυχία ὀλόγυρά της καὶ μήπως καὶ ἡ ἴδια δὲν θὰ γινόταν εὐτυχισμένη;

Καὶ ὅμως κάτὶ θασάνιζε ἀκόμα τὴν ἀθῶα της ψυχῇ.

Ὅταν συλλογιζόταν τὸν Βαλεντίνο καὶ τὴν ἐκπληξὴ πού θὰ δοκίμαζε ὅταν θὰ μάθαινε ὅτι ἡ ἀγαπημένη του ἦταν τόσο πλούσια ἔκαμε χίλια δυὸ σχέδια γιὰ τὸ μέλλον...

Τὸν ἀγαποῦσε τὸν Βαλεντίνο, βέβαια...

Γιατὶ ὅμως, τότε, κάθε φορὰ πού τὸν ἔφερνε στὴ σκέψῃ της, ἡ εἰκόνα τοῦ Μουράτ ἐπρόβαλλε ἐμπρὸς της;

Γιατὶ ὅταν τῆς μιλοῦσε ὁ Μουράτ ἡ φωνὴ του τῆς φαίνονταν τόσο μελωδικὴ καὶ τόσο γοητευτικὴ; Γιατὶ ὅταν τὴν πλησίαζε, ὅταν τὴν ἀγγίζε, ἐνοιῶθε μιὰ τέτοια γλυκεῖα ἀνατριχίλα σ' ὅλο της τὸ κορμί;

Ἀλλὰ καὶ ὁ νέος ἐνοιῶθε νὰ τὸν τραβᾷ μιὰ ἀκατανίκητῃ ἔλξη κοντὰ της. Δὲν ἀντιδρούσε στὴν ἔλξη αὐτῇ. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἀφίνονταν κι' αὐτὸς στὴν εὐτυχία τοῦ νὰ τὴν βλέπῃ πού νὰ τὴν νοιώθῃ κοντὰ του.

Γιατὶ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού τὴν εἶχε ἀντικρύσει τὴν εἶχε ἀγαπήσει. Τὴν εἶχε ἀγαπήσει παράφορα, φλογερά χωρὶς ὑπολογισμό...

Ἡ Φερεντιέ καὶ ἡ Φατμὰ εἶχαν

ΕΝΑΣ ΣΟΦΟΣ

— Ἐφαγε ἐκεῖ πέρα δυὸ-τρία σοφὰ βιβλία καὶ τώρα μᾶς κάνει τὸν πολυέφερο.

Ο δρῆνος μιᾶς ψυχῆς

μαντεύσει τὸ αἶσθημα τοῦ ἀδερφοῦ τους. Καὶ γι' αὐτὸ ἀγαποῦσαν τὴν Γαβριέλλα ἀκόμη περισσότερο.

Κάμποσες φορές ὁ Μουράτ, πετυχαίνοντας τὴν νέα μοναχὴ εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του.

— Γαβριέλλα, τῆς ἔλεγε, θὰ ἤθελα νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ κάτι...

— Νὰ μοῦ ἐξομολογηθῇτε; Τί Θεέ μου;...

Αὐτὸς ὅμως ἐσώπαινε ξαφνικά.

— Ἀργότερα, ἐπρόσθετε, ἀργότερα θὰ σοῦ πῶ, ὅταν θάχουμε ξανάβρῃ τὸν πατέρα σου.

Καὶ ἡ Γαβριέλλα ἐχλώμιαζε.

Ἐμάντευε τί ἤθελε νὰ τῆς πῇ..... Καὶ φοβόταν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της.

Γιατὶ ἓνα παράξενο συναίσθημα τὴν κυριεῦε ὅταν θρίσκοταν κοντὰ του.

Τὰ ἔχανε, ἔπαυε νὰ εἶναι κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της... ἐνοιῶθε σὰν μιὰ γλυκεῖα νάρκη... Ὁ νέος τῆς ἐνέπνεε ἓνα γλυκὸ αἶσθημα, μιὰν ἀνέκφραστη τρυφερότητα.

Ἐχανε κάθε αὐτοκυριαρχία. Δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ σκεφθῇ, οὔτε ν' ἀναλάβῃ καμμιά πρωτοβουλία. Εὐρίσκονταν ὑπὸ τὴν γοητεία του... Γιατὶ ἦταν μιὰ πραγματικὴ γοητεία ἡ ἔλξη αὐτῇ πού ἐξασκοῦσε ἐπάνω της.

Ὅταν ἐφευγε ὅμως, ὅταν τὴν ἀφίνε μονάχη της, τότε διάβαζε μέσα στὰ κατὰβάθα τῆς ψυχῆς της καὶ τὴν κατελάμβανε τρόμος...

Τοῦ κἀκού ἐπανελάμβανε:

— Δὲν ἀγαπῶ αὐτόν... Ἀγαπῶ τὸν Βαλεντίνο...

Δὲν μπορο

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Άλλοτε πλουσιώτατος πυργοδοσπότης των «Λευκών θράνων» ντέ Κλίφφενς είναι πιά τελείως κατεστραμμένος οικονομικώς. Αιφνιδίως όμως παρουσιάζεται ως από μηχανής θεός ο εκατομμυριούχος κόμης Ρυσντάελ και ζητεί την κόρη του Γενεβιέθης εις γάμον.

Η Γενεβιέθης δέχεται, μολοντί αγαπά κρυφά τον νεαρό δαρώνο Σάρλ Άμορ, τον όποιον έρωτεύεται και μία φίλη της, ύποψλου χαρακτήρος, ή Λόλα ντέ Φερράς.

Ο Ρυσντάελ πεθαίνει μετά διειτιάν, αφήνοντας στη γυναίκα του ένα κοριτσάκι και άφθογα πλούτη, Η Γενεβιέθης τότε, παντρεύεται τον Άμορ, με τον όποιον άποικιά ένα άλλο κοριτσάκι. Η Λόλα, έξω φρενών, όμνυει ένδίκησιν.

Μιά μέρα, ο Άμορ όθαίνει έξω για να πάη σε κάποιο μυστηριώδες ραντεβού και δέν ξαναγυρίζει στο σπίτι του.

Η Γενεβιέθης άνακαλύπτει ότι το ραντεβού αυτό του τό είχε δώσει ή Λόλα. Συγχρόνως λαμβάνει και ένα γράμμα από την τελευταία αυτήν, που της λέγει ότι έξεδικίθη... Άπελπισμένη τότε, ή Λόλα παίρνει τα δυό κορίτσια της και εγκαθίσταται σε μία έπαυλή της, στην 'Ιταλία.

Άργότερα ή Γενεβιέθης άναγκάζεται ν' άποκαλύψη στις κόρες της την εγκατάλειψή της από τον Άμορ και τη παράδοξη εξαφάνισή του. Η κόρη του Άμορ όρκίζεται να έξιχνιάση το μυστήριο και να άποκαταστήση τη μνήμη του πατέρα της. Την επομένη ή Γενεβιέθης δέχεται την επίσκεψη της κ. ντέ Φιερένς ή όποια της ξαναθυμίζει τα παλιά και δικαιολογώντας τη στάση της να μιλήση στις κόρες της Γενεβιέθης, προσθέτει: Τα παιδιά όμως αυτά δέν μπορούσαν να ζούν διαρκώς στην άγνοια...

14 ον

ΕΛΕΓΑ να τα άπεκάλυπτα όλα στην Καίτη την ήμέρα της ένηλκνιώσεώς της, παραδίδοντάς της, συγχρόνως, την προσωπική της περιουσία...

Δέν άρκει αυτό, άγαπητή μου. Μή λησμονής ότι από την παιδική σου ήλικία ήμου πάντα για σένα μία δεύτερα μητέρα.

Αφησέ με, λοιπόν, να σου μιλήσω χωρίς θόρυβο.

ΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

«Έχεις καθήκον να ξαναπάρής τη θέση σου στην κοινωνία, και να δώσης στα παιδιά σου την θέση που τους άνήκει.

Δέν μπορώ, ώμολόγησε ή Γενεβιέθης. Δέν έχω πιά ούτε θέληση, ούτε δραστηριότητα, ούτε θάρρος. Τα πήρε όλα μαζί του, φεύγοντας, εκείνος...

Δυστυχισμένη μου, φίλη... Δέν έμαθες ποτέ την αλήθεια, κι' ούτε έπεξήγησες, άλλωστε, να την μάθης...

Εκρινες τον άνδρα σου πάντοτε σύμφωνα με τα φαινόμενα. Πίστεψέ με όμως... Σε άγαπούσε τόσο πολύ, ώστε δέν είναι δυνατόν να σ' έγκατέλειψε με τη θέλησή του...

Η Γενεβιέθης έκύτταζε με έκπληξη τη φίλη της.

Παράξενο πράγμα... είπε. Το ίδιο μου έλεγε και ή Σιμόνη χθές...

Είναι πραγματικά χαριτωμένη κοπέλλα ή Σιμόνη, είπε ή λαίδη ντέ Φιερένς... Και φαίνεται πολύ έξυπνη... Σε στενοχώρησα όμως με όλες αυτές τις άναμνήσεις που σου ζύπνησαν...

Ας άφίσουμε για σήμερα αυτή την κουβέντα. Θα μείνουμε ένα μήνα στη Φλωρεντία, και θα έρχομαι να σε βλέπω κάθε μέρα. Μού επιτρέπεις να φέρνω μαζί μου και τον γιο μου;

Μά, βεβαιότατα, καλή μου φίλη...

Η λαίδη ντέ Φιερένς σηκώθηκε και έφυγε, ίκανοποιημένη.

Αλλά και ή Γενεβιέθης είχε εύχαριστηθεί από την επίσκεψη της φίλης της. Και περίμενε με άνυπομονησία να ξαναϊδθί τον νεο, τον όποιον είχε γνωρίσει μικρό μαθητή ακόμα.

— 15 —

Μολοντί οι κόρες της την είχαν προειδοποιήσει, πόσο πραγματικός τζέντλεμαν ήταν ο Χάρρυ ντέ Φιερένς—ή μάλλον ο λόρδος ντέ Φιερένς από την εποχή που είχε πεθάνει ο πατέρας του—ή Γενεβιέθης έδοκίμασε μία εύχρηστη έκπληξη όταν τον είδε.

Ήταν πραγματικά πρότυπον άριστοκράτου.

Τής άρρεσε το είλικρινές βλέμμα του, οι έξυπνάδες που έλεγε, και κολακεύθηκε γιατί έδειξε μία τέτοια προτίμηση για την μικρή της Σιμόνη.

Ο Χάρρυ έπρότεινε στις δυό κοπέλλες να τους δείξη τ' αξιοθέατα της Φλωρεντίας.

«Αν δέν θέλν να έλθν μαζί μας ή μητέρα σας, είπε, θα μās συνοδεύση ή δική μου. Δέν κουράζεται ποτέ και όλα την ενδιαφέρουν.

Όταν ή λαίδη ντέ Φιερένς και ο Χάρρυ έφυγαν, οι δυό νέες δέν άπέκρυψαν τον ένθουσιασμό τους, στη μητέρα τους, για τις νέες γνωριμιές τους.

Η Γενεβιέθης όμως δέν τους άπήντησε. Έκράτησε τις έντυπώσεις της για τον έαυτό της.

— 16 —

Ένας μήνας πέρασε... Οί ντέ Φιερένς δέν έλεγαν λέξη, τώρα, για την άναχώρησή τους.

Ο Χάρρυ συνώδεσε τις κοπέλλες, ζώντας τους είχε ύποσχεθί, σε όλα τ' αξιοθέατα της Φλωρεντίας.

Η Σιμόνη όμως ήταν πάντα σοβαρή και σκεπτική. Συλλογίζόταν με ποιο τρόπο θα κατορθωνε να φέρη εις πέρας το μέγα έργο που είχε αναλάβει.

Ο λόρδος ντέ Φιερένς το παρατήρησε αυτό. Και μία μέρα έκαμε σχετική νύξη στη μικρή του φίλη.

Δέν είμαι λυπημένη... Έχω άπλως κάποια άγνοια... είπε ή Σιμόνη.

Και σε λίγο, γυρίζοντας πρό την μητέρα της, έπρόσθεσε:

Μαμά, μπορώ να πω έμπρός στους δυό φίλους μου κάτι που έσκέφτηκα;

Μά, βεβαιότατα, άγάπη μου, άπήντησε με κάποια έκπληξη ή Γενεβιέθης.

Σου ζητώ συγγνώμη, μαμά, αυτό όμως που έχω να σου πω, νομίζω ότι θα πρέπει να τ' άκούσουν και οι φίλοι μας πριν φύγουν.

Καθώς μιλούσε, ή Σιμόνη, έγύρισε και κύτταζε τον Χάρρυ.

Ελπίζω να μη με πάρεις για κανέναν θηλυκό... Δόν Κιχώτη! άρχισε χαμογελώντας. Ούτε λησμονά, άλλωστε, ότι είμαι πολύ νέα. Η Έλισάβετ της Σιθρίας, όμως, δέν ήταν πιά μεγάλη από μένα όταν έπεχειρήσε το μεγάλο της ταξίδι για να έλευθερώση τον πατέρα της...

Και ή Έλισάβετ μόν βρήκε τον πατέρα της ζωντανό. Ελπίζω το ίδιο να συμβή και σε μένα. Ας είναι. Όπωςδήποτε, θέλω να άποκαταστήσω την ύπόληψή του... Καί, πρό πάντων, θέλω να παύσω να βλέπω δακρυσμένα τα μάτια της μητέρας μου...

Γι'α να το κατορθώσω όμως αυτό, πρέπει...

Εσταμάτησε προς στιγμήν.

Ετόρμαζε και ή ίδια όταν σκέφθηκε την έντύπωση που θα προξενούσε στη μητέρα της ή αίτησή της.

Πρέπει, εξακολούθησε τέλος, να πάω στην Άγγλία!

Ο Χάρρυ κοκκίνισε άπ' τη χαρά του. Δέν είπε όμως τίποτε.

Θέλησα να σου υποβάλω αυτή την παράκληση μπροστά στην φίλη μας, την κυρία ντέ Φιερένς, έσυνέχισε ή Σιμόνη, γιατί χρειάζομαι τη βοήθειά της... Και πιστεύω, είλικρινώς, ότι με τη βοήθειά της θα επιτύχω...

Μήν πής, μαμά, πώς είμαι πολύ νέα,

ΑΝΤΙΖΗΝΕΣ

Τα νειάτα συμβαδίζουν πολλές φορές και με τη φρονιμάδα. Ο λόρδος ντέ Φιερένς, άλλωστε, δέν ο' άρνηθί να με βοηθήση. Έγνώρισε τον πατέρα μου, όταν ήταν μικρό παιδάκι, και τον θυμάται ακόμα.

Και είναι, θαρρώ, καθήκον κάθε τιμίμου ανθρώπου, να βοηθή στο ν' άπονέμεται ή δικαιοσύνη.

Ο Χάρρυ ψιθύρισε μερικά λόγια... Θα είπε, βέβαια, ότι θα έδινε εύχαρίστως και τη ζωή του ακόμα, για ένα τέτοιο σκοπό, κανείς όμως δέν πρόσεξε στα λόγια του. Ήταν τόσο συγκινημένοι όλοι...

Ούτε και ή Σιμόνη δέν τον έπρόσεξε. Τόσο πολύ την άπορροφούσε ή σκέψις του καθήκοντος.

«Αν δέν θέλεις να μ' άφήσης να πάω μόνη, άγαπητή μου μαμά, είπε, έλα μαζί μου. Ας ξανανοήσομε το παλιό μας σπίτι...

Μή μου το ζητάς αυτό, δυστυχισμένο μου παιδί. Θα μου ήταν αδύνατο...

Τότε άφησέ με να πάω εγώ... Κι' άφησέ με να μείνω εκεί.

Τό θέλεις πραγματικά;

Α, ναι! Και σύ, μαμά, μείνε εδώ ήσυχα - ήσυχα με την Καίτη. Ύποσχεσου μου όμως πως θα την πάρης και θα έλθεις άμέσως όταν σās τηλεγραφήσω ότι το μυστήριο διελευκάνθη.

Ένα χρώμα ρόζ άπλώθηκε στα μάγουλα της Γενεβιέθης.

Δέν θα μπορέσης ποτέ, χρυσό μου παιδί, να μου στείλεις τέτοιο τηλεγράφημα. Αν μου έσταλles όμως, ο' άρχίζουν.

Εάν όμως — έπρόσθεσε με φωνή που μόλις άκουγόταν — ξανασυναντήσης τον πατέρα σου και άποδειχθί ότι... δέν είχα κάνει λάθος... είναι προτιμότερον να μη κάνω πής τίποτα.

Αφησέ με, καλλίτερα, να πεθάνω με την ελπίδα.

Με κινήσεις άργές και χαριτωμένες, ή Σιμόνη γονάτισε μπροστά στη μητέρα της και την άγκάλιασε.

Εννοια σου, άγαπημένη μου μητέρα. Θα στο στείλω το τηλεγράφημα που σου ύποσχεθήκα. Πότε;... δέν ξέρω να σου το πω, ελπίζω όμως να μην άργήσω και πολύ...

Η Γενεβιέθης άντήλλαξε ένα βλέμμα με τη λαίδη ντέ Φιερένς. Συνεννοήθηκαν. Και οι δυό τους θαύμαζαν την άφροσύνη της νέας στον πατέρα της.

Η Καίτη μόνο είχε μελαγχολήσει. Συλλογίζόταν πως θα έμενε μόνη στο σπίτι, χωρίς την συντροφιά της άδερφούλας της, κι' αυτό της έστοιχίζε πολύ.

Όπωςδήποτε, είχε όρκισθί στον έαυτό της να κάνει κάθε θυσία για να πετύχη ή άδερφή της στον ιερό της σκοπό.

— 17 —

Η Σιμόνη έδοκίμασε πολλές έκπληξεις

όταν έφθασε στην Άγγλία. Η ζωή εκεί, βλέπατε, διαφέρει τόσο άπ' τη ζωή στην 'Ιταλία. Το πατρογονικό της έμας την κατέκτησε από την πρώτη στιγμή που τό άντίκρυσε. Κι' ήταν τόση ή έλξη που εξακούσε επάνω της, ώστε, επάνω στον ένθουσιασμό της, δέν έδίστασε να δηλώση ότι της άρρεσε ως και ή ομίχλη, ως και ή γκριζα σκόνη του Λονδίνου.

Πολλοί άπ' όσους είχαν γνωρίσει τον πατέρα της, ήρθαν να την άκαλωσώρουν...

Όλοι ρωτούσαν για τη μητέρα της. Έτσι, ή Σιμόνη άντιλαμβάνόταν πόσο ήταν άγαπητή ή Γενεβιέθης, άλλοτε, στους γείτονές της.

Ο Τζέιμς είχε άπροδιδαστή έν τώ μεταξύ, Από γκρομπ είχε μεταβληθί σε μαιτο - ντ' - ότέλ.

Τής επανέλαβε πιστά όσα είχε άκούσει την ήμέρα της εξαφανίσεως του Άμορ, και όσα είχε επαναλάβει, παρά τη θέλησή του, στην κυρία του.

Όσο για τον λόρδο Ρυσντάελ, έδέχθηκε με άνοιχτή άγκυλιά την εξ' άγγιστίας άνεψιά του, και της έδδλωσε ότι έτίθετο στην διάθεσή της για να την βοηθήση ν' άνεύρη τον πατέρα της.

— 18 —

Μιά μέρα, ή Σιμόνη κουβέντιαζε με τους τρεις πιστούς της φίλους μέσα στο σαλόνι της κυρίας ντέ Φιερένς.

Κατείχε, τώρα, ένα σωρό στοιχειά, και ήλπιζε πως γρήγορα πιά οι προσπάθειές της θα έστέφοντο δι' επιτυχίας.

Καυμένο μου παιδί, φοβάμαι πολύ ότι τελικά δέν θα επιτύχης, της είπε ο λόρδος Ρυσντάελ. Παραδέχομαι όμως ότι πάσα έλπίς δέν εξέλπει.

Θα καταφύγωμε, σύμφωνα με την επιθυμία σου, σε μαρκούς καλούς ντατινιέ. Πρώτ' από όλα όμως, πρέπει να συμφωνήσομε στον τρόπο της ενεργείας των.

Έτσι λέω κι' εγώ, άπήντησε ή Σιμόνη. Θα χρειασθί, βέβαια, να τους γνωρίσομε κάθε λεπτομέρεια, των όσων έχάναμε ως τώρα.

Δέν μās μένει, λοιπόν, παρά να βρούμε μερικούς τιμίους ανθρώπους στους όποιους να έχομε άπόλυτη εμπιστοσύνη, και να τους αναθέσομε την ύπόθεση.

Αυτό το ζήτημα το αναλαμβάνομε έμείς, έπενε ο Χάρρυ, ρίχνοντας μία ματιά στον λόρδο Ρυσντάελ. Δύο το πρώι κίβλας θα πάω στο Λονδίνο.

Η Σιμόνη τον εύχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο.

Μην υπερβάλομε όμως τις έλπίδες μας, Δεσποινίς — Δόν Κιχώτη, έπενε ο Ρυσντάελ πειρακτικά.

Κι' άμέσως σοβαρεύτηκε.

«Έχουμε να συναντήσομε ακόμη μια γάλα εμπόδια.

Θα τα υπερνικήσομε και αυτά και θα νικήσομε στο τέλος! είπεν ο Χάρρυ.

Η Σιμόνη του ξαναχαμογέλασε.

— 19 —

Υστερ' από τρεις μέρες, οι τρεις φίλοι εκάλεσαν τον κ. Σόου, τον διασημότερο ντατεκτιέ του Λονδίνου.

Ο άνθρωπος αυτός είναι ικανός να κάνει θαύματα! είπε πη ο Χάρρυ. Και έπέτυχε σε άποστολές που κανένας δέν είχε τολμήσει να επιχειρήση πριν άπ' αυτόν.

Ο Σόου είχε το έξωτερικό ενός ησυχου και καλού νοικοκύρη. Άκούσε με προσοχή το ιστορικό της εξαφανίσεως του βαρώνου Σάρλ Άμορ, καθώς κι' όλες τις άνησυχίες όσων είχαν επιχειρήσει να πάνε να τον εύρουν.

Νομίζω, είπε στο τέλος, ότι οι προκάτοχοί μου άπέτυχαν, επειδή δέν τους έώσαν όλες αυτές τις πληροφορίες, αυτές τις λεπτομέρειες.

Σε μία ύπόθεση σαν αυτή που μās ενδιαφέρει, οι λεπτομέρειες είναι το πάν. Ένας ντατεκτιέ, όπως και ένας γιατρός, πρέπει να γνωρίζουν κάθε τι που συνδέεται με την ύπόθεση που έχουν αναλάβει.

Ε, λοιπόν, θα τα μάθετε όλα ύπεσχέθη με ζωηρότητα ή Σιμόνη. Θα ήθελε την οικονομία που ήταν στο σπίτι όταν εξαφανίσθηκε ο πατέρας μου, καθώς και τον πιστό του ύπηρέτη, τον Τζέιμς, ο όποιος τον είδε μαζί με μία γυναίκα, για τελευταία φορά. Μήπως είσθε... φυσιογνομιστής;

Και, χωρίς να περιμένη άπάντηση εκ μέρους του, του έδειξε το πορτραίτο του πατέρα της.

Ο κ. Σόου έκύτταζε προσεκτικά το πορτραίτο.

Ο άνθρωπος αυτός φαίνεται άγαθός και τιμιος.

Τώρα, διαβάστε αυτά τα δυό γράμματα. Είμαι περίεργη να μάθω τί ο' έσποράσιστε να κάνετε.

Ο ντατεκτιέ έπηρε αυτά τα δυό γράμματα, τα διάβασε, και έμεινε λίγες στιγμές σκεπτικός.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Ο ΔΗΜΙΟΣ

Του Νωρέ Μπρυνέλ

«Ήσαν πολύ ευτυχισμένοι ως την ημέρα που ξέσπασε η καταιγίδα...»

«Εκείνη την ημέρα ο Ζάν της είπε: —Δεν σκεφτόσαστε, αλήθεια, να ξανα-στιάσετε τη ζωή σας; Εκείνη εκούνησε το κεφάλι της αρνητικά. —Όχι... ποτέ δεν ξαναφτιάχνεται μια ευτυχία. —Έστω και αν αυτή η ευτυχία θα προ-ερχόταν από κάποιον που δεν υπήρξε ποτέ να σας αγαπά; —Ούτε! Στην καρδιά μου δεν υπάρχει θέση παρά για εκείνον που στάθηκε άνδρας μου μόνο. —Σας έδιωξε; —Γιατί ένας άθλιος έσκηνοθέτησε μιαν ατιμία. —Ένας άθλιος; Ποιος ξέρει... Γιατί όχι κάποιος που δεν μπόρεσε να σας ξε-χάσει; —Ο Ζάν ντ' Άλμπόν είχε προδοθή. Ή-ταν φανερό... Αυτός είχε στείλει τα γράμ-ματα. —Η Υδώνη τον κύτταζε κατάπληκτη, έ-βόθιζε το βλέμμα της μέσ' στο δικό του. και ανατριχίλασε όλόκληρη απ' τη φρίκη που της γεννούσε η ανακάλυψή της. Προ-σπαθούσε να επιβληθώ στον 'εαυτό της θ-μώς. Έπρεπε... έπρεπε να βεβαιωθεί αν αυτός ήταν ο δήμεός της. Ήρεμα σχεδόν έρώτησε: —Γιατί το κάνετε αυτό, Ζάν; Έκείνος ένόμισε πως θα τον συγχω-ρούσε. —Σας αγαπούσα, είπε. Δεν είχα άλλο μέσον... Και τότε η Υδώνη άφησε μια δυνατά ασυγκράτητη φωνή: —Σύ... Δήμε... Δήμε... Σαν αυτόματο προχώρησε προς το γρα-φείο της. —Και πριν προφθάσει ο άλλος να κατα-λάβει, πήρε ένα μικρό ρεβόλβερ και πυ-λούσε. Έκλεισε, τσακισμένη απ' τον πόνο και την απελπισία, χωρίς να ξέρει, ότι πριν έρθει ακόμα για ανάκριση ο ανα-κριτής, θα ξαναγύριζε ο Πιέρ σιμά της, για να της ζητήσει γονατιστός να τον συγ-χωρήσει».

ΝΩΡΕ ΜΠΡΥΝΕΛ

ΜΙΑ πιστολιά ακούστηκε και οι ύ-πνότες που είχαν προαισθανθή, απ' τις φωνές που προηγήθηκαν, το δράμα που θα ξεσπούσε, εισώρ-μησαν στην αίθουσα όπου είχε διαδραμα-τισθί.

«Ο ακούσιος, ο Ζάν ντ' Άλμπόν, κοιτό-ταν χάρω νεκρός, τρυπημένος από μια σφαίρα κατάστηθα και η ακούσια έκλεισε με λυγμούς, πεσμένη πάνω σ' ένα ντιβάνι. Το δράμα αυτό ήταν παλιό και δεν ά-ποτελούσε παρά την λύση ενός άλλου, πιο φοβερού, που είχε προεξηγήσει αφάνταστο πόνο σε δυο δυστυχισμένους.

Είχαν περάσει τρία χρόνια από τότε που η Υδώνη και ο Πιέρ ντ' Μαρινύ, έχω-ρισαν, ένα χρόνο έπειτα από το γάμο τους, ύστερ' από μια τραγική παρεξήγηση.

Την ημέρα που τους ένωσαν στην Νότρ-Ντάμ, του Πασύ, έβλεπαν ότι ποτέ δεν είχαν δει ζευγάρι τόσο ταιριαστό. Ή ευτυχία που ήταν ύποπτη ο ένας στον άλ-λον τον καιρό του άρραβώνα τους, φαινό-ταν πως δεν θα έληγε ποτέ. Ήταν τόσο ευτυχισμένοι ως την ημέρα που ξέσπασε η καταιγίδα... και να καταστραφούν όλα σε μια βδομάδα μέσα...

Η αρχή γίνθηκε κάποιο ήλιόλουστο ά-νοιξιάνικο πρωινό. Ο Πιέρ είχε γυρίσει από το δάσος όπου είχε πάει να κάνει μια βόλτα με το άλογο και καθισμένος τώρα ο ένας πλάι στον άλλον, σε μια πολυθρό-να, περίμεναν την Μαριέττα ναρθή να τους αναγγείλει πως από τραπέζι είναι έ-τοιμος.

Η Μαριέττα μπήκε μ' έναν άσημενιο δίσκο στο χέρι. Στη μέση του δίσκου βρι-σκόταν ένα γράμμα.

—Είναι δικό σου, είπε ο Πιέρ, ρίχνον-τας άσυναίσθητα μια ματιά στον φάκελλο.

Η Υδώνη χαμογέλασε.

—Μου επιτρέπεις; ρώτησε.

—Μά, ναι, άγάπη μου. Κανένας θαυμα-στής ίσως;

—Ποιος ξέρει; Μήπως έγινες ζηλιά-ρης;

Ο Πιέρ άναψε ένα τσιγάρο και η Υ-δώνη, η οποία είχε τραβηχτεί λιγάκι, έ-σπασε το φάκελλο. Ο γραφικός χαρακτήρ της επιστολής της ήταν τελείως άγνω-στος. Έν τούτοις η Υδώνη, μόλις έβριζε την πρώτη ματιά στο γράμμα, εγλώμια-σε και με χέρια που έτρεμαν λιγάκι, το ξανάβλεπε στο φάκελλο πουχε το όνομά της και την διεύθυνσή της.

Το δράμα άρχισε να γεννιέται. «Αν εί-χε δώσει το γράμμα αυτό στον άνδρα της, η καταιγίδα θα είχε άποφευχθί. Γιατί να μην το κάνει; Δεν ήξερε ούτε και αυτή. Ίσως επειδή μέσ' στην ταραχή της δεν μπόρεσε να σκεφθί... ή γιατί δεν ήθελε να άνησυχήσει τον Πιέρ.

Δεν είπε τίποτε, αυτός. Πρόσεξε μονά-χα ότι η Υδώνη εγλώμιασε και ότι θα πρέπει να είχε κάποιο μυστικό. Ένοιωσε λίγη πίκρα, αλλά δεν ήθελε να ταπεινωθί και να ρωτήσει.

Η Μαριέττα παρουσιάστηκε για δεύτε-ρη φορά και άνηγγειλε πως το τραπέζι εί-ναι έτοιμο.

Ο Πιέρ ντ' Μαρινύ έπρόσφερε το μπράτσο του στη γυναίκα του.

Το γεύμα υπήρξε μελαγχολικό, βαρύ. Το δράμα υπέβασκε. Για να ξεσπάσει σε λίγο σαν τις φλόγες μιας πυρκαϊάς, που την δυναμώνει ο άνεμος. Ο Πιέρ δεν ή-ταν ζηλιάρης. Μά αυτή τη φορά ο πειρα-σμός ήταν πολύ μεγάλος. Θέλησε να μάθει.

Όχιτ'ω μέρες άργότερα κατώρθωσε να πιάσει ένα άλλο γράμμα. Ήταν κλεισμένο σ' έναν φάκελλο ίδιον με της προηγουμέ-νης έδομάδας, με τον ίδιο γραφικόν χα-ρακτήρα.

Ο Πιέρ τον έσπασε και διάβασε αυτές τις γραμμές που γκρέμισαν την ευτυχία του και συντόμεψαν το ξέσπασμα της κα-ταιγίδας:

«Αγαπημένη, «Δεν άπάντησες στο τελευταίο μου γράμμα και άνησυχώ.

«Ξέχασες λοιπόν τους όρκους μας και την άγάπη που έλεγες πως τρέφεις για μέ;

«Θά σε περιμένω την Παρασκευή για τελευταία φορά. Αν δεν έρθης, θαρρώ πως θα πεθάνω.

Ο ΡΟΜΠΕΡ ΣΟΥ».

Όταν ο Πιέρ μπήκε στο σαλόνι, όπου τον περίμενε η Υδώνη, ήταν κατάχλωμος και γυρμένος σαν γέρος...

Τεντώθηκε και με χαρακτηριστικά άλ-λοιωμένα και χείλη που έτρεμαν, είπε:

—Έχω ένα γράμμα για σάς! Ένα γράμμα που, παρά τις συνθήκές μου, το άνοιξα!

Έβριζε το φάκελλο στα πόδια της Υ-δώνης, η οποία κιτρινίσε από την ταραχή της, αλλά δεν έκανε την παραμικρή κί-νηση για να το σηκώσει.

—Λοιπόν; Δεν το παίρνετε; Έκανε ο Πιέρ. Φοβόσαστε;

—Αυτό το γράμμα... έκανε να τραυλί-ση εκείνη.

—Είναι από τον έραστή σας!

—Μιά φωνή ακούστηκε.

—Όχι! Δεν είναι αλήθεια!

Ο Πιέρ ντ' Μαρινύ έδειξε την πόρτα.

—Σας δίνω μιάς ώρας προθεσμία για να φύγετε από εδώ!

Αλλά η Υδώνη δεν τον άκουσε, γιατί είχε λιποθυμήσει.

Η έσση και τρυφερή οικογενειακή έ-στία, η ευτυχία τους είχε γκρεμισθί πιά.

Και άναγκάστηκε να φύγη, να ζήσει μόνη, σαν εξόριστη, σαν λευρή.

Και τότε άκριβως — δευτέρα από κάμ-ποσους μήνες — παρουσιάστηκε ο Ζάν ντ' Άλμπόν, ένας παλιός παιδικός της φίλος που την αγαπούσε άλλοτε, μά που αυτή τον είχε άποκρούσει.

Μέσ' στην άπελπισία της η Υδώνη τον δέχτηκε, συνήθισε στην παρουσία του, έ-ρχισε να την επίζητά μάλιστα, να αισθάνε-σαν χαλάρω όταν τον είχε κοντά της».

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Όταν φιλοξενείτε στο σπίτι σας έναν ξένο έχετε υπο-χρέωση να του προσφέρετε ό-λα τα κομμάτια που θα του κάνουν την διαμονή ευχάριστη άκόμη και αν πρόκειται να κάνετε κά-ποιαν άεσρία από την προσω-πική σας ήσυχία και άνάπαυση. Είναι προτιμότερο να προσέ-ψετε για μερικά πράγματα, που κατά πάσαν πιθανότητα, δεν θα χρειασθούν στον ξένο σας παρά να του λείπει κάτι.

Η οικοδέσποινα ή ο οικοδε-σπότης έχουν υποχρέωση να έ-πιθεωρούν κάθε βράδυ μόνοι τους χωρίς να έμπιστευώνται στην υπηρεσία, το δωμάτιο του φιλοξενούμενου. Οι πετόστές του προσώπου και των χεριών πρέπει να αλλάζουν καθημερι-νά, να υπάρχει πάντοτε σαπούνι, όδοντόπαστα, λίγη κολώνια και ό,τι άλλο μπορεί να χρειασθί για την τουαλέτα.

Από το κομντίνιο δεν πρέπει να λείπει ή μπτοζιλια με το νερό και ένα καθαρό ποτήρι. Αν εί-ναι καλοκαίρι και έχετε κουνού-πια μη ξεχνάτε ποτέ το κατόλ. Επίσης πρέπει να υπάρχει πάν-τοτε ένα βιβλίο με σύντομες ι-στοριορίες ή κανένα ευχάριστο περιοδικό.

Βέβαια τα κομμάτια που θα προσφέρετε στον ξένο σας έ-ξαρτώνται σε πολύ μεγάλο θα-μμό από το είδος του σπιτιού σας και από την οικονομική σας κατάσταση γενικότερα. Αν δι-κατάστασι γενικότερα, με ιδιαίτερο αθέτησε δωμάτιο, κλπ. δεν χω-λουτρώ, καλοριφέρ, ό,τι ό έ-ρεϊ καμμία άμφιβολία ότι ο ξέ-νος σας θα μείνη ευχαριστημέ-νος. Αλλά και στην περίπτωση αυτή έπιβάλλεται ή έπι-άκόμη αυτή έπιβάλλεται από τον θεώρησις του δωματίου από τον φιλοξενούμενο ή την οικοδέσποι-να διότι διαφορετικά μπορείτε να ρεζιλευθίτε από μια μικρο-παράλειψη.

Επίσης παίζει πολύ σπουδαίο ρόλο ό βαθμός της γνωριμίας με τους φιλοξενούμενους. Αν σας με τον φιλοξενούμενο έ-πρόκειται για έναν έντελώς έ-νον πρέπει να λάβετε ό,τι έπρε-πει να μην θά έχη το θάρρος σας ό,τι δεν θά έχη το θάρρος να σας ζητήση κάτι που λείπει από το δωμάτιο ενώ αν είναι ένας στενός σας συγγενής ή φίλος δεν θά δυσκολευθί κα-θόλου να σας κάμη προσεκτι-κούς.

Γενικώς όταν φιλοξενητέ κά-ποιον πρέπει να συλλογίζεσθε τί θα χρειάζόσασταν έσείς αν ήσασταν στην θέση του και να του προσφέρετε άκόμη περισσό-τερα από αυτά.

ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΜΕΝΟΥ

ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΜΕΝΟΥ

Έννοείται ότι ό φιλοξενούμε-νος δεν έχει μόνον δικαιώματα. Τουναντίον μάλιστα. Οι υποχρε-ώσεις του είναι πολύ μεγαλύ-τερες από τις υποχρεώσεις του φιλοξενούντος. Εκείνο που πρέ-πει να έχη πρό πάντων ό,τι έπρε-πει να είναι ότι δεν πρέπει να κά-νη κατάχρησις της φιλοξενίας και να δώσει υπερβολικό θάρρος σε αυτούς που τον φιλοξενούν.

Η πρώτη υποχρέωσις του φι-λοξενούμενου είναι, να μη φθά-ση με άδειαν τα χέρια. Δεν χρειάζεται να φέρη πολύτιμα δώρα. Ένα κουτί ώραιες σοκο-λάτες για την κυρία, ένα ευχά-ριστο βιβλίο για τον κύριο, κα-νένα μικρό παιχνιδάκι για τα παιδιά — αν υπάρχουν — είναι άρκετά για να προδιαθέσουν εύ-νο-κά τους οικοδεσπότες.

Ο φιλοξενούμενος έχει έπί-σης την υποχρέωση, χωρίς ένω-είται να καταφεύγη σε άνόητες υπερβολές, να κάνει που και που κανένα κομπλιμέντο στην νοι-κοκυρωμένη της οικοδέσποινας, να έπαινέση ένα γλυκό φτια-γμένο από την ίδια κ. ο. κ. έ. Αλλά, καθώς είπαμε, χωρίς ύ-περβολές που φέρνουν πολλές φορές το αντίθετο αποτέλεσμα από αυτό που επιδιώκει.

Την ώρα του φαγητού πρέπει να είναι ευδιάθετος, να τρώγη και να πίνη από όλα και να έχη ό,τι έπρεπει να είναι φιλοξενούμενος. Αν φιλοξενούν θά ευχαριστηθούν πολύ περισσότερο αν ζητήση και δεύτερη μερίδα παρά αν άφιση το μισό του φαγητό στο πιάτο. Έάν δεν έχετε μεγάλη οικειότη-τα με τους οικοδεσπότες μη ζη-τάτε τίποτα. Αν είναι ευγε-νικοί άνθρωποι θά σας προσφέ-ρουν μόνον τους ό,τι έπρεπει. Αν δεν το κάνουν είναι προτιμότερο να στερηθίτε κάτι παρά να φα-νίτε άπαιτητικός.

Αν υπάρχουν παιδιά στο σπι-τι που φιλοξενηθήτε προσπαθή-στε όσο μπορείτε να τα περιποι-ηθήτε, να παίξετε μαζί τους και γενικώς να τα κάνετε να ευχα-ριστηθούν. Έχετε ό,τι έπρεπει ό,τι οι γονείς ευχαριστούνται πολύ περισσότερο από την περι-ποίησις που κάνετε στα παιδιά

τους παρά από αυτήν που κά-νετε στους ίδιους.

Και μιά λεπτομέρεια. Αν ύ-πάρχει σκυλί, φερθήτε του και αυτού καλά. Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που αγαπούν τα σκυ-λιά τους όσο και τα παιδιά και που χαίρονται πολύ όταν βλέ-πουν τους άλλους να τους δί-νουν σημασία και να τα περιποι-ούνται.

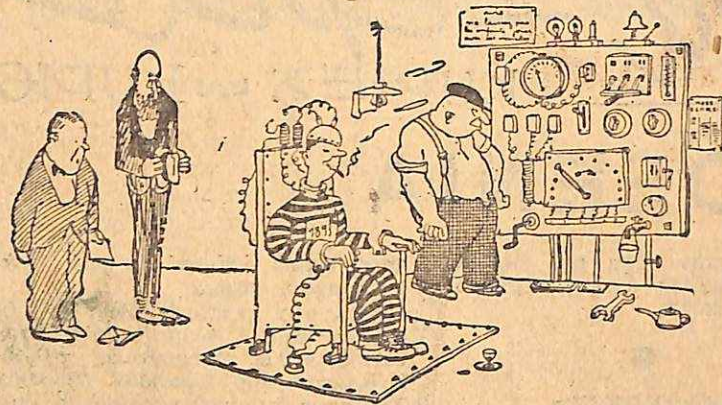
Μη ξεχνάτε ότι όσον καιρόν είσαστε φιλοξενούμενος οι οι-κοδεσπότες θά σας φερθούν ευ-γενικά και δεν θά σας δώσουν ποτέ να καταλάβετε ότι πρέπει να φύγετε. Αυτό πρέπει να το καταλάβετε μόνος σας από με-ρικές μικρολεπτομέρειες που θά σας καθοδηγήσουν. Φροντίζετε πάντοτε για το μέλλον. Μη δί-νετε σημασία στο τί σας λένε και πως σας φέρονται, αλλά να συλλογίζεσθε τί θά είπουν όταν θά φύγετε ή πως θά σας φερ-θούν αν τύχη και σας ξανακα-λέσουν. Θά ήταν λυπηρό να μά-θετε από κανέναν σας φίλου ό-τι οι οικοδεσπότες δεν έβλεπαν την ώρα πότε θά σας ξεφορτω-θούν.

Ένα άλλο ζήτημα που πρέ-πει να έχετε πάντοτε ό,τι έπρε-πει να είναι ή συμπεριφορά σας ά-πέναντι της υπηρεσίας. Το προ-σωπικό άποτελεί και αυτό μέ-ρος της οικογενείας και κάθε προσβολή που θα του κάνατε άν-τανακλώ στον οικοδεσπότη. Έ-άν έχετε καμμία ιδιαίτερη έπι-θυμία μπορείτε να την έκφρά-σετε με ευγένεια αλλά όχι προ-στακτικά. Κατά την άναχώρησή σας έπιβάλλεται να δώσετε ένα φιλοδώρημά που ποικίλλει άνα-λόγως του χρόνου της φιλοξε-νείας και των ιδιαίτερων συν-θηκών του σπιτιού στο όποιον έ-φιλοξενηθήτε.

Αλλά το κυριώτερο από όλα να μη ξεχάσετε όταν επανέλθε-τε στο σπίτι σας να γράψετε για να ευχαριστήσετε αυτούς που σας φιλοξένησαν. Το ευχαριστή-ριο γράμμα πρέπει να είναι έ-ξαιρετικά ευγενικό. Για τον λό-γο αυτό συνιστάτε, την ώρα που θά το γράψετε να λησμονήσετε τις έλλείψεις της φιλοξενείας και να έχετε στον νου σας μόνον τις ευχάριστες στιγμές που πε-ράσατε ως φιλοξενούμενος.

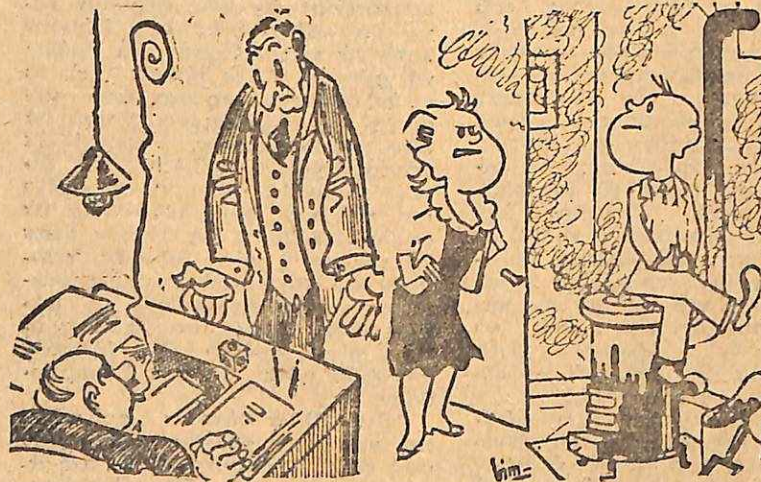
ΤΟ ΜΟΝΟΚΑ

ΣΟΒΑΡΑ...

ΘΑ ΕΣΩΖΕΤΟ... Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ο ΔΗΜΙΟΣ. 'Αδύνατο νά λειτουργήση ή ηλεκτρική καρέκλα, κήκε ή ασφάλεια.
Ο ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΣ. Μην ανησυχίτε. Είμαι ηλεκτρολόγος...

ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ

— Σε ποιά ηλικία παντρευτήκατε;
— Δεν θυμάμαι ακριβώς, μὰ θάναι στην εποχή που δέν είχα ακόμη θάλει μυαλό!

ΑΣΥΜΜΟΡΦΩΤΟΣ

— Τί κάνεις αὐτοῦ 'Αναξίμανδρε;
— Ζεσταίνουμαι, ὅπως βλέπεις.
— Πάλι τὰ ἴδια; Πόσες φορές δέν σοῦ εἶπα νά μὴν κάθῃσαι στήν φωτιά μὲ τὸ καινούργιο σου κοστούμι!...

ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΟΛΙΓΑΡΚΗΣ

— Καί μὴν ξεχνᾶς Κωστούλη μου πὼς περιμένω κάθε θράδυ νά μοῦ γράψης. 'Ας εἶναι καί ἓνα τσεκάκι.

Πάρκα

Μυρωμένα, ποτισμένα, μέσ' τ' ἀρώματα πνιγμένα, μ' εὐκολία σέ τυλίγουν καί τὴν ὄρεξι σ' ἀνοίγουν μιά μικρὴ νά κήνης τσάρκα —ἀντιστάσεως μὴ οὐσης— τὰ γνωστά κι' ὠραία πάρκα, τῆς κλεινῆς μας Πρωτευούσης!...

Τῆς 'Αθήνας μας τὰ πάρκα ἔχουν χάρες κι' ὁμορφιές, κι' ὡς ἐκ τούτου κατορθώνουν, κι' ὅταν παύσουν οἱ λιακάδες κι' ἀρχινοῦν οἱ συννεφιές, τοὺς πιστοὺς νά συγκεντρώνουν, ποὺ προσέρχονται μὲ βίαν, συνοδεύοντες τὴν φίλην, τὰ παιδιά ἢ τὴν συμπεριφοράν (βίαν,

καί ποὺ θὰ στραταπεδεύσουν, στὸν συνηθισμένο πάγκο, καθαρό, ἐπιθυμοῦντες, ἀεράκι ν' ἀναπνεύσουν πρᾶγμα ποὺ δέν τοὺς κοστίζει, ὡς γνωστὸν τοῦτ' ἓνα φράγκο!...

Δυὸ ματιές μόνον ἂν ρίξης, ἔστω δὲ καί φευγαλέες, σ' ἑνὸς πάρκου τίς ἀλλέες, ἀσφαλῶς θὰ δοκιμάσης ζωηρότατες ἐκπλήξεις,

Σεβαστὸν ὑπὲρ τὸ δέον, ἀριθμὸν ἐρωτιδέων, ἀσφαλῶς θὰ συναντήσης, ἂν θὰ κήνης σ' ἓνα πάρκο συνεχεῖς περιπλάττεις (νήσεις!...

Μ' εὐκολία δὲ θὰ δῇς, μὲ τί τρόπον οἱ ἐν λόγω νεαροὶ ἐρωτιδεῖς, κατορθώνουν τεχνιέντως καί συχνὰ πρό τῆς ἑσπέρας, τὸν ὀλέθριο σκοπὸ τοὺς νά τὸν φέρουνε εἰς πέρας!... Πρὸς «ἐκείνην» ὁμιλοῦντες μὲ τὸ «σὰς» καί μὲ τὸ «σεῖς», ἂν καί εἶναι κατὰ βάθος ὑστερόβουλοι, θρασύς (σεῖς, καταφέρνουν—ἄχ! ὁ ἔρωσις τί καί τί δέν κατορθώνει!— γιὰ περίπατο στὸ πάρκο νά πηγαίνουν πάντες (μόνοι καὶ κατόπιν, ἐν ὀλίγοις, μὲ μιά κίνησι ἀπλῆ,

νά κερδίζουμε τίς μάχες καί νά φεύγουμε διπλοί!...

Μέσ' τὰ πάρκα, ὅπως θάδες, τὴν ἐξέχουσιν τὴ θέσι τὴν κατέχουν οἱ νταντάδες,

ποὺ σιγὰ ἢ ἄρον—ἄρον καί ἀλληλοδιαδόχως, γίνονται πολλῶν φαντάρων, ὁ ἐπίζηλος ὁ στόχος!... Καί συχνὰ πολὺ κοντά, σὲ μιάν εὐτραφῆ νταντά, καμαρώνουν τοῦ κακοῦ, μὲ πολλὴν ἀνησυχία, μιά ἰλη ἱππικοῦ καί μιά πυροβολοαγία!...

Σ' ἓνα πάρκο καταφεύγουν καί πολλοὶ ρωμαντικοί,

ποὺ πηγαίνουν ὡς ἐκεῖ, ἔχοντες ἐπιθυμία, βυθισμένοι μέσ' τοῦ πάρκου τὴ μεγάλην ἡρεμία,

νά διαβάσουν λίγους στίχους, ρωμαντικο—λυρικοὺς!... Καί τοὺς βλέπεις νά διαβάζουν γαληνίους καί (ῥιζύχους, τοὺς ἐν λόγω παρκοφίλους καί πολὺ ρωμαντικούς,

ἐνῶ γύρω τοὺς ὁ κόσμος, ὅστις σκέπτεται συνήθως ἀναιδέστατα κι' ἀκόσμως,

παραλλήλως δὲ πεζά. ἔχει ὄρεξι μεγάλη νά τοὺς δώσῃ καρπαζά, καρπαζά τρομακτικῇ, κι' ἔτσι οἱ ρωμαντικοί, εὐχερὲς θᾶναι σχεδόν, αὐθωρεῖ νά ἐπανέλθουν στήν εὐθείαν τὴν ὁδόν!...

Μυρωμένα, ποτισμένα, μέσ' τ' ἀρώματα πνιγμένα, ὅτε μὲν ἀπὸ ἀγάπῃ, ὅτε δὲ καί ἀπὸ γούστον, συγκεντρώνουν τοὺς πιστοὺς τῶν —ἀντιστάσεως μὴ οὐσης— τὰ γνωστά κι' ὠραία πάρκα τῆς κλεινῆς μας (Πρωτευούσης!...

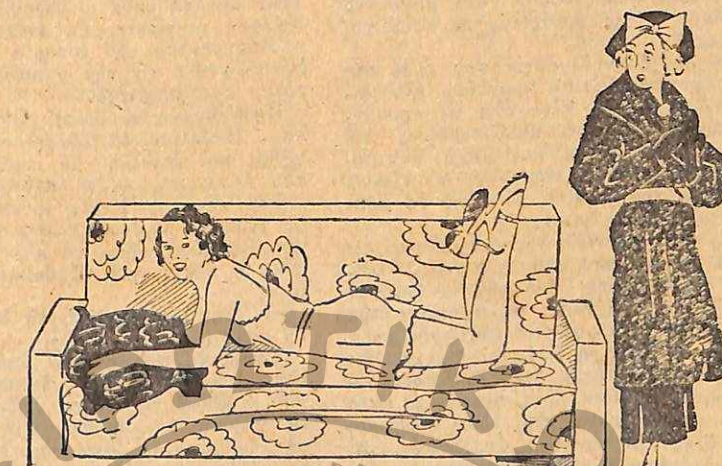
Γιώργος Γιαννακόπουλος

...ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

ΠΩΣ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ...

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΙΣ. Βλέπω καθαρά στὸ χέρι σας ὅτι ταειδεύετε σ' ὅλη τὴ ζωὴ σας.

ΟΙ ΦΙΛΗΝΑΔΕΣ ΤΑ ΧΑΛΝΟΥΝ

— Εἶπα σ' ὅλο τὸν κόσμο τί εἶδους γυναῖκα εἶσαι γιὰ νά σέ μάθουν κι' αὐτοὶ...
— Δέν θὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὰ ἴσα ἀγαπητὴ μου, ἐγὼ γιὰτὶ ἐκείνοι σέ ξέρουν ἤδη...

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ὁ πυροσβέστης πηγαίνει νά ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς φιλενάδας

Ο ΕΤΙΕΝ ΓΚΑΛΕΟΝ ή-
ταν ένας απ' τους μον-
τέρους νέους και αυ-
τός, που δεν άπασχο-
λούνται παρά με τα σπόρ και
την φιλοσοφία και θεωρούν
την νοστορπία της γενιάς των
άνωτερου από κάθε προηγούμε-
νης.

Απ' τη ψυχή του είχε διώ-
ξει κάθε αισθηματικότητα... έ-
τσι έλεγε τουλάχιστον... Ο ά-
γώνας για τη ζωή, ή λογική,
ή μόδα, είχαν αλλάξει, θάρρεϊς,
την ανθρώπινη φύση του. Τόν
έρωτα τον θεωρούσε σπόρ...
δεν του έδινε καμμία απολύτως
σημασία.

Και έζησε έτσι έως την ώρα
που σταθεροποιήθηκε στην καρ-
διά του και που αποφάσισε
να παντρευτεί.

Αμα όμως ήρθε αυτός ο
καιρός, αναγκάστηκε να δηλο-
γήσει πως ήθελε να δώσει λί-
γο νερό στο κρασί του. Βέβαια θα του
άρεσε να πάρη μια γυναίκα με δυνατόν
χαρακτήρα, αλλά θα την ήθελε και τρυ-
φερή μαζί. Η άπουσία κάθε αισθηματι-
κότος, που τούχε φανή τόσο αναγκαία
όσο καιρό που πάλευε να κατακτήση τη
ζωή, δεν του φαινόταν απαραίτητη πιά.

Εκείνο το χρόνο, αφού πήρε άδεια,
πήγε να περάση τις διακοπές του σε μια
γνωστή πλά, μέσα σε μια οικογενειακή
πανσιόν που φιλοξενούσε ένα μπουκέτο
κοριτσόπουλα της παντοειάς με τους γο-
νεϊς τους.

Οι νεαροί ήσαν λιγοστοί στη πλάς αυ-
τή και έτσι ο Έτιεν κρατούσε αναγκα-
στικά τα πρωτεία. Είχε όλα τα προσόν-
τα άλλωστε: ώριμος, καλοντυμένος, με
έξυπνη φυσιογνωμία και καλή ανατρο-
φή, με θέση καλή, παρ' όλα τα είκοσι
πέντε μόνο χρόνια του. Τι άλλο θα μπο-
ρούσε να ζητήσει κανείς;

Χάρη στο τέκνισ, συγκεντρώθηκαν οι-
γά-σιγά γύρω του τέσσερις νέες, έξαι-
ρετικά χαριτωμένες, που τον θεωρούσαν
σαν φίλο τους μάλλον, αλλά που αυτός
τις έβλεπε σαν υποθήκες συζύγους του:
η Σιμόν, ή Ζοζέτ, ή Γκάμπυ, ή Λέα. Α-
νίκαν και οι τέσσερις στην ίδια κοινωνι-
κή τάξη. Δεν ήσαν ούτε πλούσιες, ούτε
φτωχές και είχαν την ίδια μόρφωση
σχεδόν όλες και την ίδια ανατροφή. Απ'
αυτήν την άποψη του γεννούσαν το έν-
διαφέρον, όλες στον ίδιο βαθμό, αλλά
ήσαν τόσο διαφορετικές ή μία από την
άλλη, όσον άφορα την φυσική εμφάνι-
ση, την χάρη, τη ψυχή!...

Η Σιμόν ήταν ή πιο σοβαρή και αξιο-
πρεπής και ή λιγώτερο κοκέτα.

Η Ζοζέτ ήταν ξανθή, αδύνατη λιγά-
κι, μ' ένα μοναδικό χαριτωμένο και γε-
λαστό, και που σκόρπιζε τη χαρά σ' όλη
την συντροφιά.

Η Γκάμπυ, μελαχροινή, τσαχπίνια και
ζωηρή, παρακολουθούσε και την παραμι-
κρότερη κίνηση του Έτιεν με καχυπο-
ψία, με ζήλεια σχεδόν.

Η Λέα ήταν ή λιγώτερο όμορφη αλλά
ή περισσότερο αισθηματική. Ενδιαφερό-
ταν ελάχιστα για τον έαυτό της και φαί-
νόταν να παραέχεται ολόκληρη, μόλις το
βλέμμα του Έτιεν σταματούσε πάνω
της.

Σε ποιάν να δώση την προτίμηση;
Να διαλέξη έτσι στη τύχη, εκείνη που
του ικανοποιούσε περισσότερο την όρα-
ση; Και αν γελούσαν; Δεν ήθελε να πάρη
για γυναίκα μια κοίταλα ό Έτιεν. Ήθε-
λε νύχτη καρδιά, να ναι εύαισθητη ή σύν-
τροφος που θα διάλεγε για τη ζωή του.
Και βασανίζονταν απ' τις σκέψεις αυ-
τές, κενό. Ούπορε να κάνει ένα πείρα-
μα για να δει. Αλλά τί πείραμα όμως;
Κάποιος φίλος του, παρουσιάστηκε σαν
από μηχανής Θεός. Του διηγήθηκε ότι

Η δοκιμή Ένα διήγημα του ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕ

στη πανσιόν που έμεινε συγκατοικούσε
και κάποιος άλλος παριζιάνος δανδής
που έχε έρθη συντροφισμένος από μια μιν-
τινέτα. Την κοπέλλα αυτή την είχε γνω-
ρίσει μέσω των σπηλών κάποιου περιο-
δικού και της έπρότεινε να την φιλοξε-
νήση κάποιες μέρες.

Το αποτέλεσμα; Ύστερα από δυό βδο-
μάδων παραμονή στη πανσιόν, ο δανδής
τόσκασε ένα πρωί, αφήνοντας απλήρωτο
έναν αρκετά μεγάλο λογαριασμό και την
αδέσκαρη μιντινέτολλα ένεχυρο.

Ακούγοντας την ιστορία αυτή ο Έτι-
εν σκέφτηκε να την χρησιμοποιήσει για
κόλπο στα κορίτσια.

Προηγούμενος, όμως, έκανε κάτι άλ-
λο... Πλήρωσε το λογαριασμό του φυ-
γάδος και έστειλε με ναύλα δικά του,
την εγκατελελειμμένη στο Παρίσι.

Και τώρα ο Έτιεν κυριευμένος από
τα τέσσερα κορίτσια, τους διηγείται το
γεγονός αυτό, ώστε να μην έχη βρεθεί ή
κόμα ή λύση, για να δοκιμάση τα κορί-
τσια.

— Την έχετε αυτή τη δεσποινίδα με
τα μπλέ...

Επιμένει στο σημείο όπου μιλά για
την απελπισία της εγκαταλειφθείσης,
που ή άδειά της είχε λήξει και έπρεπε
να γυρίση όπουδήποτε στο Παρίσι για
να μην χάση τη θέση της. Μιλάει με λύ-
πη, αλλά και με περιφρόνηση, με άηδία
για τον φονιάδα. Και συγχρόνως παρα-
κολουθεί τις τέσσερις ακρόασεις του,
σάν να πρόκειται απ' τη στάση τους και
μόνη να οδηγηθή για να φτάση σ' ένα
συμπέρασμα.

Στο τέλος δεν μπορεί να κρατηθή πιά.

— Τι λέτε σεις για αυτό, δεσποινίς
Σιμόν;

είναι απ' τις γυναίκες που δεν πρέπει
να τους έχη εμπιστοσύνη κανείς. Κι' ο-
στερα, κάτω απ' τα λόγια της κρύβεται
κάποιο ένδιαφέρον για αυτόν.

— Και σεις, δεσποινίς Γκάμπυ;

Αυτή δείχνει με την απάντησή της πε-
ρισσότερο ενδιαφέρον ακόμα. Δεν συζη-
τεί καν την διαδοχή που προτείνει ή Ζο-
ζέτ. Θα γινόταν σύζυγος σοβαρή και συν-
θροπή. Δεν του φτάνει του Έτιεν.

— Ναι, δεν λέω... είναι άσχημο αυτό
που έκανε ο δανδής σας. Αλλά στο κά-
τω-κάτω τί μας νοιάζει;

— Και σεις, δεσποινίς Λέα;

Η νέα είναι κατάχλωμη, το βλέμμα
της είναι ερωτηματικό, τα χαρακτηριστι-
κά της άλλοτευσμένα, ή άναπνοή της δια-
σπικτή.

— Εγώ... δεν ξέρω... περιμένω... Μου
φαίνεται πως δεν τάπατε όλα. Αφού την
έχετε τόσο καλά την ιστορία, θα πρέ-
πει έσας να ρωτήση κανείς: Κι' ύστε-
ρα; Τι έκανατε;

Τι έκληξις για τον Έτιεν... Η νέα
αυτή πάνω απ' όλα αναρωτιέται. «Τί
πρέπει να σκεφθώ για αυτόν...».

Τον κυττάει με λαχάρα, με άγωνία.
«Μα να γελάστηκε λοιπόν; Να τον είδε
άλλοιότιμον τελείως από ό,τι είναι; Εί-
ναι δυνατόν να αφηγηται αυτή την ιστο-
ρία μόνο και μόνο για να διασκεδάση;
Μα τότε πως δεν τα κατάλαβε και τον
αγάπησε;».

Μέσα στην άγωνία της αυτή, είναι ά-
νακατωμένα και ένα σωρό άλλα συναι-
σθήματα, άγάπη, στοργή... έλπιδα, αλλά
και περιφρόνησις για τον άλλον.

Ο Έτιεν προσπαθεί να συγκρατηθή
να πάρη το συντημένο ύφος του.

— Αν δεν είπα το τέλος της ιστορί-
ας, είναι γιατί νόμισα πως ήταν έξω α-
πό το θέμα μας.

Κι' ύστερα χαμηλώνοντας τη φωνή:

— Έννοείται... ή νέα έχει φύγει κιό-
λας για το Παρίσι... Και ύστερα σηκών-
οντας το κεφάλι θυθίζει το βλέμμα του
στο βλέμμα της Λέας, τη ψυχή του μέσ'
στη δική της, νοιώθει επί τέλους που
τον οδηγεί το πεπρωμένο του. Γιατί, βλέ-
πει, την Λέα, άσυγκράτητα πιά να κλαίη
σαν μωρό παιδί, όπως κλαίει κανείς ύστε-
ρα από έναν μεγάλο κίνδυνο που διέφυ-
γε, όπως όταν φοβήθηκε πως θα χάση
το πιο αγαπημένο του πρόσωπο, όπως
κάνει όταν κινδυνεύση για μια στιγμή
να χάση την άγάπη του.

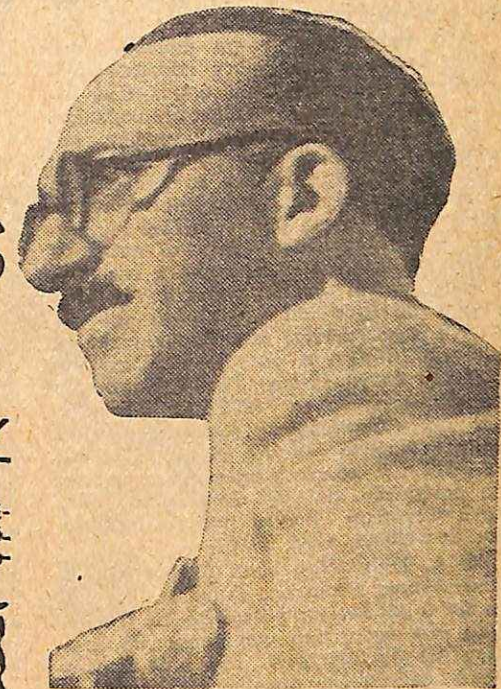
ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕ

Μιλούν οι ποιηταί μας

Ο κ. Ν. Χάγερ- Μπουφίδης

έξηγεϊ τόν έαυτόν του

Του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Ο κ. Ν. Χάγερ — Μπουφίδης

Ο κ. Νίκος Χάγερ—Μπουφίδης απο-
τελεί ασφαλώς ένα από τα πιο
πολιτισμένα μέλη της δημοσιογρα-

φίας, όλο το χυδαίο που βλέπει. Την βλέ-
πει με κάποια ειρωνία, με κάποιο χιού-
μορ πικρό, πάντα όμως ανάμικτο με τρυ-

φικής αλλά και της
φιλολογικής οικογε-
νείας. Καλλιερημέ-
νος, πνευματικός άν-
θρωπος, ταξιδεμένος
διανοούμενος, με αι-
σθητική κατάρτιση, με
μόρφωση όχι συνήθη,
με ύβρετα αντίληψη,
προπάντων όμως με
εύγένεια ψυχής. Θα
μπορούσε κανείς να
του δώση τόν τίτλο

ΕΙΡΗΝΗ

Δέ θάναί πάνω από έννιά χροών. Μικρούλα,
χλωμή κι' αδύνατη. Η κυρά της που δέ δίνει
στούς ύπνρέτες θάρρος, τη φωνάζει: «Ειρήνη».
Στο χωριό της, τη λέγανε Ρηνούλα...

Ξυπνάει τα χαράματα. Κι' αρχίζει
άμέσως τις βαρείες δουλειές της. Κολατσιέι—
μαύρο ψωμί που παίρνουν μοναχά για' αυτήν, κι' έλπες
πούχουν αφήσει στην κουζίνα από τα χτές...

Τέλος, όλοι ξυπνάν. Αυτή πηγαίνει
το «γάλα» τους—μπισκότα, μέλι— στα «παιδιά».
Σε λίγο αυτά τραβούν για το σχολή τους. Κι' αυτή
(μένει

με την «Κυρία» πούχει νεύρα τρομερά.

Αλλοίμονο αν τολμήση να γελάση
«Αναίσθητη!» ακούει να τη φωνάζη
ή κυρία της: «Τεμπέλα!... Τού κόσμου περιγέλιο!»
Από τα χείλη της έχει χαθή το γέλιο...

Κάποτε, όταν ήτανε πολύ-πολύ μικρή
—ό τί εύτυχισμένη εποχή!—
σάν ήτανε ακόμα στο χωριό
τη στέλνανε κι' αυτήνη στο σχολείο

Και είχε μάθει εκεί τραγούδια ένα σωρό
με τ' άλλα τα παιδιά.

Που να τολμήση τώρα να τα θυμηθ...
Που να τολμήση τώρα να τη κάνει σκοπό...

...Τη νύχτα μοναχά, πρίν κοιμηθ...
τά λέει καμμία φορά από μέσα της, σιγά.

Την Κυριακή με τον καλό καιρό
βγαίνουν όλοι τους, τραβάν στην έξοχ...
(ο κύριος, ή κυρία, τα παιδιά με τα καλά τους, το
μωρό)

—Τί προετοιμασίες, τί γέλια! τί κωμό!—
Αυτήνη την κλειδώνουν μοναχή
μέσ' στην κουζίνα ή στο πλυσταριό...

Και τότε, πως αλλάζουν όλα, Θεέ μου...
Τά γονατά της κι' ή φωνή της πιά δεν τρεμουν...
Μέσ' στο σκοτάδι και στην ύγρασία
παίζει, γελάει κάνει την κυρία...
«Αναίσθητο!» φωνάζει στο γατί...
Και μέσ' στο πλυσταριό πως άντχει
παράξενα ή λαχανιασμένη της φωνή...

—Εσύ, Θεέ μου, ποδσαί τόσον αγαθός,
κάμε τουλάχιστον, ώστε την Κυριακή
νάν' πάντα ό καιρός καλός
για να τραβάν οι άνθρωποι Σου στην έξοχ...

N. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

φερότητα...». Και παρακάτω: «Οί ψε-
δαισθήσεις, που σ' αυτές προσπαθούμε
να θρούμε μια παρηγορία, ένα ανέκδοτο
για ό,τι σκληρό, καθημερινό, πεζό, πνι-
γηρό έχει ή ζωή, οι χίλιοι θάντοι που
υφαινουν το νήμα των ημερών μας, οι
αγάπες, στίς όποιες γυρεύουμε τόσο πολ-
λά και όπου βρίσκουμε τόσο λίγα, όλα
όσα πικραίνουν ανεπαρόρθωτα, τσακί-
ζουν και συντρίβουν τη ζωή μας και όλη
μας ή σκέψη για εύτυχία, για άπλη και
θαθεία και ήρεμη ζωή, κάτω απ' την ά-
κοίμητη έγνοια του Θεού, όλα τούτα ή-
πάχουν στην ποίηση του κ. Μπουφίδη,
είναι το ύλικο, τα στοιχεία που την έ-
ποτελούν...».

«Σε αφήσουμε όμως την κριτική τοπο-
θέτηση του ποιητικού έργου του κ.
Μπουφίδη και ως έρθουμε σ' αυτόν τόν
ίδιο τόν ποιητή. Και πρώτα-πρώτα ως
δόσουμε ένα πρόχειρο βιογραφικό του
σημείωμα.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1899. Ο
πατέρας του ήταν γυός του Γερμανού
δοτανολόγου και άλλοτε δημάρχου του
Αννοδέρου Νικολάου Χάγερ, ο όποιος
ήρθε εδώ, άγάπησε μια κόρη Μπουφίδη,
παντρεύθηκε και εγκατεστάθη δριστικώς
στην Ελλάδα. Ο άλλος παππούς του
ποιητού μας ήταν ο πολιτευτής Νικόλα-
ος Μπουφίδης, σπουδαίο πολιτικό πρό-
σωπο της εποχής του, επί 30 χρόνια πρό-
εδρος της Βουλής, ύπουργός των Έσω-
τερικών, απ' τους λίγους συνεργάτες του
Χαριλάου Τρικούπη, το δεξί χέρι αργό-
τερα του Γεωργίου Θεοτόκη. Ο παππούς
αυτός φιλοδοξούσε να κληροδοτήση στον
έγγονό του το μεγάλο κόμμα που είχε
στη Δεσποδία, αντίθετος περιστάσεις ο-
μως και προπάντων αντίθετες διαθέσεις
και τάσεις του ποιητή της «Δευτέρας
ζωής» μας έσπέρσαν από ένα «Ακτινά-
χι»-μικρή ή ζημία δέβαια— και μς χά-
ρισαν ένα λογοτέχνη.

Ο κ. Μπουφίδης πέρασε τα παιδικά
του χρόνια στην Αίγυπτο, όπου ο πατέ-
ρας του ήταν διευθυντής της Τραπέζης
Αθηνών, σε διάφορες κατά καιρούς πό-
λεις. Εκεί σπούδασε σε γαλλικά σχο-
λεία και ένωρίς ασχολήθηκε με τη φιλο-
λογία. Πρωτοδημοσίευσε σε ηλικία 17 ε-
τών, ένα διήγημα στο άρστο περιοδικό

Ιστορίες...

Ο κ. Πλούταρχος έχει ασφαλίσει την ζωή του προς όφελος της γυναίκας του και γεμάτος χαρά, πηγαίνει σπίτι του.

— Πάρε Εὐθαλία, της είπε, δίνοντάς της το ασφαλιστικό συμβόλαιο. Τώρα πιά θά είσαι ήσυχη αν μου συμβῇ κανένα δυσάρεστο.

— Τί καλὸς πού είσαι. Πλούταρχέ μου! Καὶ ἀφοῦ ασφαλίσθηκες, δὲν θάχης, βέβαια, πιά ἀνάγκη νὰ πηγαίνης σὲ γιατρό, ἀμα ἀρρωστής!

Ἡ κ. Περσεφόνη ἔχει χάσει τὸ καναρίνι της καὶ εἶναι ἀπαρηγόρητη γι' αὐτό. Ἐχει τάξει, λοιπόν, ἐντ' ἀλλήλων στὰ παιδιά της γειτονιάς ἀν κατώρθωναν νὰ τῆς τὸ θροῦν καὶ νὰ τὸ φέρουν.

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάζεται στὴν κ. Περσεφόνη ἕνας πιτσιρίκος κρατώντας μιὰ γάτα.

— Κυρία Περσεφόνη, τῆς λέγει, σοὺ φέρνω τὸ καναρίνι σου, δὸς μου τὸ τάλληρο.

— Ποῦ εἶναι τὸ καναρίνι, κάνει ἐκπληκτὴ ἡ κ. Περσεφόνη, ἐσὺ κρατᾷς μιὰ γάτα.

— Ναί, μὰ μέσα στῇ γάτα εἶναι τὸ καναρίνι σας.

σμένη, ὅπως συνήθως σὲ μιὰ «φιλικὴ οἰκογένεια».

Ἡ Ἀντουανέττα τοῦ εἶπε ὀνόματα, ὥρες καὶ μέρη γιὰ τὰ ραντεβού, τοῦ μίλησε καὶ γιὰ τὴν γκαρσονιέρα τοῦ Πασσύ, ὅπου ἡ Γαβριέλλα θρискόταν ἐκεῖνη τὴν στιγμή. Τοῦ ἔδειξε μερικὰ ἀποκαλυπτικὰ γράμματα τὰ ὁποῖα εἶχε πάρει κρυφὰ ἀπὸ τὴν Γαβριέλλα.

Ὁ Ἀρμάνδος τὴν εἶχε ἀκούσει μὲ ἐνδιαφέρον. Κατόπιν τῆς εἶπε:

— Ἀγαπητὴ μου Ἀντουανέττα, εἶναι μεγάλη ἡ ἐκδούλευσις πού μου κάνεις. Κάτι ὑποψιάζομαι, κί' ἐγώ, κάτι, ἀλλὰ μοῦ ἔλειπαν οἱ ἀποδείξεις. Τώρα θά μὴν μπορέσω νὰ διαζευχθῶ καὶ νὰ ξαναφτιάξω τὴ ζωὴ μου μὲ μιὰ γυναῖκα ἱκανὴ νὰ μὲ νοιώσῃ...

— ὦ! Ἀρμάνδε!... φώναξε ἡ Ἀντουανέττα τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση.

— Πρόκειται γιὰ μιὰ γοητευτικὴ φίλη μου, τὴν ὁποία γνωρίζω ἀπὸ τριῶν χρόνων, ἐξακολούθησε ὁ κ. Ριβαί. Ἐνῶ μόνον πόθο ἔχει: ν' ἀφοσιωθῇ σ' ἐμένα καὶ στὸ ἔργον μου. Φυσικὰ, ἀγαπητὴ μου Ἀντουανέττα, δὲ θά ἀφήσω καὶ σένα ἔτσι. Θά σοὺ θρῶ μιὰ θέση ἀνάλογη μ' αὐτὴ ἐδῶ... Καὶ πάλι σ' εὐχαριστῶ πολὺ...

Ἡ Ἀντουανέττα τότε μόνον ἀναμέτρησε τὸ μέγεθος τοῦ λάθους πού εἶχε κάμει καὶ χλώμισε. Μισοῦσε τώρα τὸν ἐξάδελφό της μ' ὅλη τὴν καρδιά της καὶ σκεπτόταν πῶς ἡ Γαβριέλλα...

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Γιὰ νὰ μπορῇ κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ καλὰ, δὲν πρέπει ν' ἀγαπᾷ τὸν ἑρῶτα, οὔτε νὰ τὸν ἀναζητῇ, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ αἰσθάνεται κάποιον μίσος γι' αὐτόν... Ἄν θέλωμε νὰ διατηρῇ ὁ ἔρως ὅλη τὴν γλύκα τῆς γοητείας του, πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται σὰν ἕνας ἐχθρὸς ἐπιφθορὸς καὶ ὅχι σὰν ἕνας κολᾷς τὸν ὁποῖο καλοῦμε.

Κάρολος Μωρράς

Μόνον μὲ τὴν Ἐπιστῆμὴ καὶ τὴν Ἀρετὴν μεγαλουργεῖ ὁ ἄνθρωπος.

Ρενάν

Ἡ γυναῖκα εἶναι ἕνα ἄνθος πού εὐωδιάζει μόνον τὴν νύκτα.

Δαμενναί

Ὁ φιλάργυρος εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ὑστερεῖται τῶν πάντων γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τίποτε.

Σίλλερ

Ὁ θάνατος εἶναι ἡ πληρωμὴ τοῦ τελευταίου γραμματίου.

Νεύτων

Πουθενὰ κανεὶς δὲν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸ του ἄνετα, ἐξὼ ἀπὸ τῇ θέσιν του.

Ντωντέ

Οἱ μεγάλες ἐλπίδες ἔχουν συνήθως θλιβερὰ ξυπήματα.

Μπουρζέ

Ἐνα συνολόν, μιὰ κοινωνία ὁμοιογενῶν ἀνθρώπων ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὰ ἰσχυρότερα τεῖχη.

Πλούταρχος

Μόνο δυὸ ἄνθρωποι ἴσης διανοητικότητος μποροῦν νὰ αἰσθανθοῦν τὸν πραγματικὸν τὸν ἀπόλυτον ἑρῶτα.

Μωρίς Ντονναί

...Ιστορίες

Ὁ τάκης χρωστᾷ στο φίλο του Νίκο ἕνα ἀρκετὰ σεβαστὸ ποσόν ἀλλὰ ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ δὲν πληρώνει τίποτε τοῦ Νίκου. Μιά μέρα πηγαίνει αὐτὸς καὶ τὸν θρῖσκει:

— Τί θά γίνῃ, τέλος πάντων, Τάκη, μ' αὐτὸ τὸ χρέος;...

— Ἀχ, καὶμένε, τὸ ξέρω κι' ἐγὼ πού παράγινε τὸ πράγμα, ἀλλὰ γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχω...

— Δὸς μου τουλάχιστον κάτι ἔναντι κι' ἐξὼ νὰ πληρώσω σήμερὰ ἕνα γραμματίον.

Ὁ Τάκης, ὅμως, ἀπαντᾷ κατηγορηματικῶς:

— Ὁραῖος φίλος εἶσαι, μὰ τὴν ἀλήθεια! νὰ βάζῃς τοὺς φίλους σου νὰ σοὺ πληρώνουν τὰ χρέη σου!...

Ἡ δις Λούσυ πρόκειται νὰ παντρευτῇ καὶ ἡ μητέρα της συζητῶντας μαζί της γιὰ τὸ γαμπρὸ τῆς λέγει:

— Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ μέλλων σύζυγός σου εἶναι πολὺ ἀπαιτητικός. Ὅλο καὶ ζητᾷ...

Καὶ ἡ Λούσυ, μ' ἕνα χαμόγελο ἐπιεικείας:

— Ἀφήστε τον μαμὰ τὸν καὶμένο. Ἐρεῖς πολὺ καλὰ, πῶς εἶναι αὐτὸς οἱ τελευταῖες του θελήσεις.

Στὸ δικαστήριον ὁ πρόεδρος ρωτᾷ τὴν ἡλικίαν τῆς κ. Περσεφόνης πού ἔχει κληθεῖ ὡς μάρτυς.

Ἡ κ. Περσεφόνη κοκκινίζει, χαμογελά καί:

— Μόλις εἰκοσι δύο Μαΐους εἶδαν τὰ μάτια μου κ. Πρόεδρε...

Καὶ ὁ Πρόεδρος μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο:

— Καὶ πόσους δὲν εἶδαν κυρία μου;

Ὁ κ. Περικλῆς πηγαίνει σ' ἕνα χαμᾶν. Ὅταν τελείωσε, πάει νὰ ντυθῇ, ἀλλὰ δὲν θρῖσκει τὸ πανταλόνι του.

Φωνάζει, λοιπόν, τὸν ὑπάλληλον καὶ διαμαρτύρεται.

Αὐτὸς τὸν κυττάζει ἐκπληκτός καὶ συνηθισμένος ἀπὸ τίς γκρίνιες τῶν πελατῶν, πού ὅλο καὶ χάνουν κάτι τι, ἀπαντᾷ:

— Εἶναι βέβαιος ὁ κύριος, ὅτι τὸ εἶχε ὅταν ἦλθε;

Ἡ μικρὴ Ἀννούλα ἔρχεται ἀπὸ ἕνα γάμο ποῦχε γίνῃ ἐν τῇ γειτονίᾳ καὶ γεμάτη περιέργεια:

— Γιατὶ μαμὰ ἡ νύφη φοράει ἄσπρα;

— Γιατὶ, παιδί μου, τὸ ἄσπρὸ εἶναι τὸ χρώμα τῆς χαράς.

Ἡ Ἀννούλα σκέπτεται λίγο καὶ ὑστερὰ μουρμουρίζει:

— Ἀ, ὥστε γι' αὐτὸ ὁ γαμπρὸς φοράει μαύρα...

Μία γυναίκα ἀπὸ τὸ Νίπερπερν

ἘΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ
ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥΞ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ ἀστυνομικὸς τῆς Σκὸτλαντ Γκάρντ, Στάνλεϋ Τσέστερ καὶ ὁ φίλος του δημοσιογράφος, Σίντνεϋ Βέμπ, βρίσκουν κοιμισμένο ἐπάνω στὸν πάγκο ἑνὸς πάρκου ἕναν ἄνθρωπον μὲ καλὸ ἐξωτερικὸ πού καθὼς ἐξακριβώσαν ἀργότερα ὀνομαζόταν Πόρτερ-Σμιθ. Ὁ κοιμισμένος πρόφερε σὲ μιὰ στιγμή πού συνήλθε τὰ λόγια: «Ὁ Κινέζος, ὁ Κινέζος. Ὁ! ἡ πεθαμένη. Τὴν κράτησα στὴν ἀγκαλιά μου». Μέσα στίς τσέπες του βρέθηκαν ἕνα χαρτί μὲ τὴν διεύθυνση τοῦ Κινέζου Λη-Φού-Σάν καὶ δυὸ τοῦφες γυναικείων ξανθῶν μαλλιών. Ἡ μία, τοῦφο ἦταν, καθὼς διεπίστωσαν, ἀπὸ τὰ μαλλιά καποιᾶς πεθαμένης. Ὁ ἀστυνομικὸς Στάνλεϋ πῆγε τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι τοῦ Κινέζου γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ περὶ τίνος πρόκειται. Ἐκεῖ συνήντησε τὸν Λη-Φού-Σάν πού τοῦ παρουσίασε διάφορα μυστηριώδη πράγματα. Τρεῖς νέες ντυμένες κινέζικα, πού κατὰ τὴν γνώμη τοῦ Στάνλεϋ ἦταν Ἀγγλίδες ἐκαίγαν διάφορα θυμιάτα. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Στάνλεϋ ἐνοίωσε ὅτι ναρκωτόταν. Τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάσθηκε μιὰ ὀπτασία πού ὅπως τοῦ ἔξηγῃσε ὁ Κινέζος ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὸ Νίπερπερν. Ὅταν συνήλθε ὁ Στάνλεϋ ἔμαθε ὅτι ὁ Κινέζος ἦταν φίλος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν βρέθηκε δολοφονημένος στὸ γραφεῖο του. Ὁ ἀστυνομικὸς Στάκπουλ, πού ἀνέλαβε νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἐγκλήμα ἐδήλωσε ὅτι ὁ φόνος εἶχε ὡς ἐλατῆριον τὴν ἐπιχειρηματικὴ ἀντιζηλία. Μπροστὰ στὸ χρηματικό βότση τοῦ ὑπουργοῦ βρέθηκε σὲ κατὰστασιν μισοναρκώσεως μιὰ γυναῖκα πού κρατοῦσε ἀκόμη στὰ χέρια της τὴν λαβὴ τοῦ σιγέτου πού εἶχε βρεθῇ μνημμένο στὸ στήθος τοῦ ὑπουργοῦ. Μέσα στὸν κόρφο της βρέθηκαν ἕνα μάτσο ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν πού εἶχε ἀνταλλάξει μὲ τὸν δολοφονηθέντα. Ὁ γραμματεὺς τοῦ ὑπουργοῦ Μπράουν ὑποσχέθηκε στὸν Στάνλεϋ πού παρακολουθοῦσε τίς ἐρευνες τοῦ Στάκπουλ νὰ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὸ περιεχόμενον ἑνὸς ἐγγράφου πού χρησιμοποιεῖται ἀνάμεσα στὴν πόρτα τοῦ χρηματικού βότση. Τὴν ἐπομένη ὁμοῦς τὸ ἐγγραφο αὐτὸ δὲν βρέθηκε στὴν οἰκίαν. Ὁ Στάνλεϋ μαθαίνει ὅτι ὁ πρῶτος ἐπισκέπτης τοῦ ὑπουργοῦ γραφεῖο ἦταν ὁ Κινέζος Λη-Φού-Σάν. Ἀρχίζει νὰ τὸν μαζεύει πού δημοσιογράφος Βέμπ νὰ τοῦ μαζέψῃ τὴν πληροφορίαν γιὰ τὸν Κινέζον. Ὁ Βέμπ πρῶτοντι τοῦ φέρνει τίς πληροφορίες καὶ πρᾶγματι τοῦ φέρνει νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ὁ Στάνλεϋ ἀποφασίζει νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὸ σπίτι τοῦ Κινέζου. Μπῆκε πρᾶγὰ τὸ σπίτι πού εἶπε ὁ Κινέζος γυναικὰ μιὰ νύκτα πού εἶχε μείνει ἀνοικτὸ ἕνα παράθυρον πού εἶχε μείνει ἀνοικτό. Ἀξάφνα ἀκούσε θόρυβον σὲ ἕνα ἄλλο διαμέρισμα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐτοῦσε ἕλο καὶ βρῆκε τοὺς ὑπηρετῆς τοῦ Κινέζου πού κυκλοῦσαν τὸν Πόρτερ-Σμιθ πού

εἶχε μῆλ' αὐτὸς στὸ σπιντὶ ἀπὸ τὸ ἴδιον ἀνοικτὸ παράθυρον. Λίγο ἀργότερα ἦρθε καὶ ὁ Κινέζος. Χωρὶς νὰ θυμώσῃ γιὰ τὴν σκηνὴ αὐτὴ ἔστειλε τὸν Πόρτερ-Σμιθ, στὸ σπίτι του καὶ εὐχαρίστησε τὸν Στάνλεϋ πού εἶχε ἐπέμβει στὴν σκηνή. Ὁ Στάνλεϋ προσπάθησε ἀργότερα νὰ συναντήσῃ τὸν Πόρτερ-Σμιθ ἀλλὰ ἔμαθε ὅτι εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Λονδίνο.

8ον

ΠΗΡΕ ἕνα χαρτί καὶ σημείωσε ἐπάνω τὸ ὄνομα τῆς θαλαμηγοῦ πού τοῦ εἶχε πῇ ὁ ὑπηρετῆς. Οἱ λιανικὲς ἀσὲς τοῦ Ντούβε θά

μποροῦσαν ἀσφαλῶς νὰ τὸν πληροφορήσουν γιὰ πού ταξίδευε.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀνοίξε ἡ πόρτα πού θρискόταν ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη του. Ὁ Στάνλεϋ οὔτε γύρισε κἂν νὰ κυττάξῃ ποῦς ἦταν. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ βαρὺ περσάκιμα τοῦ ἀστυνομικοῦ Γουίνκλες.

— Καλημέρα Γουίνκλες, φώναξε. Μοῦ φέρνεις τίποτα νέα;

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔβγαλε μερικὰ χαρτιά ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τοῦ τὰ ἔδωσε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη.

— Μπράβο Γουίνκλες, φώναξε πάλι ὁ Στάνλεϋ. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἐργάστηκες καλὰ καὶ γρήγορα. Ἐκἄντα ὅτι

— Ἐδῶ θάδουκε αὐτοὺς πού καταδικάζονται σὲ θάνατον, εἶπε ὁ διευθυντής.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

σου ελπίς;

— Μάλιστα, σέρ. Τό εσημείωσα μάλιστα και στην υπηρεσιακή αναφορά μου.

— Ωραία. Και τί νεώτερα έχεις;

— Ότι δεν υπάρχει τίποτα τό νεώτερο.

— 'Η φυλακισμένη είναι πάντοτε στην ίδια κατάσταση;

— Έντελώς. Δεν λέει λέξη και έχει πάντοτε τό ίδιο ήλιθο ύφος.

— Και οι άρμόδιοι τί λένε;

— Είναι της γνώμης ότι προσποιείται και ότι στην πραγματικότητα είναι πιο ζύπνια και από σάς και από έμένα.

— Προσποιήσις. Βέβαια. Είναι ή πιο εύκολη εξήγησις. Για τό άλλο ζήτημα πού επρόκειτο νά εξηγήσας κατώρθωσας τίποτα;

— Τίποτα, σέρ.

— Κρίμα.

Ο Στάνλεϋ πού είχε ρίξει στο μεταξύ, κουβεντιάζοντας μιά γρήγορη ματιά στα χαρτιά πού τού είχε φέρει ο Γουίνκλες, άρχισε νά σκέπτεται ότι ύπρχε και άλλο ένα αίνιγμα σέ όλη την ύπόθεση, πού έπρεπε νά λυθί και αυτό. Μολοντί όλες οι έφημερίδες είχαν δημοσιεύσει από την πρώτη μέρα την φωτογραφία της δολοφόνου, δεν είχε όμως ποτέ παρουσιασθή κανένας μέχρι την στιγμή πού νά την έγνωρίσει και ή άστυνομία δεν είχε την παραμικρή πληροφορία γι' αυτήν. Ούτε όνομα, ούτε κανονική θέση, ούτε πού κατοικούσε, ούτε καν την καταγωγή της. 'Αν ή γυναίκα αυτή ήταν, σι' αλήθεια, ή φίλη του ύπουργού, δεν θα τούς είχε ιδί κανένας μαζί; Μήπως έδιναν τά ραντεβού τους στο σπίτι του Κινέζου και ήταν αυτός ο λόγος τών επισκέψεων του ύπουργού στο παράξενο αυτό σπίτι; 'Αλλά και έτσι: αν ήταν δεν έπρεπε νά ύπρχαν στο Λονδίνο και άλλοι άνθρωποι πού νά έγνωρίζαν αυτήν την γυναίκα;

Δύο υποθέσεις χωρούν, συλλογίσθηκε ο Στάνλεϋ πού, αφωσιωμένος στις σκέψεις του, είχε ξεχάσει σχεδόν έντελώς την παρουσία του Γουίνκλες. 'Η ή γυναίκα αυτή ήταν σι' αλήθινά μιά πεθαμένη πού την είχε ξαναφέρει ο Κινέζος για λίγον καιρό στην ζωή ή έρχόταν από κάποιον πολύ μακρινό τόπο. 'Αλλ' από πού;

Γύρισε ξαφνικά πρὸς τόν άστυνομικό και τού είπε:

— Δεν μου λές Γουίνκλες, τί θα σκεπτόσουν αν σου έλεγα ότι ή γυναίκα αυτή όχι μόνον φίλη του ύπουργού δεν ήταν αλλά και ότι ούτε καν την είχε άντικρύσει ποτέ στην ζωή του πριν από την νύχτα του εγκλήματος;

— Διάβολο — φώναξε ο άστυνομικός — είναι βέβαια κι' αυτό μιά ιδέα.

Τό ύφος του, όμως, έπρόδινε ότι δεν συνεμερίζετο διόλου την ιδέα αυτή. Σε λιγάκι, άλλως τε, τό έπεβεβαίωσε λέγοντας:

— Μά αφού υπάρχει διόκληση άλλης λογαφία πώς νά άμφισβάλει κανείς;

— Μπα!, είπε ο Στάνλεϋ τά γραμμα-σίζη πηρ όποιαπνη εν οηόδοα: ηα απορρητηληρ ηου διορθηκ διαπραγμασας

— Μπα!, είπε ο Στάνλεϋ τά γραμμα-σίζη πηρ όποιαπνη εν οηόδοα: ηα απορρητηληρ ηου διορθηκ διαπραγμασας

— Μπα!, είπε ο Στάνλεϋ τά γραμμα-σίζη πηρ όποιαπνη εν οηόδοα: ηα απορρητηληρ ηου διορθηκ διαπραγμασας

— Μπα!, είπε ο Στάνλεϋ τά γραμμα-σίζη πηρ όποιαπνη εν οηόδοα: ηα απορρητηληρ ηου διορθηκ διαπραγμασας

ποιούδηποτε γράμμα θέλεις, τό όποιο οι έμπειρογνώμονες θα άναγνωρίσουν άμέσως για αόθεντικό. Μπορεί π.χ. ή Δούκισσα του Ντεβόνσαϊρ νά σου στείλιν έσένα τά φλογερότερα έρωτικά γράμματα χωρίς νά τά έχη γρημμένα ποτέ της.

— Μά ύπάρχει τό εγκλημα, σέρ, είπε τότε ο Γουίνκλες, πού δεν μπορούσε με κανέναν τρόπο νά παραδεχθί την άποψη του Στάνλεϋ.

— 'Αν μ' όλα ταύτα τά γράμματα είναι πλαστά, έπέμεινε αυτός;

— Τότε τό εγκλημα δεν είχε κανένα έλατήριο. 'Ηταν μιά παραφροσύνη.

— Όχι, φίλε μου. 'Εντελώς τούνα-τίον. 'Ηταν μιά πολύ καλά μελετημένη πράξις. 'Υπάρχει κάποιον πολύ σοβαρό έλατήριο πού έπρεπε νά κρυφθί. Και για τόν λόγο αυτό γράφθηκαν οι έπιστολές.

Στην περίπτωση αυτή ή γυναίκα πού σκότωσε δεν είναι παρά ένα άθώο θύμα.

— Μά δεν είχε τίποτα, σέρ. Δεν διαμαρτυρήθηκε καν για την σύλληψή της.

— 'Ακριβώς, ακριβώς. 'Όλα αυτά συνηνοούν... άποψη μου. 'Η γυναίκα αυτή δεν προσπιείται και εδνα φοβερό ότι οι άρμόδιοι δεν προσπαθούν νά ιδούν κάποιον καλύτερα. 'Έχεις ιδέα από γυναίκα εγκλήματα;

— Κάτι έχουν ιδί και τά δικά μου μάτια ως τά σήμερα. Έχω κάνει μέχρι τώρα εικοσιπέντε συλλήψεις δολοφόνων από τούς όποιους οι δεκαοκτώ δεν ήταν καθόλου εύκαταφρόνητοι. Μεταξύ τών άλλων είχα συλλάβει στο Σάουθαμπτον τόν Κριππέν την στιγμή πού έτοιμαζόταν νά τό σκάσει με την γραμματέα του για την 'Αμερική αφού είχε σκοτώσει προηγούμενος την γυναίκα του. Πολλοί από αυτούς πού συνέλαβα δεν ύπάρχουν πιά.

— Κρεμάλα;

— Μάλιστα.

— Ουάσαι ποτέ σου άλλη περίπτωση πού νά χρησιμοποιήσε γυναίκα μαχαίρι για νά δολοφονήσιν;

— Όμολογώ όχι. Πάντοτε χρησιμοποιούν πιστόλι ή κανένα δηλητήριο. Είναι πολύ άνθρωπινα μέσα. 'Αλλά οι γυναίκες της νοτίου Εσρώπης, 'Ισπανίδες, 'Ιταλίδες, χρησιμοποιούν πού και πού τό στιλέτο.

— Σου έκανε αυτή ή γυναίκα την έντύπωση γυναίκας Νότου;

— 'Α! Όχι. Είναι 'Αγγλίσ με τά όλα της.

— Και έν τούτοις φίλε μου. Σκότωσε με ένα και μόνο χτύπημα τόν ύπουργό μπήγοντας τό στιλέτο της ακριβώς στο κέντρο της καρδιάς.

— Βέβαια. 'Ηταν ένα χτύπημα εμαέ-στρικο.

'Ηταν πρὸ πάντων ένα χτύπημα για τό όποιο θα έκαμάρισε και ένας έξ επαγγέλματος δολοφόνος. Είναι πολύ, είναι πάρα πολύ αυτό για μιά γυναίκα, αν δεν είναι και έντελώς άδύνατον.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή επαναλαμβάνω αυτό πού είπα και πριν. Αυτό τό χτύπημα κατά πάσαν πιθανότητα, δεν έχει δοθί από αυτήν την γυναίκα.

— Μά πούδς άλλος μπορούσε νά είχε συμφέρον νά δολοφονήσιν τόν ύπουργό;

— Ξέρω κι' εγώ;

Ο Στάνλεϋ έπαψε ξαφνικά νά μιλά. Μπροστά του έπλανάτο τώρα ή εικόνα ενός Κινέζου και ενός χαρτιού πού είχε κλεισθί στην χαρμάδα της πόρτας ενός χρηματοκιβωτίου. 'Υστερα είπε σαν νά μονολογούσε:

— 'Ετσι είναι. 'Ανακάτεψαν την γυναίκα αυτή στην ύπόθεση, μόνον και μόνον για νά παρασύρουν την άστυνομία σέ λανθασμένες υποθέσεις. 'Ας μή χά-νουμε, όμως, τόν καιρό μας σέ φαντα-ζοντας πάλι τόν Γουίνκλες. Βρήκες τά

στοιχεία πού σου είχα πη;

— Μάλιστα, σέρ. 'Ηταν άπλούστατο. Καθώς είχατε ελπί και μόνος σας, ένας Κινέζος κάνει έντύπωση από όπου κι' αν περάσιν. 'Εδώ έχετε ακριβώς τις ήμερομηνίες της διαμονής του Κινέζου στο 'Αμπερντέν, στο Νιουκάστλ και στο Νότινγκχαμ.

Ο Στάνλεϋ πήρε τό χαρτί πού τού πρό-τεινε ο Γουίνκλες λέγοντας:

— Για νά ιδούμε λοιπόν.

Σηκώθηκε από την θέση του και προ-χώρησε πρὸς τόν άπέναντι τοίχο στόν όποιο βρισκόχονταν διάφορα άριθμημέ-να ράφια. Τράβηξε από εκεί μερικά χαρ-τιά, τά κύτταξε και ύστερα, γυρίζοντας πάλι πρὸς τόν άστυφύλακα, τού είπε:

— Δεν φαντάζεσαι πόσοι άνθρωποι έ-ξαφανίζονται κάθε χρόνο στην 'Αγγλία χωρίς νά ξαναβρεθούν ποτέ τά ίχνη τους.

— Βέβαια, άμα δεν ελδοποιείται εγκά-λως ή άστυνομία, είπε ο Γουίνκλες.

— 'Η άστυνομία είναι τις πιο πολλές φορές άνίκανη νά εξηγήσει τις μυστη-ριώδεις αυτές εξαφανίσεις. Λές και ά-νοίγει ή γή και καταπίνει αυτούς πού έ-ξαφανίζονται.

— Δεν τό λέτε στα σοβαρά βέβαια αυτό;

— Δεν ξέρω. 'Εν όσω δεν βρίσκω άλλή εξήγηση θα παραδεχθώ την θεωρία αυτή.

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στο θέμα μας. Κύτταξε τώρα δά ακριβώς εκεί στο ράφι, τις άναγγελίες εξαφανίσαν πού φθάνουν κάθε μέρα στα κεντρικά γρα-φεία της Σκότλαντ Γκάρντ.

Χωρίς νά ψάξω πολύ μπόρεσα νά διαπιστώσω ότι όλες οι ήμερομηνίες πού μου έδωσες πριν για την διαμονή του Κινέζου στο 'Αμπερντέν, στο Νιουκάστλ και στο Νότινγκχαμ συμπίπτουν με εξαφανίσεις νέων κοριτσιών στις πόλεις αυτές. Κο-ριτσιών του λαού βέβαια.

Ο Γουίνκλες πού προσπαθούσε νά πα-ρακολουθήσει τόν συλλογισμό του προ-στάμένου του είπε:

— 'Α! 'Όποτε φρονείτε ότι ή δολοφό-νος είναι μιά από αυτές τις τρεις;

— Όχι, όχι, είπε ο Στάνλεϋ. 'Αν ήταν έτσι θα είχε παρουσιασθή κάποιος νά δηλώσει ότι την γνωρίζει. 'Η φωτογρα-φία της δημοσιεύθηκε σέ όλες τις έφημε-ρίδες και τοιχοκολλήθηκε σέ όλη την 'Αγγλία. Αυτή έρχεται σίγουρα από κά-που άλλου, από πολύ μακριά. Πρόκειται, όμως, για τρία άλλα κορίτσια πού δεν τά γνωρίζεις ακόμη. 'Ω! 'Ιόσο ζηλεύω τόν Στάκπουλ.

— Πώς, φώναξε με άπορία ο Γουίν-κλες;

— Ναι, ναι, αγαπητέ μου. Τόν ζηλεύω. Πήρε την πιο εύκολη έκδοχή, έπεισε όλον τόν κόσμο ότι τό εγκλημα διελευκάνθη και τώρα κοιμάται ήσυχος επάνω στις δάφνες του. 'Ενψ έγώ; 'Ας είναι, δεν πειράζει. 'Ας προχωρήσουμε. 'Έχεις ιδέα από θάλασσα;

— Καθόλου, σέρ. Μιά φορά δοκίμασα νά πάω την γυναίκα μου με την δάρκα, τόν καιρό πού είμασταν άραβωνιασμένοι και παρ' όλίγον νά την πνίξω.

— Δεν πειράζει. Είναι άνάγκη νά μά-θουμε πού κατευθύνθηκε ή θαλαμηγός στην όποία έπεβίβάσθη ο Πόρτερ-Σμιθ και αν έχη εγκατάσταση άσυρμάτου. 'Ι-σως παραστή άνάγκη νά επικοινωνήσω μαζί του.

— Θα τό μάθουμε, σέρ. Σημειώστε μου εδώ τό όνομα της θαλαμηγού.

Την στιγμή αυτή κάποιος χτύπησε την πόρτα.

— 'Εμπρός, φώναξε ο Στάνλεϋ. 'Ηταν ένας κλητής της Σκότλαντ Γά

ση έπειδή φανταζόταν τό περιεχόμενό του.

— Δεν τά έλεγα εγώ, είπε μόλις θυή-κε ο κλητής. Τά άποτελέσματα της ύψη-λής προστασίας.

— Είναι σχετικώς με την ύπόθεση, ρώτησε ο Γουίνκλες;

— 'Αστειεύσαι; 'Η ύπόθεση βρίσκε-ται έπισήμως στα χέρια του Στάκπουλ και δεν έχει κανείς τό δικαίωμα νά άνα-μύχθιν σ' αυτήν. 'Εδώ πρόκειται για μιά διαταγή πού λέει νά παρουσιασθώ τό τα-χύτερο στις φυλακές του Πέντονβιλλ και νά τεθώ άμέσως στην διάθεση του διευθυντή τών φυλακών για κάποια πο-λύ σπουδαία ύπόθεση. Τί νά κάνω; Πρέ-πει νά πάω. 'Έχε σ' στο μεταξύ τά μά-τια σου τέσσερα και αν τυχόν συναντή-σης πουθενά τόν Κινέζο μή ξεχάσης νά τόν χαιρετίσεις εκ μέρους μου.

ΕΚΛΕΨΑΝ ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

Διέσχισε τό Καληντόνιαν Μάρκετ όπου γινόταν ακριβώς την ήμέρα εκείνη μιά λαϊκή άγορά και ήταν για τόν λόγο αυτό τό γεμάτο κόσμο και έφθασε στην είσοδο της φυλακής όπου τόν άφισαν άμέσως νά περάσιν μέσα.

Βρήκε τόν διευθυντή νά συζητά σέ ζω-ηρό τόνο με διαφόρους άλλους ύπαλλή-λους τών φυλακών. 'Ηταν φανερό ότι είχε συμβή κάτι τό έξαιρετικό.

Σας εύχαριστώ πολύ κύριε Στάνλεϋ, είπε αυτός πού σπεύσατε άμέσως στην πρόσκλησή μας. Δεν άμφισβάλω καθόλου ότι θα κατορθώσετε νά διαλευκάνετε τό μυστήριο πού μας άπασχολεί από την περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

— 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα. 'Έχετε ύπ' όψιν σας περασμένη νύχτα.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

γνώμη αλλά δεν είχε τίποτα σχετικώς.

— Μήπως έχετε καμμία ύποψία πούδς μπορεί νά έχη κάνει την πρωτότυπη αύ-τη κλοπή; Κανένας από τούς ύπαλλήλους τών φυλακών;

— 'Αποκλείεται έντελώς. Πρώτον έ-χω άπόλυτη έμπιστοσύνη στους ανθρώ-πους μου και δεύτερον ήταν όλοι διαρ-κώς στις θέσεις τους.

— Αυτοί πού δεν είχαν νυκτερινή ύ-πηρεσία;

— Τούς εξέτασα όλους και σάς βεβαί-ωνω ότι δεν ήταν κανείς από αυτούς.

— 'Ας κυτάξουμε λοιπόν άλλου. Κά-ποιος ξένος μπήκε απ' έξω. Πώς έφθα-σε όμως ως εδώ μέσα;

— 'Επιτρέψτε μου νά σάς πώ εγώ μιά γνώμη. Ήταν ένας από τούς φύλακες. Στην διπλήν αύλη, πού χωρίζεται με αυτόν τόν χαμηλό τοίχο, βρίσκεται ή έ-κκλησία τών φυλακών. Τις ήμέρες αυτές την έπισκευάζουμε και έρχονται μαστό-ροι απ' έξω για την δουλειά αυτή. Κά-ποιος από αυτούς κρύφθηκε την νύχτα από τόν τοίχο εδώ μέσα. Δεν δίνουμε και μεγάλη προσοχή στην άναχώρησή τους έπειδή φεύγουν πάντοτε μετά τό προσκλητήριο, όταν δηλαδή οι κατάδικοι βρίσκονται όλοι στα κελιά τους.

— Καλά, δεν γίνεται την νύχτα περι-πολία εδώ μέσα;

— Ό φύλακας ξεροκατάπε.

— Τί νά σάς πώ. Πούδς νά φαντασθί ότι θα μπουν νά κλέψουν τό χόμα και, έκτός αυτού, για νά είμαι ειλικρινής, κανένας μας δεν αισθάνεται διάθεση νά περνή την νύχτα από αυτήν την κατα-ραμένη αύλη.

— Αυτό τό καταλαβαίνω, είπε ο Στάν-λεϋ.

— 'Υστερα πήρε πάλι τόν λόγο ο φύλα-κας και είπε:

— Αφού τελείωσε την δουλειά του, ό-ποιος ήταν, πήδηξε πάλι από τόν τοίχο, άφησε τόν σάκο με τό χόμα άνάμεσα στα δάκρυα του και σήμειωσε τόν τοίχο.

— Κατά τά φαινόμε-να έτσι έγινε ή δουλειά, είπε ο Στάνλεϋ πού εί-χε βρή τά λεγόμενα του φύλακος πολύ λογικά. 'Αλλά για πούδς λόγο έ-γινε αυτή ή παράξενη κλοπή;

— Στάθηκε για λίγη ώρα σιωπηλός, κυτάζοντας γύρω-γύρω με άπορία και ύστερα είπε:

— 'Εκείνο πού θα μάς βοηθήσει πολύ είναι νά μάθουμε την ιστορία του κατάδικου πού ήταν θαμ-μένος εδώ.

Ο διευθυντής κίνησε τό κεφάλι του με ύφος άπογοητευμένο και είπε:

(Ακολουθεί)

ΕΥΤΥΧΩΣ...

— Εύτυχώς ήρθε μιά νέα ύπηρετρια, πολύ προκομμένη.

‘Από την ιστορίαν τῶν λαῶν

‘Η ἥρωϊκὴ ἐποποιΐα τοῦ ΝΤΑΛΛ ΚΝΑΪΦ

Η ιστορία πού θά σᾶς διηγηθῶ παρακάτω εἶναι ἕνα ἀπ’ τὰ συγκινητικώτερα καί πιό τραγικά διηγήματα τῆς ὑποταγῆς τῶν Ἐρυθροδέρμων ἀπ’ τ’ ἀμερικανικὸ ἱππικόν. Ἐγίνε, ἐδῶ κι’ ἐξήντα χρόνια στὸ Φόρτ Οὐέστ, ὅπου ἔχουν γραφῇ κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἐποποιίες, πού θά μπορούσαν νὰ παραδληθθοῦν καί μ’ αὐτὴ τὴν ἱλιάδα.

Ἐπ’ αὐτὴν τὴν καταστροφὴ τοῦ Ἀιτλ Μπίγκ Χόρν, στίς 25 Ἰουνίου 1876, κατὰ τὴν ὁποίαν δύο ἀμερικανικὰ συντάγματα ἐξολοθρεύθηκαν ἀπ’ τοὺς Σιὺ κατ’ ἐπὶ τῆς ἀντιστάσεως (κα- νένας Ἀμερικανὸς δὲν ἐπέζησε) οἱ ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔλαβον μέτρα δραστικά. Ὁ στρατηγὸς Μάιλς ἐτάκισε καὶ αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του τοὺς Ἰνδιάνους μὲ τὸ πυροβολικόν.

Καὶ ὑστερὰ ἐστράφη πρὸς στίς τελευταῖες ὑπολοίπων ἐπιφθορὰς φυλῆς, τοὺς Κεγιένες.

Καὶ ἐδῶ ἄρχισε μιὰ περιπέτεια πού φαίνεται μυθιστορηματικὴ οἱ λεπτομέρειές της, ἀλλὰ πού εἶναι ἀπολύτως ἐξ-ακριβωμένες.

Ἀποδεκατισμένοι ἀπ’ τὴν πείνα, τὸν πόλεμο, τὸ κρύο, οἱ Κεγιένες δὲν ἀριθμοῦσαν παρὰ 700 πρόσωπα μονάχα, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ. Ἀπ’ αὐτοὺς οἱ 235 ἦσαν πολεμισταί. Ἀρχηγὸς τοὺς ὁ Ντάλλ Κνάϊφ, ἕνας λεονταρόκαρδος πολεμιστής.

Ἐπ’ αὐτὴν τὴν ἀμέτρητες καθημερινὲς μικρομάχες, ἡ φυλὴ αὐτὴ τῶν Ἐρυθροδέρμων ἀποδίδεται ἀπ’ τὰ πέντε συντάγματα πού τὴν πολέμου πρὸς τὰ ἀκαλλύρητα ἐδάφη τῆς Νταλκούτας. Ἡ πείνα μεγαλώνει. Ἐπιπροσθέτως ἐμφανίζεται κι’ ἡ ἐλονοσία. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1876 δὲν ἀπομένουν παρὰ 69 πολεμιστῆς. Οἱ ἄλλοι ἔχουν πεθάνει. Κανεὶς δὲν παραδόθηκε. Δὲν ἔχουν οὐτὲ ἕνα ἄλλο πειά. Τὰ ἔχουν σκοτώσει γιὰ νὰ τὰ φάνε.

Σέρνουν μαζὶ τοὺς 200 γυναικόπαιδα καὶ καταδιώκονται ἀπὸ δύο χιλιάδες καβαλλάρηδες. Ἐξαντλητικὴ, ἀπελπισμένη φυγή. Πολλὲς φορές, ἡ ἐξάλλη αὐτὴ ὁρδὴ πεζοπορεῖ 110 καὶ 120 χιλιομέτρα τὴν ἡμέρα. Τὰ παιδιὰ, οἱ γέροι καὶ οἱ γυναῖκες τοποθετοῦνται πρόχειρα ἐπάνω σ’ ἄλογα, ἢ σὲ μουλάρια πού κλέβουν ἀπὸ κανένα σταθλὸ καὶ πού τὰ σκοτώνουν ἀμέσως στὸν πρῶτο σταθμὸ πού θά κάνουν γιὰ νὰ ξεπενάσουν. Εἶναι πιὰ ἐξητλημένοι, λιποθυμοῦν στὸ δρόμο. Ποιὸς Ρένιμο Κούπερ θὰ γράψῃ αὐτὴν τὴν ιστορίαν τοῦ ὑπερόχου ἡρωϊσμοῦ; Τὴν ἐπομένη ἐν τούτοις μαθεύτηκε ὅτι οἱ μελολοβάνται αὐτοὶ ἐληλάτησαν ἕνα ὑποστατικὸ πού βρισκόταν 100 χιλιομέτρα βορεινότερα.

Ὁκτώβριος. Φθάνουν μπρὸς στὸ ἀνω-

χῶρο τοῦ Φόρτ - Ρόμπινσον. Κλέβουν δ-πλα, ἄλογα, τρόφιμα. Τέσσερα συντάγματα καθάλαβαν τὰ ἄλογα καὶ τρέχουν ἐπὶ τοὺς.

Τοὺς φτάνουν, τοὺς κυκλῶνουν, αὐτὴ τὴν φορὰ ἐπιάστηκαν. Ψέμα! Ἀντίστα-νται ὥσπου νὰ βραδυάσῃ, καὶ τὴ νύχτα δραπέτευον. Πέντε χιλιάδες περίπου ἔ-χουν κινητοποιηθῇ ἐναντίον τους. Κι’ ἐ-πὶ τέλους τοὺς πιάνουν, ναί, τοὺς κρα-τοῦν, χάρις στίς φοβερὰς χιονοθύελλες, καὶ γιὰ τὸν θάνατον τῶν ἐγκαταλείβουν τὰ γυναικόπαιδά τους. Τοποθετοῦνται στὸ κέντρον τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοπέ-δου. Γύρω - γύρω φρουροί.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ, τὴν ὥρα πού πρὸκειται νὰ δοθῇ τὸ σύνθημα τῆς ἀνα-χωρήσεως, ἀκούγονται πιστολιές.

Τὴ νύχτα, οἱ ἐξήντα πολεμιστῆς τοῦ Ντάλλ Κνάϊφ ἔσκαψαν χαρακώματα, ἐ-κλεψαν ντουφέκια.

Δύο ὁλόκληρες μέρες ἀντίστανται. Πρέπει νὰ ἐπέμβῃ τὸ κανόνι. Γιὰ νὰ μὴν δολοφονηθοῦν οἱ γυναῖκες, ὁ Ντάλλ Κνάϊφ σταματᾷ τοὺς πυροβολισμούς. Καὶ σὲ λίγο δὲν βρίσκουν οὐτὲ ἕνα ἀπ’ τὰ ὅπλα τῶν Ἐρυθροδέρμων. Τάχουν κρύ-φει ὅλα κάτω ἀπ’ τὰ κουρέλια τῶν γυ-ναικῶν.

Δεκέμβριος τοῦ 1878, ἄλωσις τοῦ Φόρτ - Ρόμπινσον. Ὁ Ντάλλ Κνάϊφ θά ὑ-ποταχθῇ, ἀν τὸν ἀφήσουν, αὐτὸν καὶ τοὺς δικούς του, ἐκεῖ πού βρίσκονται, χωρίς νὰ τοὺς διώξουν στὰ νότια. Ἡ κυ-βέρνησις ἀρνείται.

Χίλια χιλιόμετρα δρόμος! Θάνατος γιὰ θάνατος δηλαδὴ... Ἀς τοὺς σκοτώσουν ἐ-πὶ τόπου.

Τοὺς ἀφήνουν χωρίς τροφὴ, μέσ’ στὰ χιόνια, ἡ θερμοκρασία 20 — 25 βαθμοί.

Οἱ Ἀμερικανοὶ στρατιῶτες ἔχουν τὰ πῶ-δια παγωμένα. Οἱ δυστυχισμένοι Ἐρυ-θρόδερμοι βρίσκονται χωρίς ρούχα, χω-ρίς φωτιά, χωρίς φαί, ἀλλὰ δὲν ὑποχω-ροῦν.

Τὴν ἑκτη μέρᾳ μονάχα ὁ Ἀμερικανὸς στρατηγὸς Οὐέστερς σκέπτεται νὰ θρέ-ψῃ διὰ τῆς βίας τὰ παιδιὰ. Νέα μάχη.

Τὴν ἐπομένη νύχτα οἱ φρουροὶ δολο-φονοῦνται καὶ οἱ φυγάδες μας πέρνουν τὰ βουνά. Φυγὴ ἀπεγνωσμένη, ἀσυγκρά-τητη. Πίσω ἀπ’ αὐτὰ τὰ φαντάσματα, τοὺς ἐτοιμοθάνατους, πού δὲν ἔχουν φάγ-τίποτα, πέντε μέρες τώρα, ἔρχονται τὰ ἀμερικανικὰ τάγματα.

Καθὼς λέγουν ἐκεῖνοι πού παρηκο-λοῦθησαν, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, αὐτὴν, τὴν ἀπελπισμένη φυγή, οἱ Κεγιένες πο-λεμιστῆς θάχον διαφύγει γιὰ μιὰν ἀ-κόμη φορὰ ἀν τὸ πρῶτον τοὺς δὲν ἐμ-ποδιζόταν ἀπ’ τίς γυναῖκες. Κατὰ και-ροὺς οἱ Ἐρυθρόδερμοι στεκόνταν, βαροῦ-σαν κείνους πού βρισκότουσαν κοντά τους καὶ ξανάφευγαν.

Τοὺς παρακολουθοῦσαν ἀπ’ τὰ ἔγνη πού ἄφηναν στὸ χιόνι καὶ ἀπ’ τὰ πτώ-ματα. Πτώματα χωρίς ἄρματα ἄλλωστε, γιὰ τὸ μὴν ἐπεφτε κανεὶς, μιὰ γυναῖκα τοῦπερνε τὸ ὅπλο καὶ τὸν ἀντικαθιστοῦ-σε στὴ μάχη.

Χρειάστηκε ἑκατὸ ὥρων κινήγημα πρὶν μπορέσουν νὰ τοὺς κλείσουν σ’ ἕνα λόφο, ὅπου καὶ ἐκεῖ ἀκόμα ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν χωρίς νὰ ἀπελπίζωνται. Ἐκεῖ, κυκλωμένοι ἀπ’ ὅλες τὲς μεριές, ἀντιστά-θηκαν ἐν νηὶ μέρους καὶ μπόρεσαν, γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ, νὰ τὸ σκάσουν τὴν δεκάτην. Δὲν ἦσαν παρὰ 31 πιὰ, πολεμι-στῆς καὶ μὴ, ἀλλὰ πάλευαν ὅλοι ἀπελπι-σμένα.

Κι’ ἐπὶ τέλους, τὴν 21 Ἰανουαρίου, ἐκμηδενίστηκαν τελειωτικὰ, κοντὰ στὸ Οὐάτ Μπλόκετ Κρήκ. Ὁ ἀγώνας κράτη-σε ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Τὸ βράδυ οἱ Ἀ-μερικανοὶ σακαφάλασαν στὸν λόφο. Κι’ εἶδαν τότε τρεῖς σκιές, τρία φαντάσματα νὰ ὀρθώνωνται ἀπότομα καὶ νὰ ἐτοιμά-ζωνται νὰ ἐπιτεθοῦν: Ἦσαν οἱ τρεῖς ἐ-πιζώντες τῆς φυλῆς, ὅπλισμένοι ὁ ἕνας μ’ ἕνα ἄδειο ντουφέκι, οἱ ἄλλοι δύο μὲ μαχαίρια.

Ἐπ’ αὐτὴν κατατροπυμένοι ἀπὸ τίς σφαῖρες νεκροί. Οἱ Κεγιένες εἶχαν πάψει νὰ ὑπάρχουν.

ΛΕΩΝ ΤΡΑΪΧ

‘Ο δεκανεὺς πληρώνει τὰ σπασμένα!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

‘Ο δεκανεὺς.
‘Ο ταγματάρχης.
‘Ο φρουρός.
‘Ο στρατιώτης.

(Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸν θάλαμο ἐ-δς στρατῶνος. Ὁ στρατιώτης Τσουρά-πης κάθεται, ἰδρώνοντας καὶ ξεφυσῶ-νας, καὶ γράφουνε ἕνα ἐρωτικὸ γράμ-μα πρὸς τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ ὥρα εἶ-ναι πέντε λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα).

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Ἡ φρουρὰ τῶν δώδεκα, νὰ ἐτοιμάζεται.

ΠΟΛΛΕΣ ΦΩΝΕΣ: Μάλιστα, κύρ-δεκανεά.

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Κι’ ἐσὺ Τσουρά-πης.

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Δὲν πειράζει... κύρ δεκανεά, πηγαίνετε σεις καὶ ἄ-μα τελειώσω τὸ γράμμα ἔρχομαι κι’ ἐγώ.

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Ἐλα, ἔλα. Ἀς τίς ἀνοήσιες. Σήκω τώρα. Πρέπει νὰ πᾶς ν’ ἀντικαταστήσῃς τὸν συνάδελ-φό σου, στὴν φρουρὰ τῆς ἀποθήκης πυρομαχικῶν.

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Τί νὰ φυλάξω; Μήπως ἔχει τίποτα μέσα. Καὶ ὅστε-ρα δὲν μπορῶ. Πρέπει νὰ τελειώσω τὸ γράμμα μου στὸ Λενιώ. Ἄν δὲν πάρῃ κι’ αὐριο γράμμα μου θά αὐ-τοκτονήσῃ.

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ (γελώντας): Θὰ αὐτοκτονήσῃ γιὰ χάρι σου; Χά, χά, γὰ. Μαρε γὰρὰ στὸ μοῦτρο.

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Τί γελᾷς, κύρ-δε-κανεά; Πρῶτὴ φορὰ θά εἶναι; Μήπως δὲν αὐτοκτόνησε τίς ἄλλες πάλι νιὰ γατῆρι μου;

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Αὐτοκτόνησε, ἔ; ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Ἀμὲ! Πῆρε τέσ-σερις βώλους ναφθαλίνη. Εὐτυχῶς πού ἔβγαλε πάλι μονοκόμματα τὰ τρία. Τὸ τέταρτο φαίνεται πὼς τὸ γάνεψε.

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Ἐλα, ἔλα, ἄς τὴν συζητήσῃς καὶ πέρασε ἡ ὥρα. Ἐμπρός. Σηκωθῆτε.

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Καλὸ. Ἐχε χάρι πού εἰσαι σύ. Αἴντε. Πᾶμε.

(Σὲ λιγὰν τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα φθᾶ-ναι μπροστὰ στὸν φρουρὸ πού πρὸκειται νὰ ἀντικαταστήσῃ ὁ Τσουράπης).

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Ἀνδρες, ἄα-αλτ! (Πρὸς τὸν φρουρό). Παρά-δωσε ὑπηρεσίαν στὸν Τσουράπην.

Ο ΦΡΟΥΡΟΣ (πρὸς τὸν Τσουρά-πην): Δὲν θὰ ἀφίσης κανένα νὰ πλησιάσῃ στὴν πόρτα τῆς ἀποθή-κης πιὸ κοντὰ ἀπὸ ἑκοσι μέτρα.

Ἄν ἴδῃς τίποτα ὑποπτό θά φωνά-ξῃς «Στὰ ὅπλα». Τὸ σύνθημα εἶναι «πιπέρη» καὶ τὸ παρασύνθημα «τριμ-μένο».

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Τί; Ο ΦΡΟΥΡΟΣ: Πιπέρη τριμμένο. ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Τί πιπέρη τριμμέ-νο; (Πρὸς τὸν δεκανεά). Τί ἔπαθε αὐτὸς βράδυ — βράδυ κυρ-δεκα-νεά;

ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Βλάκα. Δὲν κατα-λαβαίνει;

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Τί νὰ καταλάβω ἀπὸ τὸ τριμμένο πιπέρη; Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Κτήνος. «Πιπέρη» εἶναι τὸ σύνθημα «Τριμμένο» τὸ πα-ρασύνθημα.

Ένας εὐδυμος διάλογος
τοῦ ΜΑΞΙΜ

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Ἀαα! τὸ παρα-σύνθημα.

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Ναί ντέ. Κατὰ-λαβες τώρα;

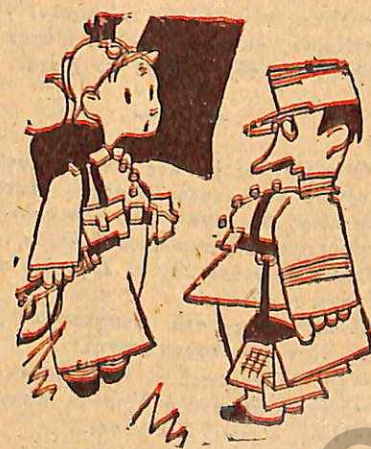
ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Ὅχι. Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Τί κούτσουρο εἶ-σαι σύ. Ὅποιος θέλει νὰ πλησιάσῃ πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ παρασύνθημα, δι-αφορετικὰ εἶναι ἐχθρός.

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Μὰ τί; Ἐχομε πόλεμο.

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Ὅχι βρὲ ἀπελ-κτὸ ἔθλο. Θέλω νὰ πῶ ὅτι ὅποιος δὲν ἔχει τὸ παρασύνθημα δὲν κάνει νὰ πλησιάσῃ.

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Ἀ! Ἐτσι μίλα ντέ. Τώρα κατάλαβα.

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Δόξα τῷ Θεῷ.

— Δὲν με ἀναγνωρίζεις βρὲ ἡλίθιε, εἶμαι ὁ ταγματάρχης σου!

(Πρὸς τοὺς ἄλλους): Ἐμπρός, μάρε. Ἐν, δύο, ἐν, δύο.

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ (μονολογῶν): Τί διάβολο. Μόνο μου με ἀφίσαν ἐμένα; Κι’ ἂν ἔβρω κανένα νὰ με πειράξῃ; Μήπως ἔχω τοῦλάχιστον φυσίγγια νὰ ρίξω καμμιά ντουφεκιά στὸν ἄ-έρα.

(Σαφινὰ τεντώνει τ’ αὐτιά του. Μία πιά πλησιάζει σιγά-σιγά, προσπαθώντας νὰ μὴ κἀνθ θόρυβος. Ὁ Τσουράπης σφίγ-γει τὸ ὅπλο στὰ χεῖρά του καὶ φωνάζει).

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Τί γυρεύετε σὰς παρακαλῶ; (Ἡ σκία προχωρεῖ).

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Σταθεῖτε γιὰ τὴν θά φωνάξω τὸν δεκανεά καὶ τότε βγάλετε τὰ περὰ μαζί του.

Η ΣΚΙΑ: Τί σημαίνει αὐτό; ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Σημαίνει ὅτι δὲν κάνει νὰ με πλησιάσετε. Κάντε με-ταβολὴ καὶ πηγαίνετε, ἀλλοιῶς θά τὸ πῶ στὸν λοχαγό.

Η ΣΚΙΑ: (προχωρεῖ)... ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Σταθεῖτε γιὰ τὴν εἶχα φυσίγγια θά σὰς πυροβολού-σα.

Η ΣΚΙΑ: Ἐλα. Φθάνει πιὰ. Εἶ-μαι ὁ ταγματάρχης Κυδώνης.

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Κυδώνης — ἔεκυ-δώνης ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω ἀπ’ αὐτά. Πιπέρη ἔχεις;

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Τί πιπέρη; ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Ἀμ βλέπεις. Δὲν στὰ ἔλενα ἐγώ.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Τί μου ἔ-λεγες; Δὲν με ἀναγνωρίζεις βρὲ ἡ-λίθιε. Εἶμαι ὁ ταγματάρχης σου;

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Πῶς, πῶς, ταγμα-τάρχα μου. Σὲ ἀναγνωρίζω μιὰ χα-ρά. Μὴ σκάς ὅμως ἄδικα. Χωρὶς πι-πέρη δὲν περνᾷς.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (θυμωμένος): Τί πιπέρη βρὲ βλάκα;

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Ἐτσι μοῦ εἶπε ὁ δεκανεάς. Ὅποιος δὲν ἔχει πιπέρη, καὶ τριμμένο μάλιστα, δὲν περνᾷ.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Πιπέρη τριμ-μένο σοῦ χρειάζεται σέναν. Στάσου προσογὴ καὶ παρουσιάσε. Τί στάσις εἶν’ αὐτή; Πῶς κρατᾷς τὸ ὅπλο ἔ-τσι; Γιὰ κολοκῶθι τὸ πέρασες;

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ (στεκεται εἰς προ-σογὴν καὶ παρουσιάζει).

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Λέγε μου τώρα. Πῶς λέει ὁ φρουρός ὅταν βλέπῃ κάποιον νὰ πλησιάσῃ;

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Σοῦ τὸ εἶπα πρὶν, δὲν τὸ ἀκούσες;

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Δὲν λένε «σὰς παρακαλῶ». Θὰ φωνάξῃς «Ἀλτ ἢ πυροβολῶ».

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Μὰ δὲν ἔχω φυ-σίγγια.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Δὲν ἔχει ση-μασία αὐτό.

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Ἀ! Ὅλα κι’ ὅ-λα. Ἐγὼ ψέμματα δὲν λέω.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Γνωρίζεις θεω-ρία;

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Μάλιστα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ πε-ράσω μέσα;

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Ἐ! Δόσε μου κανένα τάλληρο καὶ πέρανα.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Τάλληρο; Μιὰ γερὴ κλωστὴ ἐκεῖ πού σοῦ χρειά-ζεται θά σοῦ δώσω ἄπατεῶνα. Τὸ παρασύνθημα σὲ τί χρησιμεύει;

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Αὐτὸ πολεμῶ νὰ καταλάβω κι’ ἐγώ.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Κούτσουροι. Γιὰ νὰ ἀφίσης ἐλεύθερη τὴν εἰσοδὸ πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ παρασύνθη-μα. Ἐγὼ πού δὲν τὸ ξέρω δὲν μπο-ρῶ νὰ περάσω.

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Καλὰ ντέ. δὲν γά-λασε ὁ κόσμος. Σοῦ τὸ λέω ἐγώ καὶ περνᾷς.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Δὲν ξέρεις ὅ-τι ἀπαγορεύεται ἀστυερὰ νὰ πῇς τὸ παρασύνθημα;

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Ἐ! Μεταξὺ μας τώρα. Ἀσε νὰ σοῦ τὸ πῶ. ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Δὲν ἔχει μετα-ξὺ μας καὶ μεταξὺ μας. Ἄν ἡ-μουν κανέναν κατὰσκοπο; Ἄν ἡ-θελα νὰ κλέψω τίποτα ἀπὸ τὴν ἀπο-θήκη;

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Τί νὰ κλέψῃς; Μήπως ἔχει τίποτα μέσα;

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ἄν ἡμουν ἐχθρὸς καὶ σοῦ ἔδιναν ἕνα τάλληρο θά με ἀφίνες νὰ περάσω.

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Ἀ! Ὅχι. Ὅχι. Σοῦ εἶ-

πα. Έσένα σὲ ἀφίνω μὲ ἓνα τάλλη-
ρο. Τὶ διάβολο. Ξένοι εἰμάστε;
ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Περίμενε καὶ
θὰ σοὺ δείξω ἐγώ. (Φωνάζει δυνα-
τά). Στά ὀπλα!

(Ἀκούγεται μιὰ μεγάλη φασαρία καὶ
διασπαστὰ βήματα. Σὲ λίγο ἐμφανίζεται ὁ
δεκανεὺς μὲ μερικὸς στρατιώτες).

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Τί τρέχει; "Α! μὲ
συγχωρεῖτε ταγματάρχα μου!...
ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ: Εἰσὶν ὁ ἐπὶ κε-
φαλῆς τῆς φρουρᾶς.

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Μάλιστα, ταγμα-
τάρχα μου.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (δειχνοντας τὸν
Τσουράπη): Αὐτὸς ἐδῶ ὁ φρουρὸς
δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ τὰ καθήκοντά
του.

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ (πρὸς τὸν Τσου-
ράπη): Δὲν ξέρεις τί πρέπει νὰ κά-
νῃς ὅταν ἰδῇς κανένα νὰ πλησιάζει;
ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Μὴν τὸν ἀκούς τί
λέει. Ξέρω καὶ παραξέρω.

ΔΕΚΑΝΕΥΣ: Σκασμός.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (πρὸς τὸν δεκα-
νεά): Δὲν βάζουν ἓνα ἡλίθιο αὐτοῦ
τοῦ μεγέθους φρουρῶ. Αὐριο θὰ τὰ
ποῦμε στὴν ἀναφορά. Αὐτὸ τὸ γα-
λὸν στὰ μακίγια σου δὲν τὸ βλέπω
νὰ στέκει καλά.

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ (πρὸς τὸν δεκα-
νεά): Μὴ σὲ νοιάζει, κυρ-δεκανεά.
Ἐγὼ ἐγὼ βελόνα καὶ κλωστή γιὰ
νὰ τὸ ράβωμε.

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (πρὸς τὸν δε-
κανεά): Μόλις τελειώσης τὴν ὑπη-
ρεσία νὰ παρουσιασθῇς στὸ κρατη-
τήριο. Κατάλαβες; (Ἀπομακρύνε-
ται στρίβοντας τὸ μουστάκι του).

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ (ἐξέαλλος ἀπὸ θυ-
μὸ): Εἶδες τί μοῦ ἔκανες, κτήνος;
ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ: Ἐγὼ; Μαζί σου
τὰ εἶχε. Ἐμεῖς κουβεντιάζαμε τὴσὺν
ῶρα μὲ τὸν ταγματάρχη σὰν καλοὶ
φίλοι.

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ (πρὸς ἓνα ἄλλον
στρατιώτη): Κάθῃς ἐσὺ στὴν θέση
τοῦ Τσουράπη. Ξέρεις τὰ καθήκον-
τα τοῦ φρουροῦ;

ΤΣΟΥΡΑΠΗΣ (πρὸς τὸν ἄλλο
στρατιώτη): Κι' ἂν δὲν τὰ ξέρεις
δὲν πειράζει. Ἐτοί κι' ἔτσι ὁ δεκα-
νεάς πληρώνει τὰ σπασμένα!...

ΜΑΞΙΜ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Νυχτερινὸ

Ἦ, ἡ ἀργυροθάλασσα ἡ σφιχταγκαλιά-
Μὲ τὴ βραδυὰ τοῦ φεγγαριοῦ. Ἦ πλάση
(στ' ἄγια μῦρα,
Ἐταίρα αὐτὴ πανέμορφη, ὁλότρελα δο-
(σμένη,
Προσμένει πλῆνα ν' ἀκουστῇ τοῦ ἔρωτα
(ἡ λύρα...

Ἦ τέλεια ὠραιότητα ὁλοῦθε βασιλεύει.
Τὸ κάθε ἀπαλοφύσημα τῆς αὔρας μωρο-
(μένο
Ἀπ' τὴν ἀνάσα τῶν ἀνθῶν. Ἦ, πόσο μὲ
(μαγεύει
Καὶ τ' ἀνδρονιὸς τὸ ἀλῆμα τὸ τόσο ἔρω-
(ταυμένο...

Ὅμως δὲν θάρχει ἡ γαλανή, τῆς σιέφης
(μου τὸ χάδι.
Στὸ θεῶν, αὐτὸ δὲν θ' ἀκουστῇ τοῦ ἔ-
(ρωτα ἡ λύρα.
Καὶ θὰ διαβῇ τὸ βράδυ αὐτό. Καὶ θάβῃ
(κι' ἄλλο βράδυ.
Κι' οὔτε πῶς θὰ μὲ λυπηθῇ ἡ σκοτεινὴ
(σου μοῖρα....

ΒΑΣΙΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Ἀνέκδοτα - Περίεργα

Μιὰ μέρα ὁ Θεόδωρος Ρουζβέλτ μιλοῦ-
σε σὲ μιὰ τῆς Τεξᾶς. Στὸ λόγο του
ἀνέφερε περὶ σίτου καὶ σὲ κάποια στιγμή
φωνάζει:

— Συμπολίται! Πρέπει νὰ καλλιεργοῦ
μὲ τὸ σιτάρι ἐντατικά!

— Καὶ τὸν σανό!... φωνάζει κάποιος πο-
λιτικός του ἀντίπαλος μέσα ἀπὸ τὸ πλῆ-
θος.

— Γιὰ τὴν ὥρα, τοῦ ἀπαντᾷ ψυχραίος
ὁ Ρουζβέλτ, ὁρίσω γιὰ τὴν τροφή τῶν ἀν-
θρώπων. Σὲ λιγάκι, ὅταν θάρθῃ ἡ σειρά
τῆς τροφῆς τῶν ζώων, ὁ ἀσχοληθῶ καὶ
μὲ τὸ ζήτημά σας...

— — —

Κάποιος, συναντήσας τὸν διάσημο χιου-
μορίστα Μπέρναρ Σῶ, τοῦ ἀνῆγγελε τὸν
θάνατο μιᾶς πλούσιας, ἀλλὰ στρυφνῆς κυ-
ρίας, προσθέτοντας:

— Πάει, τὴν θάψαμε κι' αὐτὴν γθέε.

— Κρίμα, ἀπήντησε ὁ Σῶ. Θάταν προ-
τιμότερο νὰ τὴν θάβατε προχθές...

— — —

Ὁ περίφημος Γάλλος εὐθυμογράφος καὶ
θεατρικός συγγραφεὺς Τριστάν Μπερνάρ,
εἶχε ὑποσχεθῇ ἓνα ἔργο του στὸν διευ-
θυντὴ μεγάλου παρισινοῦ θεάτρου, ἀλλὰ
ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ τὸ ἔργο δὲν παρα-
διδότανε.

Ἐνας φίλος τοῦ συγγραφέως, τοῦ
ἔκανε τότε τὴν παρατήρησι:

— Ἐν τούτοις, τοῦ τὸ ἔχεις ὑποσχεθῇ...

— Διόλου! ἀπαντᾷ ὁ Τριστάν Μπερνάρ.

— Πῶς, διόλου! Τὸ εἶπες...

Καὶ ὁ δηκτικώτατος συγγραφεὺς, πολὺ
ἥσυχος:

— Ἄν νομίζεις ὅτι ἀκούω, ὅτι τοῦ λέω...

ΟΤΑΝ ΧΤΥΠΟΥΣΑΝ ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Ἐκυκλοφόρησε ἐκδοθεῖ-
σα ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴ-
κου Γκοθόστη ἡ συλλογὴ
τῶν διηγημάτων τοῦ κ.
Βασ. Ἡλιάδη ὑπὸ τὸν τί-
τλον «Ὅταν χτυποῦσαν οἱ
καμπάνες». Πρόκειται περὶ
διηγημάτων πού εἰς τὸ
σύνολόν των δίδουν ἓνα
κομμάτι ἐλληνικῆς ζωῆς
μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς
νησιώτικης ἡθογραφίας μὲ
τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ
δράματά τοῦ ἐλληνικοῦ
νησιοῦ.

Σὲ μιὰ ἐμποροπανήγυρη, φωνάζει μιὰ
γυναικουλά πού πουλοῦσε αὐτὰ κάποιος
καὶ τῆς λέει:

— Εἶναι φρέσκα τὰ αὐγά σου, κυρά;

— Φρεσκοτάτα, κύριε.

— Ὁραῖα. Θὰ τὰ πάρω ὅλα, ὑπὸ τὸν δι-
ρον νὰ τὰ δοκιμάσω. Δηλαδή θὰ σπάσω δύο-
τρία, τὰ ὅποια ἐννοεῖται θὰ σοὺ πληρώσω...

Ἡ αὐγουλοῦ δέχθηκε καὶ ὁ ἄγνωστος
ἄρχισε νὰ σπᾶν τὰ αὐγά. Σπάζει τὸ ἑ-
να καὶ πέφτει ἀπὸ μέσα ἓνα χρυσὸ ναπα-
λεόν. Σπάζει τὸ δεύτερο τὸ ἴδιο, τὸ τρί-
το, τὸ ἴδιο...

Κατάπληκτη ἡ γυναικουλὰ τοῦ φωνά-
ζει:

— Σταθῆτε! Δὲν πουλάω τὰ αὐγά μου!
Μὴν τὰ ἀγγίζετε.

Ὁ ἄγνωστος σταμάτησε τὸ σπάσιμο
καὶ ἔφυγε. Ὅταν ἀπομακρύνθηκε, ἡ αὐ-
γουλοῦ, ἄρχισε νὰ σπᾶζι τὴν αὐτὴν τὰ
αὐγά τῆς.

Σπάζει τὸ ἓνα, τίποτα, τὸ δεύτερο, τίπο-
τα, τὸ τρίτο πάλι τίποτα... Σὲ λίγο εἶχε
σπάσει ὅλα τὰ αὐγά, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βρῇ
κανένα ναπολεόν μέσα. Ὁ κόσμος πού
τὴν παρακολουθοῦσε, ἔβλεπε τὰ γέλια καὶ
τὴν γυναικουλὰ ἔφυγε γιὰ τὸ σπῆτι τῆς κα-
ταπορημένη.

Τὴν ἄλλη μέρα μαθεύθηκε τὸ μυστικόν:
Ὁ ἄγνωστος ἀγοραστής, δὲν ἦταν ἄλλος
ἀπὸ τὸν περίφημο ταχυδακτυλουργὸ Οὐ-
δίν.

— — —

Ἦπάρχει στὸ Οἶδετ μιὰ συνήθεια πολὺ
περίεργη. Στὴν Λάπα, τὴν πρωτεύουσα
τοῦ Οἶδετ, τὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου δὲν
ἀποκτάται κατόπιν ἐκλογῆς ἢ διορισμοῦ,
ἀλλὰ... βγαίνει σὲ δημοπρασία. Ὁ πολί-
της — ὁποιοδὴποτε πού θὰ πλειοδοτήσῃ
— γίνεται κύριος τῆς πόλεως κατὰ τίς
εἰκοσι τρεῖς πρώτες μέρες τοῦ ἔτους. Μπο-
ρεῖ δὲ νὰ διοικήσῃ κατὰ τίς προσωπικῆς
τοῦ ἀντιλήψεις, νὰ εἰσπράττῃ φόρους...
πρὸς ὄφελός του, καὶ νὰ κἀνῃ ὅ,τι δέχεται
ἄλλο θελήσῃ!

— — —

Ἦ περίφημη κρεμαστὴ γέφυρα πού ἔ-
νουνε τὸ Ὀακλαντ μὲ τὸν Ἅγιο Φραν-
κίσκο, στὴν Καλιφόρνια, καὶ ἡ ὁποία ἔχει
μῆκος παραπάνω ἀπὸ δέκα τρία χιλιόμε-
τρα, παρουσιάζει τὸ ἐξῆς περίεργο φαινό-
μενο: κάθε πρωί, γέρνει ὀλόκληρη πρὸς τὰ
δυτικά, καὶ τὸ βράδυ γέρνει πρὸς τὰ ἀνα-
τολικά.

Οἱ... ρεβεράντσες αὐτὲς ὀφείλονται στὴν
ἐπίδραση τῆς ἡλιακῆς θερμότητος. Καθὼς
ἡ γέφυρα εἶναι ὀλόκληρη ἀπὸ αἰτάλλο,
ἐπηρεάζεται ἀπὸ τίς ἡλιακὰς ἀκτίνες καὶ
παθαίνει αὐτὸ πού παθαίνει!...

— — —

Ὁ Τζὼν Στόου, ὁ γνωστὸς Ἄγγλος
χρονογράφος καὶ συλλογὴς τοῦ 16ου
αἰῶνος, εἶχε διαπανθῇ ὅλην τὴν πε-
ριουσίαν στὴν ἀπόκτηση διαφόρων συλλο-
γῶν, τίς ὁποῖες ἐχάρισε κατόπιν στὴν ἰδι-
αιτέρα του πατρίδα.

Καθὼς δὲ δὲν εἶχε πιά στὰ γηρατεῖα
τοῦ οὔτε φῶμ νὰ φάγῃ, οἱ συμπατριῶται
του, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ ὅ,τι τοῦ ἔκα-
νε, ἀποφάσισαν νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ... ἐν-
παιτῇ ἐλεύθερα!

Ὁ πιὸ ἀγαπημένος...

Ἐνα ἀριστουργηματικὸ διήγημα
τοῦ Ζαν-Ζακ Ραμῷ

Ἡ γρηοῦλα εἶπε στὶς νέες πού καθόν-
τουσαν γύρω τῆς:

— Ὁ ἄνδρας πού ἀγάπησα πε-
ρισσότερο στὴ ζωὴ μου; Μὰ αὐτὸ
λέγεται ἀδιακρισία! Δὲν πιστεύω ν' ἀμφι-
βάλλετε γιὰ τὸ ὅτι μιὰ γυναῖκα σὰν καὶ
μένα, πού τραγοῦδῃς δέκα χρόνια στὴν
Ὀπερα, πού ἔκανε τόσες τούρνες στὴν Ἀ-
μερική καὶ ἄλλοι, νὰ ἀγάπησες πολ-
λές φορές... Ὁ πιὸ ἀγαπημένος...
Μὰ, Θεέ μου, μήπως θυμάμαι; Κι' ὅ-
στερα, τί ἐννοεῖτε λέγοντας ἀγάπη; Ὑ-
πάρχουν τόσοι τρόποι... Ἐὰν ἐννοεῖτε,
τὸ νὰ σοὺ γλυκαίνει τίς ὥρες μιὰ ἀνάμνη-
ση, ἐὰν ἡ καλλίτερη ἀγάπη εἶναι κείνη
πού δὲν ξεχνιέται ποτέ, τότε δὲν διατάζω
πιά... Ναί, στάθηκε καὶ μένα στὴ ζωὴ
μου κάποιος... Μὰ γιατί νὰ πῶ τὸ ὄνο-
μά του;

Ἦταν ἓνας ἄνδρας συνηθισμένος, ὀχι
νέος πιά — θάχε πατήσῃ τὰ σαράντα.
Ἄλλ' οὔτε καὶ πολὺ ὁμορφος: οἱ πλάτες
τοῦ ἦσαν στενὲς καὶ τὸ σαγόνι του πολὺ
μικρό. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως αὐτὸς εἶχε δύο
μύροχο λαμπερὰ μάτια, ἀπ' ὅπου ξεπετι-
όταν ὅλη ἡ φλόγα τῆς ψυχῆς του.

Ἦταν πλούσιος καὶ εἶχε ἓναν πύργο
στὴν ἐπαρχία ὅπου περνοῦσε τὸν περισσό-
τερο καιρὸ του. Ἦταν λίγο ζωγράφος, λί-
γο γλύπτης καὶ λίγο ποιητῆς ἀκόμα... Ἐ-
νας ἀντιτελάντης δηλαδή, ὅπως λέγαμε
τότε.

Μ' ἄκουσε νὰ τραγοῦδῶ στὸν «Φά-
ουστ» τὴν ἄρια, «Τοῦ πρώτου ἡ ἀσθεστή
φλόγα»... τὴν ξέρετε... καὶ ἔστρελλά-
θηκε μαζί μου. Γιὰ καιρὸ μοῦ ἔστειλε
λουλούδια, γράμματα, στίχους. Λουλούδια
καὶ γράμματα λάβαινα πολλὰ τὸν καιρὸ
ἐκείνου... καὶ στίχους ἐπίσης... ἀλλὰ μοῦ
φάνηκε πῶς οἱ δικοί του εἶχαν μιὰ ξεχω-
ριστὴ χάρι καὶ γλύκα..., κάτι πού σοὺ ῥά-
γιζε τὴν καρδιά.

— — —

Ἦταν φυματικός, τὸ ξύθαλα ἄργότερα,
καὶ ἡ φλογερὴ του ἀγάπη γιὰ μένα δὲν ἦ-
ταν παρὰ ἓνα ἀπελπισμένο κάλεσμα γιὰ
τὴ ζωὴ, γιὰ τὴν εὐτυχία, γιὰ ὅλα ἐκεῖνα
πού θὰ ἔχανε σὲ λίγο. Τίποτα δὲν εἶναι
πιὸ δυνατό ἀπ' τὸν ἔρωτα ἐνὸς φυματικοῦ.
Καὶ ποτέ δὲν θὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ πῇ
πῶς ξέρει τί εἶναι ἀγάπη, ἂν δὲν θάχῃ ἄ-
γαπηθῇ ἀπὸ ἓνα ἐτοιμοθάνατο. Τὸ σώμα,
γαπηθῇ ἀπὸ ἓνα ἐτοιμοθάνατο. Τὸ σώμα,
ποῦναι ἐτοιμοθνήσκον πιά, διοχετεύει ὅλη
τοῦ τὴν ἐνεργητικότητα στὴν ψυχὴ πού
νομίζεται ἀθάνατη.

Συγκινήθηκα ἀπ' τὴν λατρεία τοῦ ἄν-
θρώπου αὐτοῦ καὶ τὸν δέχτηκα κοντά μου.
Ἦστερα ἀπὸ λίγο πῆγα νὰ περάσω ἓνα
μῆνα στὸν πύργο του. Ἀγαπηθήκαμε σὰν
τρελλοί. Ἦθελε νὰ μὲ λατρεύουν ὅλες
οἱ αἰθούσες τοῦ πύργου — καὶ εἶχε ὀκτώ-
ἐννὰ σαλόνια καὶ καμὶ εἰκοσαριά δω-
μάτια. Χρειάστηκε νὰ τραγοῦδῇσῃ παν-
σοῦ, ὡς καὶ στὴ κουζίνα, ἀκόμα, στὸ γκα-

ράζ, στὶς ἀποθήκες. Ὁ ἐρωτευμένος μου
μὲ ἄκουγε μὲ τὰ χέρια δεμένα σὰν νάταν
ἐκκλησία. Ἐκλαιγε ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ πολ-
λές φορές. Θάρρῳ πῶς νοιώθω ἀκόμα τὰ
καυτὰ του δάκρυα ἐπάνω στοὺς ὤμους
μου.

Καὶ δὲν τοῦ ἔφτανε νὰ τραγοῦδῶ, ἀλ-
λὰ ἤθελε νὰ μὲ βλέπῃ νὰ γελῶ, νὰ κουνι-
έμαι, νὰ χορεύω ἀκόμα, νὰ γεμίζω τὸν ἄ-
έρα μὲ τίς κινήσεις μου καὶ τὰ φλογερά
μου νεῖατα. Μοῦ ἐξήγησε κάποτε: «Μὲ
νοιώθεις, ἀγάπη μου; Τὸ ἀγαπῶ τὸ σπῆτι
μου, ζῶ τὰ τρία τέταρτα τοῦ χρόνου μου
ἐδῶ καὶ θέλω νὰ μείνῃ γεμᾶτο ἀπὸ σένα.
Θὰ μὲ ἀφήσῃς σὲ λίγο, θὰ πᾶς νὰ τραγοῦ-
δήσῃς στὸ Λονδίνο, θὰ παντρευτῇς κάποι-
ον ἄλλον, ἴσως, καὶ θάσαι χαμένη γιὰ μέ-
να. Γι' αὐτὸ, σὲ παρακαλῶ νὰ ἐπιπλῶσης
μὲ τὸ «ἐγώ» σου αὐτὲς τίς κάμαρες, ὅπου
σὲ λίγο δὲν θάσαι πιά. Θέλω νὰ μὲνῃ ἡ
ἡχὴ τῆς φωνῆς σου στὶς γωνιές, ἡ ἀνα-
πνοὴ σου στὶς ῥαβδὲς τῆς κουρτίνας, ἡ ἀν-
τανάκλαση τῆς ὁμορφίᾶς σου μὲς' στοὺς
καθρέφτες... Ἐπιπλῶσε, μοσχοβόλησε, ὁ
μύροχος τὸ περιβάλλον... Γιὰ νὰ σὲ νοιώ-
θω ἀκόμα κοντά μου ὅταν θάσαι μὲ ἄλ-
λους πιά... Σκορπίσου παντοῦ... Ὡ! ναί!
Σὲ ἱκετεύω, ἀρωμάτισε τὴν ἀτμόσφαιρα
μὲ τὴν ἀνάσα σου, γέμισε τοὺς τοίχους
ἀπ' τὸ ἀσύλληπτο «ἐγώ» σου! Νά, ξάπλω-
σε τὸ κορμί σου σ' αὐτὸν τὸν καναπέ ἐ-
δῶ, ἄπλωσε τὰ μαλλιά σου σ' αὐτὸ τὸ προ-
σκέφαλο, ἀκούμπησε σ' αὐτὴ τὴν κολύ-
να, περπάτα ἐμπόλητη πάνω σ' αὐτὸ τὸ
χαλί. Γιὰ νὰ μὲνουν ὅλα γεμᾶτα ἀπὸ σέ-
να καὶ γιὰ νὰ κολλοῦν μὲς' στὴν ἀνάμνη-
σή σου γιὰ πάντα.

Ἦ παραληροῦσε. Καὶ ἄρχισε νὰ παραλη-
λῶ καὶ ἐγὼ μαζί του. Ἐκῆνα ὅ,τι μοῦ
ζητοῦσε. Γέμισα τὸν πύργο μου μὲ τὰ τρα-
γοῦδια μου, τοὺς χοροὺς μου, τὰ παιγνί-
δια μου. Θάθελα ν' ἀσῆσω ὅχι μόνο τὸ
ἀσύλληπτο «ἐγώ» μου, ὅπως ἔλεγε, ἀλλὰ
πολὺ ἀπ' τὸ πραγματικὸ μου ἐγώ, μόρια
ἀπ' τὸ γερὸ καὶ νεανικὸ μου κορμί. Μιὰ
νύχτα ἔκαψα μιὰ μπουκλά μου, τὴν ἔβα-
λα σ' ἓνα θυμιάτο καὶ ἄρχισε νὰ τριγοῦ-
ζῶ ὅλες τίς αἰθούσες. Ἐφάνηκε στὴν τρέλ-
λα χωρὶς νὰ θέλω... Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν
ἦσαν τίποτε ἀκόμα... Ὁ καὶμένος ὁ ποιη-
τῆς μου... Ξέρετε τί μοῦ ζήτησε στὸ τέ-
λος; Ἀνατριχίλας ὅταν τὸ θυμάμαι...
Καὶ τὸ θυμάμαι συχνά, δυστυχῶς!... Μιὰ
μέρα μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, μὲ δίδαξε σ'
ἓνα εἶδος κούπτης, πού οὔτε εἶχα ὑπο-
πτευθῇ καὶ μὲ σταμάτησε μπροστά σ' ἓ-
να φέρετρο. Ὑπεχώρησα τρομαγμένη.

«Ὁχι! Ὁχι! μὲ ἱκέτευσες. Θὰ πεθάνω
σὲ λίγο, τὸ ξέρεις... Νά καὶ τὸ σπῆτι μου
πού μὲ περιμένει! Τὸ παράγγελμα ὁ ἴδιος.
Θάναί ἡ τελευταία μου κατοικία αὐτὴ.
Τραγοῦδα λοιπὸν καὶ ἐκεῖ, ἀγάπη μου!
Ξαπλώσου μιὰ στιγμή μὲς' στὸ γραφεῖο
μου καὶ τραγοῦδα!»

«Ὡ!... ἔκανα μὲ φοῖρη.

— Μὴ, μὴν ἀρνιέσαι. φίλη μου! Τρα-

γοῦδῃς παντοῦ, ὅπου θὰ ζήσω λίγο και-
ρὸ ἀκόμα. Τραγοῦδα καὶ δῶ ὅπου θὰ ζή-
σω αἰώνια.

— Μὰ εἶναι τρέλλα!

«Ὁχι, δὲν εἶναι παρὰ ἀγάπη! Τρα-
γοῦδα! Εἶναι ἡ τελευταία χάρις πού τοῦ
ζητῶ!... Ξάπλωσε μὲς' στὸ φέρετρό!...
Νά... γιὰ νάσαι πῶς ἀναπαυτικά, θὰ μαδη-
σω τριαντάφυλλα... θέλεις; Ὡ... σὲ ἱκε-
τεύω, τραγοῦδα, τραγοῦδα μὲς' στὸ φέρε-
τρό μου γιὰ νάχω προετοιμαστῇ γιὰ τὸ
κονσέρτο τῶν ἀγγέλων... Ἀ... θέλεις;
Εὐχαριστῶ!

Μὲ χέρι σκελετωμένο σχεδόν, ἐμαδοῦ-
σε τριαντάφυλλα, ἓνα μεγάλο μπουκέτο
κόκκινα τριαντάφυλλα πού βρισκόταν ἐ-
καὶ κοντά. Ἀμα τὸ φέρετρο γέμισε ροδο-
πέταλα, μὲ πῆρε, μὲ ἐσπρωξε, μὲ λύγισε.
Ἦτραιε ὀλόκληρος καὶ ἐνοιῶσα πῶς θὰ
μποροῦσε καὶ νὰ σκοτωθῇ ἂν ἀρνιόμουν...

«Ὡ... ἔκαναν οἱ νέες ποῦσαν συγκεν-
τρωμένες γύρω στὴ γρηοῦλα. Καὶ τρα-
γοῦδῆσαν, κυρία;

— Ναί, ἀγαπημένες μου, τραγοῦδῃσα.
Κλαίγοντας... κλαίγοντας πολὺ... Τὰ τρι-
αντάφυλλα γύρω στὸ κεφάλι μου μούσκε-
ψαν ἀπὸ τὰ δάκρυά μου...

— Μὰ τί τραγοῦδῆσατε; Τὸ «Ντὲ Προ-
φούντες»;

«Ὁχι, τὴν πιὸ παθητικὴν ἄρια τοῦ ρε-
περτορίου μου, ἐκείνην πού ἀγαποῦσε καὶ
πού εἶχα τραγοῦδῇ: τότε πού μὲ πρω-
τόειδε... «Τοῦ ἔρωτα ἡ ἀσπατή φλόγα»,
τοῦ Μπερλόζ... Ἀπὸ τότε δὲν τὸ ξανα-
τραγοῦδῃσα ποτέ πιά τὸ τραγοῦδι αὐτό.
Ἀλλὰ λέω, στὴ διαθήκη μου, νὰ τὸ τρα-
γοῦδῇσῃ ἀπὸ πάνω μου, τὴν ἡμέρα πού
θὰ μὲ βάλουν καὶ μένα στὸ φέρετρο, μαζί
μὲ λίγα μαρμαρένα ροδοπέταλα, πού θὰ
σὰς δείξω... Εἶναι μερικὰ ἀπὸ κείνα πού
ξεφύλλισες στὸ φέρετρό του, γιὰ νὰ μοῦ τὸ
κάνῃ πιὸ μαλακόν... Θὰ κάνουν πιὸ ἀνετο
καὶ τὸ δικό μου φέρετρο μὲ τὴ σειρά
τοῦ...

Κι' ἡ γρηοῦλα ἔνοιε ἓνα κρυστάλλινο
κουτί, πού βρισκόταν πλάι τῆς, πάνω σ'
ἓνα τραπέζι, ἐπὶ ἓνα ξαθωριασμένα
πέταλα καὶ τὰ χεῖλῃ τῆς, ξαθωριασμένα
καὶ αὐτὰ, ἔκαναν ν' ἀκουστῇ ἓνας μικρὸς
τρομουλιαστὸς ἤχος, πού θὰ μπορούσε νὰ
τὸν πᾶρ κανεὶς γιὰ φίλι!

ΖΑΝ-ΖΑΚ ΡΑΜΩ

ΠΑΡΑΣΗΜΑ ΣΤΟ ΣΦΥΡΙ

Η άγγλική αρχή απηγόρευσε να πλειστηριασμοί που είχε προαναγγελλεί και στον οποίο επρόκειτο να «βγούν στο σφυρί» άνωτατα άγγλικά παράσημα που είχαν απονεμηθεί σε άλλους επιφανείς Ρώσους. Οι άνθρωποι αυτοί ή οι οικογένειές τους, μη έχοντας σήμερα άλλον τρόπο για να άντεπεξέλθουν στις ανάγκες της ζωής τους, αναγκάζονται σήμερα να πουλήσουν τα διάσημα του «Λουτρού» ή της «Περικνημίδος» που ήταν κάποτε το μεγαλύτερό τους καύχημα. Η άπαγόρευση αυτή έβύθισε σε πραγματικό πένθος πολλές οικογένειες που είχαν ελπίζει ότι θα εισέπρατταν από την πώληση ένα σεβαστό ποσό για να ανταποκριθούν στα έξοδά τους. Η ανάνηψη της ζωής είναι πολύ πιο επιτακτική από την ικανοποίηση που δίνουν τα παράσημα αυτά που θυμίζουν τα περασμένα μεγαλεία. Άλλα και η άγγλική Κυβέρνηση δεν μπορούσε να επιτρέψει να πωληθούν στο σφυρί τα άνωτατα αυτά διάσημα που συμβολίζουν την εκτίμησή της άγγλικής Αυτοκρατορίας.

ΑΚΡΙΔΕΣ... ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ

Ένα αεροπλάνο της γαλλικής αεροπορικής 'Εταιρίας Αϊρ — Φράνς, μετέφερε πρό ημερών το πιο πρωτότυπο ταχυδρομικό δέμα του κόσμου. Περιείχε ένα χιλιόγραμμο... αψγά ακριδών που έστέλλοντο για επιστημονικά πειράματα από την Βραζιλία στο Άλγέριο.

Τα αεροπλάνα της γραμμής μεταφέρουν τακτικά λουλούδια από την Ριβιέρα και τις άλλες νότιες περιοχές της Γαλλίας που φθάνουν φρέσκα—φρέσκα στην νότιο 'Αμερική για να στολίσουν το σαλόνι κάποιων χαριτωμένης Βραζιλιάνας.

Ένα άλλο παράξενο φορτίο είναι οι μέλισσες που μεταφέρονται τακτικά αεροπορικώς από την Κότ ντ' Αζύρ στην 'Αγγλία και σε άλλα μέρη που θέλουν να πιάσουν σοί από την εξαιρετική ράτσα των μελισσών αυτών.

ΓΑΤΕΣ ΦΡΟΥΡΟΙ

Την Μπελλβίλ του 'Οντάριο άνοιξε τον περασμένο μήνα η μεγάλη έκθεση προϊόντων τυροκομίας που διοργανώνεται εκεί κάθε χρόνο. Στους γιλιάδες, επισκέπτες που επισκέπτονται την έκθεση αυτή και που είναι φυσικά όλοι καταλοδοχούμενοι προστίθενται τακτικά κάθε χρόνο και πολλές γιλιάδες ανεπιθυμητών επισκεπτών υπό μορφήν ποντικών που προσελκύονται από τα γαρφαλιστικά έκθεματά. Οι ποντικοί αυτοί κάνουν τεράστιες ζημιές στους έκθετες και καταστρέφουν την ωραία εμφάνιση των έκθεσιμων προϊόντων. Όλες οι προσπάθειες που είχαν καταβληθεί ως σήμερα για την εξόντωσή τους αποδείχθηκαν μάταιες. Εφέτος η διεύθυνση της Έκθεσεως απέφασε να

αναθέσει την φρούρηση των τυριών σε γάτες που εξεπαιδεύθησαν ειδικώς για την δουλειά αυτή. Και καθώς λέγεται, το μέτρο αυτό ήταν άποτελεσματικώτατο επειδή οι γάτες εξετέλεσαν με πολύ μεγάλη ευσυνειδησία τα καθήκοντά τους.

Η ΠΕΝΙΑ ΤΕΧΝΑΣ ΚΑΤΕΡΓΑΖΕΤΑΙ

Ένας 'Αμερικανός άνεργος προσπαθούσε άδικα μήνες ολοκλήρους να εύρη δουλειά. Τελικά κατέφυγε στο Χόλλυγουντ με την ιδέα ότι στην πόλη αυτή, που τρέχουν τα λεπτά στον δρόμο, κάτι θα περίσσευε και γι' αυτόν. Γύρισε όλες τις κινηματογραφικές εταιρίες εκλιπαρώντας να του δώσουν μιά οποιαδήποτε θέση για να κερδίσει το ψωμί του, αλλά δεν τον προσέλαβαν πουθενά.

Τότε απέφασε να εφαρμόσει ένα σχέδιο για να εκβιάσει τους μεγιστάνες του φίλμ να τον προσλάβουν. Είχε παρατηρήσει ότι γύρω από όλα τα στούντιο υπήρχαν μεγάλες επιγραφές που παρακαλούσαν τους οδηγούς των τροχοφόρων και τους

να του δώσουν μερικά μαθήματα πρωτοκόλλου, επειδή, καθώς είναι γνωστόν, τον έπαιρνε και τον παίρνει μαζί του, σε όλες τις επίσημες τελετές και δεξιώσεις. 'Ο διάδοχος Μιχαήλ όμως, που ως γνωστόν είχε ανακηρυχθεί για μερικά χρόνια Βασιλεύς της Ρουμανίας του άπλητησε:

— Μην ανησυχείτε. 'Εγώ τα ξέρω αυτά πριν από σας.

ΑΝ ΕΙΧΕ ΛΙΓΗ ΤΥΧΗ

Σε ένα παρισινό δικαστήριο διακάζεται μία γυναίκα που είχε κάνει ένα λουκούλλειον γεύμα σε ένα από τα καλύτερα ρεστωράν της γαλλικής πρωτεύουσας και ύστερα εδήλωσε ότι δεν είχε να πληρώσει.

— Γιατί το έκανες αυτό, την ρωτάει ο πρόεδρος του δικαστηρίου; — Πεινούσα, κύριε πρόεδρε.

— Καλά Χριστιανή μου, αν είχες κλέψει ένα καρβέλλι ψωμί μπορούσα επί τέλους να το καταλάβω. 'Εσύ όμως έφαγες τα πιο έκλεκτα φαγητά αρχίζοντας μάλιστα με μιά ντουζίνα στρείδια.

— 'Ηλπιζα, κύριε Πρόεδρε ότι μπορούσα να είχα λίγη τύχη και να εύρω μέσα στα στρείδια κανένα μαργαριτάρι. Και τότε σ'ας βεβαιώσω ότι θα έπληθωνα.

ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΠΟΥ

Μία κυρία συναντά στον σιδηροδρομικό σταθμό ένα κοριτσάκι που περιφέρεται μόνο του περιμένοντας πότε θα έρθει το τραίνο. Το πλησίασε επειδή το βρήκε πολύ χαριτωμένο και το ρώτησε:

— Δεν μού λές, μικρούλα μου, πόσων ετών είσαι;

— 'Εδώ είμαι πέντε και μέσα στο τραίνο είμαι τεσσάρων, ήταν ή απάντησις της μικρής.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Σε ένα δημόσιο κήπο της Ρώμης έμπαιναν τακτικά κάθε βράδυ κλέφτες και έκροβαν τα σπάνια λουλούδια που καλλιεργούντο εκεί. 'Ο Μάριο που είχε μανία με τα αστυνομικά κατορθώματα απέφασε να παραφυλάξει για να πιάσει τον κλέφτη. Την ίδια μανία, όμως και την ίδια έμπνευση είχε και κάποιος άλλος νέος, ο Σύλβιο, που είχε ζητήσει την δόξα του Σέρλοκ Χόλμς. Ένα βράδυ, εκεί που παραφύλαγε ο Μάριο, είδε μιά σκιά να προχωρή με χίλιες προφυλάξεις μέσα στον κήπο. 'Ωρμησε κατ' έπάνω της και σε λιγάκι ο Μάριο και ο Σύλβιο κυλιόντουσαν γάμω φωνάζοντας και οι δύο ότι είχαν πιάσει τον κλέφτη.

Ένας αστυνομός που άκουσε την φασαρία τους συνέλαβε και τους ώδηγησε στο τιμήμα όπου οι δύο εξαίρετικοί «ντέτεκτίβ» πλήρωσαν πρόστιμο επί διαταράξει της κοινής ησυχίας.

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΒΑΣΙΛΗΑΣ...

Ο διάδοχος της Ρουμανίας Μέγας Βοεβόδας Μιχαήλ, δεν είναι μόνον ένας ωραιότατος νέος για τον όποιον καιμάρωνουν σήμερα όλοι οι μέλλοντες και παλαιοί υπήκοοί του, αλλά φημίζεται και για το εξαιρετικό του πνεύμα.

Διηγούνται ότι όταν ήταν πιά μικρός, ο Βασιλεύς Κάρολος θέλησε

Το Άχρηστο Κορίτσι

AUTOTELEΣ
ROMANTΣO
του Ξαβιέ
Νταλτον

Δέν μου έμεναν πιά παρά ένα-τό χιλιόμετρα ως το κτήμα του θείου μου 'Ανσέλμ. 'Ο δρόμος ήταν πολύ καλός και λογάριζα ότι σε καμμιάν ώρα θα έφθανα. Για ποιόν λόγο πήγαινα εκεί δεν το ήξερα καλά - καλά ούτε κι' εγώ ο ίδιος. Με είχε καλέσει μόνος του ο θεός μου, με ένα ιδιόχειρο γράμμα του στο οποίο μου έγραφε ότι ήταν πολύ άρρωστος και ήθελε να με ιδή. Μου φάνηκε λιγάκι περίεργο αυτό, γιατί δέκα ολόκληρα χρόνια δεν είχε ενδιαφερθή καθόλου για μένα.

Ήταν μιά θαυμάσια ημέρα. Όλα μοσχοβολούσαν γύρω μου προαναγγέλοντά την άνοιξη που έφθανε. Ήμουν ενθουσιασμένος που μου δινόταν η ευκαιρία να κάνω αυτήν την ωραία έκδρομή, φεύγοντας για λίγες μέρες από τον μολυσμένο αέρα και από τις δυσάρεστες ενοχλήσεις του Παρισιού. Οι ενοχλήσεις αυτές ήταν διαφόρων ειδών. 'Ο ράφτης, οι δόσεις για το αυτοκίνητο που με μετέφερε την στιγμή αυτή στο Σουλβιέρ, ή άνησυχία για τους επομένους μήνες κ.τ.λ. Ήμουν ένας από τους ανθρώπους που ζούν μόνο δια την σήμερον. Επειδή βαρύνονται να σκεφθούν τι θα γίνει αύριο.

Λίγο οι φίλοι μου, λίγο οι περιστάσεις, με είχαν φέρει στο σημείο να κάνω μιά ζωή έντελως ταπεινή. Ζούσα πολύ καλύτερα από ότι μου επέτρεπε ένα μικρό εισόδημα που μου είχε απομείνει από την πατρική μου περιουσία και πολλές φορές συλλογιζόμουν ότι ήταν καιρός πιά να άργίσω μιά καινούργια ζωή. Άλλα πώς να την άργίσω; Δεν είχα κανένα ιδιαίτερο προσόν εκτός από μιά καλή υπόθεση που μου είχαν δώσει οι γονείς μου από τα μικρά μου νοόνια. 'Όσον καιρό ζούσαν αυτοί δεν είχα αισθανθώ στα σοβαρά την ανάγκη να επιδοθώ σε κάτι. Είχα κλίση στην γλυπτική στην οποία είχα δώσει κάποια πολύ μεγάλη σημασία. Φανταζόμουν ότι θα γινόμουν κάποτε ένας περίφημος γλύπτης. Σιγά - σιγά, όμως, έγκατέλειπα και την ιδέα αυτή επειδή μου έλειπαν τα χρηματικά μέσα για να κάνω την σχετική εμφάνιση.

ΘΕΙΟΙ ΘΕΙΕΣ Κ.Λ.Π.

Ο θεός μου 'Ανσέλμ Κοττεβίλ ήταν ο πρεσβύτερος της οικογενείας. Σε λίγες μέρες συμπλήρωνε τα εβδομηνταπέντε χρόνια του. 'Ο πατέρας μου ήταν ο άμέσως νεώτερος αδελφός του. 'Υπήρχε και ένας τρίτος που είχε πεθάνει επίσης και είχε άφισει ένα μοναχογυιό, τον Λωράν, τον πρώτο μου εξαδέλφο. Τέλος υπήρχε και μιά αδελφή, ή θεία μου Αίμιλία, που εί-

Έτριβε το πόδι της με μιά άφελεια σά να μην είχε έναν άνδρα μπροστά της.

Τὸ ἀγριοκόριτσο

γε παντρευθῇ με κάποιον κύριο Κομπρενιάκ καὶ εἶχε γαρῖσει στὸν Λωρράν καὶ σ' ἐμένα μιὰ πρώτη ἐξαδέλφη, τὴν Γιολάντα, ποὺ ἦταν τώρα καμμιὰ εἰκοσαριά χρόνων. Οἱ Κομπρενιάκ εἶχαν μιὰ ἀρκετὰ σεβαστὴ περιουσία σὲ δάση.

Κάποτε—πᾶνε πολλὰ χρόνια—βλεπόμαστε τακτικά με τοὺς Κομπρενιάκ. Ὁ πατέρας μου ποὺ κατοικοῦσε πάντοτε στὸ Παρίσι, με ἔστειλε νὰ περνᾶω τὶς διακοπές μου στὸ Σουλβιέρ. Ἡ μητέρα μου δὲν τὰ πηγάνει καὶ τόσο καλά με τὴν οἰκογένεια τοῦ πατέρα μου καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ποὺ εἶχε ἐντελῶς διαφορετικὸ χαρακτήρα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀπέφυγε νὰ τοὺς βλέπῃ πολὺ συχνά.

Τὸν εἶχαν λιγάκι γιὰ ἀνίκανο, ἐπειδὴ δὲν εἶχε σὰν κι' αὐτοὺς τὴν μενία τοῦ πλουτισμοῦ καὶ ἐπειδὴ, ἐνῶ ὁ θεὸς μου ὁ Ἀνσέλμ καὶ ἡ θεία μου ἡ Αἰμιλία αὖθις ἀπὸ χρόνος σὲ χρόνος τὶς περιουσίες τους, ὁ πατέρας μου λιγώστευε τὴν δική του. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα μου εἶχαν διακοπὲς σχεδὸν ἐντελῶς οἱ σχέσεις τῆς μητέρας μου με τὴν οἰκογένειά του. Καμμιὰ πρωτοχρονιάτικὴ κάρτα ἢ ἡ ἀναγγελία κα-νενὸς ἐξαιρετικὸ γεγονότος ἦταν ὅλη τους, ἢ ἐπαφή.

Ὅσο πλησίαζα τώρα πρὸς τὸ Σουλβιέρ, ἀρχίζα νὰ ἀναγνωρίζω διαφορὲς τοποθεσίες. Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψω ὅτι εἶχαν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν τελευταία φορά ποὺ εἶχα ἰδεῖ τὰ μέρη αὐτά. Ἡξερα ὅτι στὴν ἐπόμενη στροφὴ θὰ ἀντίκρυζα τὴν ἐπαυλὴ τοῦ θεῖου μου, γαμμένη μέσα στὸ πυκνὸ δάσος με τὰ πανύψηλα δένδρα. Θυμήθηκα ὅτι πολλὰς φορὲς ὁ πατέρας μου ἀπορούσε πῶς δὲν τὰ εἶχε κόψει ἀκόμη αὐτὰ τὰ ὠραία δένδρα ὁ θεὸς μου γιὰ νὰ τὰ μετατρέψῃ σὲ λεπτά καὶ ὅτι ἡ μητέρα μου εἶχε κλάψει κάποτε ὅταν εἶδε νὰ κόβουν κατὰ ὠραίες, τεράστιες βαλανιδιές ποὺ, καθὼς ἔλεγε, στέναζαν βαθεῖα τὴν στιγμή ποὺ ἔπεφταν στὴν γῆ.

Ὅσο πλησίαζα πρὸς τὸ τέρας συλλογιζόμουν τὴν ὑπόδοχὴ ποὺ θὰ μοῦ ἔκαναν ὅταν θὰ ἔφθανα. Ξεχνώντας τὴν ἀρρώστεια τοῦ θεῖου μου καὶ τὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει φανταζόμουν ὅτι θὰ τὸν ἔβλεπα στὴν ἐξώπορτα μαζί με τὰ δυὸ παιδιά—τὴν Γιολάντα καὶ τὸν Λωρράν—ποὺ ἔμεναν σὲ γειτονικά κτήματα, νὰ με περιμένουν. Ἔτσι με ὑποδεχόντουσαν τότε, ὅταν ἐρχόμουν γιὰ νὰ περάσω τὶς παύσεις μου, στὸ Σουλβιέρ. Σιγά—σιγά, ὅμως, ξαναἦρθα στὴν πραγματικότητα. Θυμήθηκα τὴν ἀρρώστεια τοῦ θεῖου μου, θυμήθηκα ὅτι τὰ ἐξαδέλφια μου δὲν ἦταν πιά παιδιά καὶ πλησίαζα με κάποια ἀβεβαιότητα, ἀλλὰ καὶ με τὸ περίεργο συναίσθημα ὅτι κάποια εὐχάριστη ἐκπλήξις με περίμενε στὸ Σιλιέρ.

Εἶχε βραδυάσει πιά ὅταν ἀντίκρυσα τὸ σπίτι τοῦ θεῖου μου. Τὸ μόνον φωτισμένο δωμάτιο ἦταν τὸ γραφεῖο του. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἔκαιγε κα-θὼς φαίνεται παρὰ μόνον μιὰ μικρὴ λάμπα τοῦ τραπέζιου, γιὰ τὸ πα-ράθυρο φωτιζόταν πολὺ ἀσθενικά.

Ἡ μεγάλη ἐξωτερικὴ καγκελλό-πορτα στεκόταν ὀρθάνοιχτη. Εἶχαν πᾶροι τὴν τηλεγράφημα μου καὶ μ' ἐπερίμεναν. Μόλις προχώρησα μέσα ἀντίκρυσα τὸν Ζυλ, τὸν θυρωρό, ποὺ τὸν θυμόμουν, ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια, πάντοτε γέρο. Τώρα ὅμως ἦταν πιά κάτασπρος.

—Πῶς τὰ πήγατε στὸ ταξίδι κύ-ριε Μισέλ, με ρώτησε μόλις σταμά-τησα ;

Τὸν βεβαίωσα ὅτι εἶχα ταξιδέψει θαυμάσια καὶ ζήτησα ἀμέσως πλη-ροφορίες γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ θεῖου μου.

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ ΑΝΣΕΛΜ

—ΔΕΝ τὰ πᾶει καθόλου καλά, ὁ κύριος, μοῦ εἶπε ὁ Ζυλ με χαμηλὴ φωνὴ σὰν νὰ φοβόταν νὰ μὴ τὸν ἀκού-σουν. Ἐκεῖνο τὸ ἀναθεματισμένο τὸ σπικότι...

—Τί λέει, ὁ γιατρός, βρίσκει τὴν κατάστασιν σοβαρή ;

—Ναί, εἶπε ὁ γέρος, κουνώντας ἀπελπιστικά τὸ ἄσπρο του κεφάλι.

—Ὁ ἴδιος τί λέει ;

—Ὁ κύριος θεὸς σας γνωρίζει τὴν κατάστασιν τοῦ καλύτερα ἀπὸ κά-θε ἄλλον.

Τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάσθηκε ἕνας ἄλλος ὑπηρέτης, ποὺ τὸν ἔβλε-πα γιὰ πρώτη φορά, καὶ μοῦ εἶπε σὲ ὕφος ἐξαιρετικὰ ἐπίσημο :

—Ὁ κύριος προσιμεῖν τὸν κύριο.

Με ὡδήγησε ὁ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου, τὴν ἀνοίξε καὶ ὕστερα ἐ-ξαφανίσθηκε.

Ὁ θεὸς μου καθόταν ὅπως πάν-τοτε στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου του. Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε ἐντύ-πωσιν με τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦ ἔβριξα ἦταν ἡ ἐξαιρετικὴ του ἀδυ-ναμία καὶ τὸ παράξενο βλέμμα του ποὺ ἦταν καρφωμένο σὲ κάποιο ση-μεῖο. Φάνηκε πῶς δὲν εἶχε ἀντιλη-φθεῖ τὴν εἰσοδὸ καὶ καὶ μόνον ἄ-φοῦ προχώρησα μερικὰ βήματα μέ-σα στὸ δωμάτιο γύρισε καὶ με κύ-ταξε.

Σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴν πολυ-θρόνα του καὶ προχωρώντας πρὸς τὸ μέρος μου, εἶπε :

—Πόσο εὐτυχισμένος εἶμαι ποὺ σὲ ξαναβλέπω, Μισέλ.

Τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι ἤμουν κι' ἐ-γὼ εὐτυχὴς ποὺ τὸν ξανάβλεπα καὶ ζήτησα ἀμέσως πληροφορίες γιὰ τὴν ὑγεία του προσπαθώντας νὰ τοῦ ἀποκορύψω τὴν ἐντύπωσιν ποὺ μοῦ ἔ-κανε ἡ φοβερὴ ἀδυναμία του.

—Εἶμαι ξεγραμμένος πιά παιδί μου. Εἶσαι πολὺ εὐγενικός ποὺ προ-σπαθεῖς νὰ μὴ μοῦ δείξης τὴν ἐντύ-πωσιν ποὺ σοῦ κάνω. Ἀλλὰ δὲν ὁ-πάρχει κανένας λόγος νὰ συνεχίσῃς τὴν προσπάθειά σου. Πότε εἶμαι καλύτερα, πότε χειρότερα, ἔξω ὅ-μως πολὺ καλά ποὺ βρίσκουμαι. Ἔ-νας, δυὸ, τρεῖς μῆνες τὸ πολὺ... Πε-ρισσότερο δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ. Πᾶει πιά... Τελείωσαν τὰ ψωμιά μου. Ὅταν μῆλκες νόμισες ὅτι δὲν σὲ ἔβλεπα, ἐνῶ ὅμως σὲ παρακο-λουθοῦσα μέσα ἀπὸ κείνο τὸν κα-θρέφτη καὶ εἶδα τὴν ἀλλαγὴ ποὺ ἔ-

γινε στὴν ἔκφραση τοῦ προσώπου σου. Ἀδυναμία φοβερὰ. Ἐί ; Δὲν εἶν' εἰσι ; Μὴ στενοχωριέσαι. Ἦθε-λα νὰ σὲ ἰδῶ γιὰ τελευταία φορά καὶ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ μερικὲς ὑπο-θέσεις ποὺ, κατὰ τὴν γνώμη μου, εἶ-ναι ἀρκετὰ σοβαρές. Ἄν δὲν εἰσαι πολὺ κουρασμένος μποροῦμε νὰ μι-λήσουμε ἀμέσως. Ἦρθες με τ' αὐ-τοκίνητό σου, δὲν εἶν' εἰσι ;

Μὲ κύτταξε με ἕνα βλέμμα ἐρευ-νητικὸ καὶ μᾶλλον ψυχρὸ καὶ πρὶν πε-ρλάξω νὰ τοῦ ἀπαντήσω συνέχι-σε :

—Οἱ δουλειές σου πᾶνε ἄσχημα, ἔ ;

—Μᾶλλον, τοῦ εἶπα κάπως πειραγ-μένος.

Δὲν ζήτησε νὰ μάθῃ περισσότερα παρὰ μοῦ εἶπε :

—Νομίζω ὅτι κάμποσο καιρὸ φερ-θήκαμε πολὺ σὰν ξένοι μεταξύ μας. Τὸ βρίσκω γελοῖο. Καθὼς βλέπεις δὲν δίστασα καθόλου, ἂν καὶ εἶμαι ὁ πρεσβύτερος τῆς οἰκογενείας, νὰ κάνω πρώτος ἐγὼ τὴν χειρονομία τῆς συμφιλίωσης. Ἀλλωστε πρέπει νὰ ξέρης ὅτι ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶναι διατεθειμένη πολὺ καλὰ μαζί σου. Ἐλπίζω νὰ σκέπτεσαι κι' ἐσὺ τὸ ἴ-διο.

—Ἀσφαλῶς, θεῖε μου.

—Λοιπὸν, θὰ ξανασυναντήσῃς τὸν ἐξαδέλφου σου Λωρράν καὶ τοὺς Κομ-πρενιάκ. Νομίζω, μάλιστα, ὅτι πρέ-πει νὰ τοὺς κάνῃς τὸ ταχύτερο μιὰν ἐπίσκεψιν. Σύμφωνοι ; Ἐλα τώρα νὰ σὲ φιλήσω.

Ἦταν ὁλοφάνερο ὅτι κάτι ἤθελε νὰ πῇ ἀλλὰ δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ νὰ ἀρχίσῃ.

—Μεγάλωσες, ψήλωσες, δυνάμω-σες. Ἀλλὰ εἰσαι πάντοτε ξανθός, εἶ-πε, ὕστερα ἀπὸ λίγο. Δὲν ἔχεις πᾶ-ρει τίποτε ἀπὸ τοὺς Κοττεβίλ. Δὲν ἔχεις πρὸ πάντων τὴν μὴτη τους, τὸ σῆμα κατατεθῇ τῆς οἰκογενείας μας. Αὐτὸ δὲν θὰ σὲ ἔβλαψε καθό-λου στὶς ἐρωτικές σου περιπέτειες στὸ Παρίσι, πρόσθεσε με κάποιαν εἰρωνεία. Τὰ χέρια σου, ὅμως, εἶναι ἐντελῶς τὰ χέρια τῶν Κοττεβίλ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐνῶ ἔμοιαζα ἐντελὸς με τὴν μητέρα μου, εἶχα κληρονομήσει τὰ δυνατὰ χέρια τῶν Κοττεβίλ. Χωρὶς νὰ θέλω τοὺς ἔβρι-ξα μιὰ ματιὰ.

—Ἐχεις ξεφύλλῃς τὸ αὐτοκίνητό σου ; ρώτησε ξαφνικά ὁ θεὸς μου.

—Ναί τοῦ ἀπάντησα ξερά, προσ-παθώντας νὰ κρύψω τὴν κατὰπληξή μου γιὰ τὴν ἀπρόοπτη ἐρώτησιν.

—Ἀσχολεῖσαι πάντοτε με τὴν γλυ-πτική ; Ἐμαθα ὅτι δὲν εἰσαι καὶ πολ-λὸ εὐχαριστικὸς ἀπὸ τὴν ζωὴ σου. Θὰ προτιμοῦσες νὰ κάνῃς κάτι καλ-λίτερο ;...

—Βλέπω, θεῖε μου, ὅτι ἦσαστε πο-λὺ καλὰ πληροφορημένοι. Μήπως μπορῶ νὰ μάθω ἀπὸ ποῦ ;

—Αἱ εἶναι ἀπλούστατο. Οἱ Κομ-πρενιάκ σχετίζονται παρὰ πολὺ με τοὺς γονεῖς τοῦ φίλου σου Κοσέ. Ἔτσι, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἔμαθα κι' ἐγὼ τὰ καθεῖσάτα.

Ὅμοιολογῶ ὅτι ἀγνωστὰς τὶς σχέ-σεις αὐτῆς τῶν Κοσέ με τοὺς Κομ-πρενιάκ.

—Ξέρω πολὺ καλά ὅτι εἰσαι κατὰ βάθος ἕνα καλὸ παιδί, συνέχισε ὁ θεὸς μου. Ἀξίζεις ἀσφαλῶς καλὴ-τερη τύχη. Διαφορετικὰ δὲν θὰ σὲ καλοῦσα ἐδῶ. Θὰ σὲ ἀφίνα-στο γάμιν σου.

Εἶχε πάρει τὸ παλιν, αὐστηρὸ ὅ-φος τοῦ ποὺ γινώριζα ἀρκετὰ καλά.

—Πραγματικὰ, εἶπα, θὰ προτιμοῦ-

σα νὰ εἶχα κάτι καλλίτερο. Εἶναι δύο χρόνια τώρα ποὺ συλλογίζομαι ὅτι πρέπει νὰ ἀλλάξω ζωὴ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ θεῖου μου ξαφνι-κὰ φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο ἱ-κανοποιήσεως. Αὐτὸ μοῦ δώκε θάρ-ρος. Φοβόμουν πολὺ ὅτι θὰ ἔκανε κα-νέναν ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴν μητέρα μου ποὺ δύσκολα θὰ τοῦ τὸν συγχαροῦ-σα. Δὲν εἶχε, ὅμως, τέτοιους σκο-ποὺς ὁ γέρος.

—Βλέπεις ; μοῦ εἶπε εὐχαριστιμέ-νος ; Οἱ Κοττεβίλ εἶναι ἄνθρωποι ἐρ-γατικοὶ καί, ὅσο κι' ἂν δὲν μοιάζῃς ἀπὸ τὸ σὺ μαρ, ἔχεις κι' ἐσὺ μέσα σου τὴν ἴδια ἀγάπην πρὸς τὰ δάση, πρὸς τὸν καθαρὸ ἀέρα, πρὸς τὴν ἐ-λευθερίαν τῆς ζωῆς. Ὅμοιολογῇς ὅτι, κα-θὼς διέσχίζεις τὰ δάση μας, αἰσθάν-θηκες τὸ στήθος σου νὰ φουσκῶνῃ ἀπὸ μιὰ ἡδονὴ ποὺ δὲν τὴν αἰσθάν-θηκες ποτέ σου μέσα στὸν βρώμικο ἀέρα τοῦ Παρισιῦ.

Εἶχε τόσο πολὺ δίκιο σὲ αὐτὰ ποὺ ἔλεγε. ὥστε, μὴ ξεροντάς τι νὰ τοῦ ἀπαντήσω, προτίμησα νὰ σωπάσω. Ὁ γέρος φαίνεται ὅτι κατέλαβε πολ-λὸ καλὰ τὶς σκέψεις μου καὶ συνέ-χισε :

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ ἔμαθα τόσα καλά πράγματα γιὰ σένα καὶ ποὺ βλέπω ὅτι ὅσα ἔμαθα ἦταν ἀ-λήθεια. Μπορῶ λοιπὸν νὰ σοῦ ἰ-λή-σω ἀκόμη πιὸ ἐλεύθερα. Καθὼς ἔξ-ερες εἶχα ἐξ ἀρχῆς ἀφοσιωθῇ τόσο πολὺ στὶς δουλειές μου, ὥστε δὲν μοῦ ἔμενε καιρὸς νὰ παντρευθῶ γιὰ νὰ ἀποκτήσω κληρονόμο. Δὲν εἶχα αἰσθανθῇ ἄλλωστε ποτέ μου τὴν ἀ-νάγκη τοῦ κληρονόμου. Ἀπὸ τὴν ἡ-μέρα, ὅμως, ποὺ ἀρρώστησα... Πά-λαιψα, δημιούργησα, ἔφταισα. Τίθ' ἀπογίνουν ὅλα αὐτά ; Δὲν ξέρω ἂν με καταλαβαίνῃς. Εἶσαι ἀκόμη πολὺ νέος γιὰ νὰ καταλάβῃς τὸν πόνο ἐ-νὸς ἀνθρώπου ποὺ ἐδημιούργησε κά-τι καὶ φεύγει ἀπὸ τὸν κόσμον γιὰ νὰ νὰ ξέρῃ τί θὰ ἀπογίνῃ τὸ ἔργο του.

—Ὅλα αὐτὰ θὰ περάσουν σὲ ξένα χέ-ρια ἂν δὲν βρεθῇ ὁ ἀντίξιος Κοττε-βίλ γιὰ νὰ τὰ ἀναλάβῃ. Ἄν καὶ εἰ-σαι πολὺ νέος ἀκόμη καὶ δὲν ἔχεις ἰδέα ἀπὸ δάση, σὲ σκέφθηκα. Ἄν θέ-λεις μπορεῖς νὰ ἀναλάβῃς ἐσὺ ὅλα δὲν ἔγω δημιούργησιν, μπορεῖς νὰ μοιραστῇς μαζί με τοὺς Κομπρενιάκ τὸ μονοπώλιο τῆς ξυλείας σὲ ὅλη τὴν περιφέρειαν. Καταλαβαίνει, μοῦ φαίνεται, τί σημαίνει αὐτό. Δέχε-σαι :

Ἡ πρότασις αὕτη ἦταν τόσο ἀ-προσδόκητη, ὥστε δὲν ἤξερα τί νὰ ἀπαντήσω.

—Σκέψου, μοῦ εἶπε. Δὲν ἔγω τὴν ἀπαίτησιν νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς ἀμέ-σως. Προέπει, φυσικά, νὰ μοῦ ἀπαν-τήσῃς λίγο γρήγορα ἐπειδὴ ἡ ἀρ-ρώστεια μου δὲν μᾶς ἀφίνει πολὺ καιρὸ. Πήγαινε, ὅμως, πρῶτα νὰ συ-ζητήσῃς με τοὺς ἀνθρώπους μου, νὰ μάθῃς λίγο τὶς εὐθύνες καὶ τὰ δικαι-ώματα ποὺ πρόκειται νὰ ἀναλάβῃς. Δὲν σοῦ ῥάξω τὸ μαχαίρι στὸ λαι-μό.

—Θεῖε μου, τοῦ ἀπήντησα. Αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνετε εἶναι τόσο καλὸ γιὰ μένα, ὥστε δὲν σὰς λέω ὅχι. Θὰ ἀ-ναμετρήσω τὶς δυνάμεις μου καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω ὀριστικά. Ἀλλὰ θὰ σὰς ἐπιτρέψω νὰ σὰς κάνω μιὰ ἐ-ρώτησιν. Πῶς δὲν σκεφθήκατε νὰ πα-ραδώσετε τὸ ἔργο σας στὸν ἐξαδέλ-

Ἦταν καθισμένος, ὅπως πάντα, στὴν κλασσικὴ του πολυθρόνα.

ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

φό μου τὸν Λωρράν, ποὺ ἔχει μεγαλώ-σει μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον καὶ ποὺ εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ πιὸ ἐνδε-δειγμένος ἀπὸ μένα ;

—Τὴν περίμενα τὴν ἐρώτησιν αὐτή, εἶπε ὁ θεὸς μου. Ἐξαναπαύοντας τὸ αὐστηρὸ του ὕφος. Σὲ βεβαιώνω ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπὸς μου. Ὁ Λωρράν εἶναι περισσότερο Κοττεβίλ ἀπὸ ἐμένα. Γιατὶ νὰ μὴ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια ; Δυστυχῶς ὅμως, ὁ Λωρράν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ δάση μόνον ἐ-πισημονικῶς. Εἶναι φυτολόγος. Τὰ δένδρα ἐνδιαφέρουν ὡς ἀντικείμενα μελέτης ἀλλὰ ὄχι ὡς ἀντικείμενα ἐκμεταλλεύσεως. Πότε— πότε πη-γαίνει κυνηγί, αὐτὸ εἶναι ὅλο. Τοῦ πρότεινα πολλὰς φορὲς νὰ ἀναλάβῃ νὰ με διαδεχθῇ, ἀλλὰ μοῦ τὸ ἀνέ-θηκε. Αὐτὸς εἶναι ὁ Λωρράν. Ἄμα τὸν δῆς θὰ βεβαιωθῇς καὶ μόνος σου ὅτι εἰσάσσε δύο ἐντελῶς διαφορετι-κοὶ τύποι. Ἐσὺ εἰσαι ἄνθρωπος τῆς προόδου, εἰσαι «κύριος», ἐνῶ αὐτός ; Πόσες φορὲς δὲν ἔχω στενοχωρηθῇ γιὰ τὸν χαρακτήρα του. Ἀς εἶναι ὅ-μως, θὰ ξαναμιλήσουμε γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Ἀφοῦ κατ' ἀρχὴν εἰσαι σύμφωνος, πιστεύω ὅτι θὰ συνειν-νηθῶμε. Ἐχεις φάει ;

—Ναί, ναί, θεῖε μου, ἔφαγα στὸν δρόμο. Νομίζω ὅτι εἶναι ὥρα νὰ σὲ ἀφίω νὰ ἰσχυράσῃς.

—Χτύπα ἂν ἔλθῃς τὸ κουδούνι ποὺ εἶναι δίπλα σου. Ὁ Μπίμπ θὰ σὲ ὀ-δηγήσῃ στὸ δωμάτιό σου. Ἐλπίζω νὰ σοῦ ἀρέσῃ.

Τὸ ἄλλο πρωὶ εὐπνησα ἀρκετὰ ἀργά. Εἶχα τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Λωρράν καὶ ἐ-πειδὴ ἡ ὥρα ἦταν κάπως πε-ρασμένη, προτίμησα νὰ πάω με τὸ αὐτοκίνητό ἂν καὶ τὸ κτήμα του δὲν ἀπέχει παραπάνω ἀπὸ δύο γιλιόμε-τρα ἀπὸ τὸ κτήμα τοῦ θεῖου μου Ἀνσέλμ. Ὁ πειρασμὸς ὅμως ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε ὕστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀκόμη γιλιόμετρο ἄφισα τὸ αὐτοκίνητό καὶ ἀποφάσισα νὰ προ-χωρήσω πεζῇ. Τριγύρω μου μοσχο-βολοῦσε τὸ χῶμα ποὺ ἔσκαζε γιὰ νὰ ἀφίση τὰ κεφαλάκια τῶν φυτῶν νὰ προβάλλουν καὶ νὰ χαϊρεθῇσιν τὴν ἀνοιξή. Ἐπάνω στὰ δένδρα γοργοπ-δοῦσαν τὰ πουλάκια, τραγουδώντας με τὸ κελάηδημά τους τὴν ἀνοιξή. Ἦ-ταν χαρὰ Θεοῦ. Προχωροῦσα γε-μάτος κέφι ὅταν ἄξαφνα ἀκούσθηκε κάπου μιὰ γυναικεῖα φωνή. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσα σημασίαν γιὰ τὴν ἦ-ταν ἀρκετὰ μακριὰ καὶ δὲν μπορού-σα νὰ καταλάβω τί ἔλεγε. Ὅσο ὅμως πλησίαζα ἀντικαταβαλόμενος ὅ-τι ἡ φωνὴ ἦταν γεμάτη ἀγωνία καὶ σὲ λιγάκι μπόρεσα νὰ ἐγχαλίσω κα-θαρά ὅτι φώναζε : «Βοήθεια ! Βοή-θεια !».

Ἀρχισα νὰ τρέχω πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ ὅσο πλησίαζα, τόσο πιὸ κα-θαρά ἀκούγα τὴν γεμάτη ἀγωνία γυναικεῖα αὐτὴ φωνή.

Πήδησα ἕνα μικρὸ τοίχο, ἀπὸ αἰ-

Τὸ ἀγριοκόριτσο

τοὺς πού χωρίζουν συνήθως τὸ ἕνα κτήμα ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ὅταν βρέθηκα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἀντίκρισα τὸ ὠραῖο πρόσωπο μιᾶς νέας κοπέλλας στὸ ὅποιο ἦταν ζωγραφισμένος ἕνας μεγάλος πόνος. «Βοήθεια! Βοήθεια!» φώναζε ἡ νέα καὶ τὰ μάτια της ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Μόλις με ἀντίκρισε, ἄρχισε νὰ κουνᾷ τὰ χέρια της φωνάζοντας: «Σὰς παρακαλῶ, κύριε, κάντε γρήγορα. Ὑποφέρω».

Ἦταν ὀλοφάνερο ὅτι τὰ πόδια της εἶχαν πιασθῇ μέσα σὲ μὴν ἀπὸ τὴς παγίδες πού στήνουν στὰ δάση γιὰ τοὺς λύκους καὶ γιὰ τὴς ἀλεπούδες. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὴ προσπάθεια κατὰφερα νὰ ἐλευθερώσω τὰ ὠραῖα ποδαράκια της κοπέλλας.

Εἶμαι πολὺ ἀνόητη, κύριε, μοῦ εἶπε. Ἐνῶ ξέρω ὅτι στὸ μέρος αὐτὸ ὑπάρχουν παγίδες, πήδηξα ἀπὸ τὸν τοῖχο χωρὶς νὰ σκεφθῶ καὶ γιὰ τὴν τύχη μου ἔπεσα μέσα στὴν παγίδα. Ὡχ! Πῶς πονάω...

Οἱ ματιές μας διασταυρώθηκαν καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἔμεινα ἐκστατικός καθὼς ἀντίκρισα τὸ ὠραῖο της πρόσωπο πού πλασιωνόταν ἀπὸ πλοῦσια, μαῦρα μαλλιά. Ἦταν ὀλοφάνερο ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἦταν ντόπια ἢ ὅτι τοῦλάχιστον γνώριζε πολὺ καλά τὸν τόπο.

—Τὶ θὰ γίνωμαι, χωρὶς ἐσᾶς, μοῦ εἶπε, ρίχνοντάς μου μὴν ματιά γιὰ τὴν εὐγνωμοσύνη. Καλὰ νὰ τὰ πάθω ὅμως. Γυρίζω ὅλη τὴ ἡμέρα σὰν τὸ ἀγριοκάτσι ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχετε πληγωθῇ σαβαρά, τῆς εἶπα.

Δοκίμασε νὰ σταθῇ ἐπάνω στὸ ἕνα πόδι, ἀλλὰ ἔβαλε μὴν δυνατὴ καὶ σωριάστηκε γάμο.

—Μένετε μακριὰ; τῆς ρώτησα.

—Πάνω - κάτω τρία χιλιόμετρα ἀπὸ ἐδῶ. Στὴν εἰσοδο τοῦ χωριοῦ, σ' ἐκείνη τὴν μεγάλη ἔπαυση μετὰ τὰ πράσινα παράθυρα.

—Τῆς ἐξήγησα ὅτι δὲν ἤμουν ντόπιος καὶ ὅτι εἶχα δέκα χρόνια νὰ ἰδῶ τὸ Σουλβιέρ. Τῆς εἶπα ἀκόμη ὅτι ὀνομάζομαι Μισέλ Κοττεβίλ. Τὸ ὄνομά μου τῆς ἦταν, φυσικὰ, γνωστὸ. Ὁ πόνος ὅμως δὲν τὴν ἀφίει νὰ μιλήσῃ. Εἶχε καθῆσθαι γάμο καὶ ἔτριβε τὰ πληγωμένα πόδια της μετὰ μὴν ἀφέλεια πού κατανοῶσε γιὰ μένα μαρτυρική. Δὲν τῆς ἔκανε καμμιὰν ἐντύπωση ὅτι ἀπέναντί της στεκόταν ἕνας ἄνδρας καὶ ὅταν τῆς πρότεινα, δειλά-δειλά, νὰ τὴν σηκώσω στὰ χέρια γιὰ νὰ τὴν φέρω ὡς τὸ αὐτοκίνητό μου, μοῦ ἀπήντησε:

—Θὰ προσπαθῶ νὰ γίνω ὅσο πιὸ ἐλαφρεῖά μπορῶ.

Κρεμάσθηκε ἀπὸ τὸ λαϊμό μου καὶ ἀφέθηκε νὰ τὴν κουβαλήσω ἀνάμεσα ἀπὸ θάμνους καὶ γανδάκια ὡς τὸ αὐτοκίνητο. Σὲ κάθε ἀνωμαλία τοῦ δρόμου αἰσθανόμουν τὰ ὠραῖα ὀλόμυρα μαλλιά της νὰ μοῦ γαρφαλοῦν τὸ πρόσωπο καὶ πολλὰς φορὲς ἐνοιῶσα τὸ ἀπαλὸ δέρμα τοῦ προσώπου της νὰ ἐγγίζει τὸ δικό μου.

—Μήπως σᾶς κουράζω; με ρώτησε. Τὴν βεβαίωσα ὅτι δὲν με κουράζει καὶ πρόσθεσε ἀμέσως:

—Ὅταν σᾶς ἀκούσα νὰ τρέχετε πρὸς τὸ μέρος μου φαντάσθηκα ὅτι θὰ ἦταν ὁ κύριος πού γυρίζει κάθε

πρωτὶ μέσα στὸ δάσος μετὰ τὸ τουφέκι σὶν ὦμο καὶ πού ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μετὰς. Εἶναι ἀδελφός σας;

—Ὁχι, εἶναι ὁ ἐξάδελφός μου Λωρὰν Κοττεβίλ.

—Ἐμένα με λένε Ζακελίνα, πρόσθεσε ντροπαλά. Ζακελίνα Ζανλί. Δὲν μοιάζετε καθόλου μετὰ τὸν ἐξάδελφό σας.

Δὲν ξέρω γιὰτί οἱ τελευταῖες αὐτὲς λέξεις τῆς Ζακελίνας μοῦ φάνηκαν σὰν ἕνα ἰδιαίτερο κομπλιμέντο. Τὴς εἶχα προσφέρει μετὰ τὸν τρόπο σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῇ ὅτι ἤμουν πιὸ καλὸς ἀπὸ τὸν Λωρὰν. Δὲν εἶχα προφθάσει νὰ τελειώσω τὴν σκέψη μου, ὅταν πρόσθεσε:

—Εἶναι κι' αὐτὸς συμπαθητικὸς, ἀλλὰ δὲν εἰσάσσε τὸ ἴδιο. Φαίνεται κι' αὐτὸς πολὺ καλὸς, πολὺ εὐγενικός, σεις ὅμως...

—Ἐγὼ ὅμως;... τῆς ρώτησα γεμάτος ἀγωνία, θέλοντας νὰ μάθω τί σκεπτόταν γιὰ μένα.

—Σεῖς δὲν ἔχετε τὸ μελαγχολικὸ ὕφος τοῦ κυρίου Λωρὰν Κοττεβίλ.

Στὸ μεταξύ εἶχαμε φθάσει στὸ αὐτοκίνητο καὶ τὴν ἔβαλα μετὰ μεγάλη προσοχὴ νὰ καθίσῃ.

Ἦμουν πολὺ λυπημένος πού ἀναγκάζομαι νὰ τὴν ἀφίσω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου. Ἐκὰν ὅμως τὸν ἀδιάφορο καὶ δοκίμασα νὰ βάλω ἔμπρὸς τὸ αὐτοκίνητο. Προσπάθησα φυσικὰ νὰ καθυστερήσω ὅσο μποροῦσα γιὰ νὰ ἔχω καιρὸ νὰ κουβεντιάσω μαζί της.

—Μένετε ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἐδῶ δεσποινίς Ζακελίνα, ρώτησα;

—Ὁχι. Γεννήθηκα καὶ κατοικοῦσα στὸ Παρίσι. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως πού πέθαναν οἱ γονεῖς μου μετὰ πῆρε κοντά της ἡ θεία μου πού μένει πάντοτε ἐδῶ. Εἶνε πολὺ καλὴ μαζί μου καὶ εἶμαι γι' αὐτὴν τὸ πᾶν ἐπείδῃ δὲν ἔχει κανένα ἄλλον σὶν κόσμῳ ἐκτὸς ἀπὸ ἐμένα. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελα νὰ μείνω μαζί της, γιατί φοβόμουν μὴπως ἦταν καμμιὰ γεροπαράξενη. Εὐτυχῶς, ὅμως, δὲν ἔχει καθόλου παραξενιές καὶ μοῦ ἀφίει ὅλη μου τὴν ἐλευθερίαν νὰ σκεπτόμαι καὶ νὰ κάνω ὅ,τι θέλω. Μοῦ ἀρέσει φοβερά νὰ τρέχω μόνη μου ἐξῶ στὰ χωράφια, στὸ δάσος, νὰ ξεπλώνωμαι κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ νὰ πλάθω ὄνειρα. Ὡ! δὲν ξέρετε τί ὠραῖα ὄνειρα πού κάνω γιὰ τὸ μέλλον.

—Μὲ ἄλλους λόγους σκοπεύετε νὰ μείνετε γιὰ πάντα ἐδῶ.

—Ναί, ἐκτὸς, ἂν παντρευθῶ. Τότε, φυσικὰ, θὰ ἀκολουθῶ τὸν ἄνδρα μου ὅπου πάει.

—Θέλετε νὰ παντρευθῆτε;

—Ὡ! ναί! Τὸ θέλω πολὺ, πάρα πολὺ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ βρεθῇ πρῶτα ὁ ἄνθρωπος πού θὰ μπορέσῃ νὰ με κατακτήσῃ γιατί, πρέπει νὰ ξέρετε, εἶμαι πάρα πολὺ δύσκολη. Δὲν θὰ μποροῦσα ποτέ μου νὰ παντρευθῶ μετὰ ὅποιονδήποτε, ἀπλῶς γιὰ νὰ παντρευθῶ. Ἄν προτιμοῦσα νὰ μείνω γεροντοκόρη.

—Δὲν θὰ ἦταν καὶ πολὺ εὐχάριστο.

—Γιὰτί ὄχι; Ὅθι μποροῦσα νὰ ἀσχοληθῶ σὲ φιλανθρωπικὰ ἔργα καὶ νὰ γάρω σὲ ἄλλους τὴν γὰρὰ καὶ τὴν εὐτυχίαν πού δὲν μποροῦσα νὰ ἀποκτήσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Εὐτυχῶς, δὲν θὰ μοῦ λείψουν τὰ μέσα γιὰ μὴ ἀνε-

τὴ ζωὴ ἐπειδὴ θὰ εἶμαι ἡ μοναδικὴ κληρονόμος τῆς θείας μου πού ἔχει μὴν ἀρκετὰ ὑπολογίσιμη περιουσία. Καὶ σεις, κύριε Κοττεβίλ; Εἰσάσσε, ἀσφαλῶς, περαστικὸς ἐδῶ.

—Νομίζω ὄχι. Πρόκειται νὰ ἀναλάβω τὰ ἀρκετὰ ἐκτεταμένα δάση τοῦ θείου μου καὶ τότε θὰ ἐγκατασταθῶ φυσικὰ, γιὰ πάντα ἐδῶ, ὅθι παντρευθῶ καὶ θὰ γίνω οἰκογενειάρχης. Ἐννοεῖται ὅτι συμφωνῶ κι' ἐγὼ μετὰ τὴν γνώμη σας ὅτι, ἕνας γάμος χωρὶς ἔρωτα εἶνε τὸ πιὸ ἀκατανόητο πράγμα. Εἶνε φοβερὸ νὰ πρέπη κανεὶς νὰ βρίσκεται ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ ἀπέναντι σὲ ἕναν ἄνθρωπο γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν αἰσθάνεται καμμιὰν ἀπολύτως συμπάθεια. Τὸ ὄνειρό μου εἶναι—γιὰτί πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὀνειρεύομαι κι' ἐγὼ—νὰ συναντήσω, ἔτσι κατὰ σύμπτωσιν, σὲ ἕναν περίπατο μέσα στὴν φύση, μὴ κοπέλλα, νέαν, χαριτωμένη πού νὰ μοῦ ἀρέσῃ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. νὰ, σὰν νὰ λέμε...

Τί ἔχετε, ὅμως; Τί πάθετε;

—Τίποτα. Δὲν εἶναι τίποτα. Τὰ πόδια μου πονοῦν ἀκόμη λίγο. Δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι ἀργά; Πρέπει νὰ γυρίσουμε γιατί ἡ καυμένη ἡ θεία μου θὰ ἀνησυχῇ φοβερά.

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ

Τὸ μεσημέρι ἔφαγα μαζί με τὸν θείο μου, Ἀνσέλμ, καὶ τοῦ μίλησα μετὰ ἐνθουσιασμό γιὰ τὰ Σουλβιέρ, χωρὶς νὰ τοῦ ἐξηγήσω φυσικὰ καὶ τοὺς λόγους τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου αὐτοῦ. Εὐχαρίστηθηκα πάρα πολὺ καὶ με ρώτησε ἂν εἶχα ἐπισκεφθῇ τὸν ἐξάδελφό μου.

Τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι τὴν πηγαίνα ἀμέσως μετὰ τὸ φαγητό, καὶ κράτησα τὴν ὑπόσχεσή μου.

Βρήκα τὸν ἐξάδελφό μου ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο, ὅπως τὸν εἶχα ἀφίσει. Ἦ ἴδια χαρακτηριστικὴ μὴτὴ τῶν Κοττεβίλ, ἡ ἴδια τελεία ἀδιαφορία γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνιση. Μετὰ ὑποδέχθηκε μετὰ μεγάλην ἐγκαρδιότητα βγάζοντας τὰ μεγάλα, στρογγυλά γυαλιά του. Χωρὶς νὰ εἶναι ἀγενὴς εἶχε ἕνα ὕφος μάλλον ἀπότομο καὶ μισοφοβισμένο. Ἦταν ἀσφαλῶς ἐντελὸς διαφορετικὸς ἀπὸ ἐμένα. Θυμήθηκα ὅτι ἀπὸ μικρὸς εἶχε τὸ ἴδιο φοβισμένο ὕφος πού τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται πολὺ πιὸ σοβαρὸς καὶ πιὸ μεγάλος ἀπὸ ὅ,τι ἦταν. Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς ἀδιάφορες κουβέντες με ρώτησε:

—Ὡστε σὲ σέναν ἔλαχε ὁ κληρὸς νὰ ἀναλάβῃς τὰ δάση τοῦ θείου Ἀνσέλμ; Ὅθι κάνῃς πολὺ καλὰ νὰ δεγθῇς. Μὴ βλέπῃς πού ἐγὼ ἀρνήθηκα. Εἶχα ἐντελὸς διαφορετικὸς λόγους. Ὅθι πρέπη, φυσικὰ, νὰ ἀλλάξῃς ζωὴ, νὰ γίνῃς λίγο «χωριάτης» καὶ πρὸ πάντων νὰ στερηθῇς τὴν συντροφιά τῶν ὠραίων γυναικῶν μετὰ τὴν ὁποία ἀσφαλῶς θὰ εἶχες συνειθῆσαι στὸ Παρίσι.

—Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ καὶ τόση ἔλλειψις, τοῦ εἶπα. Ἐγὼ ἀκόμη δὲν ἤρθα καλὰ—καλὰ καὶ ἔκανα σήμερα τὸ πρῶτ' ἡμέρᾳ χαριτωμένη γνωριμία.

—Ποῦ;

—Μέσα σὲ μὴν λυκοπαγίδα. Μετὰ κύτταξε χωρὶς νὰ καταλαβαίνει.

—Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου, τοῦ εἶπα. Ἀλλωστε, καθὼς ὑπόρρεσα νὰ ἐξακριβώσω, τὴν γυρίζεις καὶ σὺ. Καὶ τοῦ διηγήθηκα σύντομα τὴν

πρωτὴν μου περιπέτεια προσθέτοντας:

—Ὀνομάζεται Ζακελὶν Ζανλί.

Ἦταν ὀλοφάνερο ὅτι τὸ πρόσωπο αὐτὸ τοῦ ἔκανε κάποια βαθεῖα ἐντύπωση.

—Σοῦ ἀρέσει, ρώτησε;

—Πολύ.

—Ὅθι τῆς ἀρεσες καὶ ἐσὺ φυσικὰ.

—Ἐσὺ πῶς τὴν βρῖσκεις τὸν ῥώτησα χωρὶς νὰ ἀπαντήσω στὴν δική του ἐρώτηση;

—Τὴν γνωρίζω τόσο λίγο. Καὶ ὅστερα, ξέρεῖς νομίζω ὅτι ἐνδιαφέρομαι ἐλάχιστα γιὰ τὴς γυναῖκες. Ἐνῶ ἐσὺ, καταλαβαίνεις τὴς γυναῖκες μετὰ τὴν πρώτη φορά πού θὰ τὴς ἀντικρύσῃς. Ὅταν μάλιστα εἶναι καὶ ὁμορφες...

Μιλοῦσε χωρὶς κακία, ἀλλὰ ἦταν φανερό ὅτι ἦταν λιγάκι πειραγμένος.

—Νομίζω, τοῦ εἶπα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ δικοῦ σου χαρακτήρος εἶναι πολλὰς φορὲς πολὺ πῶς ἐπικίνδυνοι σὲς γυναῖκες.

—Μὲ κοροϊδεύεις; Ἀλλοίμονό μου ἂν μοῦ τύχαινε νὰ ἐρωτευθῶ. Ἀντίο σπουδές, ἀντίο μελέτες. Ἀλλωστε ἡ Ζακελὶν δὲν εἶναι ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴς γυναῖκες ἐκείνες μετὰ τὴς ὁποῖες θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ περάσῃ ἀσφαλῶς τὸν καιρὸ τοῦ. Ἐσὺ ἔχεις ἴσως συνήθισαι νὰ βλέπῃς τὴν γυναῖκα ἐξῶ ἀπὸ τὸν γάμο. Ἀλλὰ ἐνῶ;

—Πολὺ περιέργη ἰδέαν ἔχεις γιὰ μένα. Δὲν ἔκανα καθόλου τὴν σκέψη νὰ συνδεθῶ μετὰ τὴν δεσποινίδα Ζανλί γιὰ νὰ περάσω μαζί της τὸν καιρὸ μου. Ἀλλωστε, φαντάζομαι, ὅτι καὶ ἡ ἴδια δὲν θὰ ἦταν καθόλου πρόθυμη γιὰ μὴν τέτοια δουλειά. Ὅσο γιὰ γάμο, αὐτὸ δὲν τὸ σκέφθηκα ἀκόμη.

Καὶ ὅμως τοῦ ἔλεγα ψέμματα. Τὸ ἴδιο πρῶτ', γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Ζακελίνα, εἶχα σκεφθῇ γιὰ πρώτη φορά στὴν ζωὴ μου, ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ παντρευθῶ.

Ἦ συζήτηση γιὰ τὴν Ζακελίνα εἶχε φέρε μετὰς μας κάποια ψυχρότητα πού δὲν μπορούσα νὰ ἐξηγήσω μετὰ κανένα τρόπο. Ζητούσα κανένα ἄλλο θέμα συζήτησεως ὅταν ὁ Λωρὰν με ρώτησε ἑαφνικά:

—Πές μου σ' ἀλήθει, Μισέλ, πῶς με βρῖσκεις;

—Πολὺ συμπαθητικὸ, τοῦ εἶπα.

—Ὁχι. Μὲ βρῖσκεις πολὺ ἀγρίμ, ἀλλὰ σὲ βεβαιῶνω ὅτι δὲν ἔχω καθόλου σκοπὸ νὰ ἀλλάξω. Μὴ με παρεξηγῇς καὶ μὴ νομίζῃς ὅτι εἶμαι θυμωμένος μαζί σου. Ἀλλὰ ἔτσι εἶναι.

—Τώρα πρέπει νὰ πηγαίνω γιὰ νὰ προσφθάσω νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τοὺς Κομπρενιάκ, τοῦ εἶπα. Ζητώντας μὴν ἀφορμὴ γιὰ νὰ τερματίσω τὴν συζήτηση.

—Ἐλπίζω νὰ βλέπομαστε συχνά.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

Μὲ συνάδευσε ὡς τὴν πόρτα τοῦ

κήπου καὶ με ἀπεχαιρέτησε μετὰ ἕνα τόνο ἐξαιρετικὰ ἐγκάρδιο καὶ ἐντελὸς ἀσυμβίβαστο μετὰ τὰ ὅσα εἶχα πεῖ πρὸ ὀλίγου.

Πῆγα ἀπὸ ἐκεῖ κατ' εὐθείαν στοὺς Κομπρενιάκ γιὰ νὰ ξεμπερδεύω μὴ καὶ καλὴ μετὰ τὴς ἐπισκέψεως αὐτῆς πού δὲν με ἐνθουσίαζαν καθόλου.

Ὁ θεὸς καὶ ἡ θεία μου με ὑποδέχθηκαν με μὴν ἀφάνταστη φιλοφροσύνη. Ρώτησαν μετὰ μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ζωὴ μου στὸ Παρίσι καὶ θὰ ἔμεινα γιὰ πάντα πιά στὸ Σουλβιέρ. Ἦ ἐξάδελφός μου Γιολάντα.

Ἐλεπτε γιὰ δύο μέρες, ἀλλὰ θὰ γύριζε γιὰ νὰ λάβῃ μέρος στὸ οἰκογενειακὸ γεῦμα πού, καθὼς πληροφορήθηκα μετὰ μὴν ὀλίγον κατὰπληξῇ, θὰ παρέθετε ὁ θεὸς Ἀνσέλμ, πρὸς τιμὴν μου.

Κύτταξε μὴν φωτογραφία της πού ἦταν κρεμασμένη σὶν τοῖχο. Εἶπε κι' αὐτὴ τὴν μὴτὴ τῶν Κοττεβίλ, ἀλλὰ σὲ τόσο ὑπερβολικὸ βαθμὸ. Τὸ πρόσωπό της εἶχε μὴν ἑκφραση ἐξυπνὴ καὶ γλυκεία. Δὲν μπορούσα νὰ τὴν πῶ ὁμορφὴ, ἀλλὰ ἦταν καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἀσχημὴ.

Τὸ βράδυ ἔδωσα ἀναφορά στὸν θείο μου γιὰ τὴς ἀπογευματινὲς ἐπισκέψεις μου καὶ τοῦ εἶπα πόσο εἶχα γαρὲ ἑναβλεπόντας τοὺς συγγενεῖς μου. Ἐκεῖνος προσπάθησε νὰ μοῦ ἀναπτύξῃ τὰ πλεονεκτήματα πού θὰ εἶχε γιὰ μένα ἡ ζωὴ στὸ Σουλβιέρ καὶ ἀξαφνὰ με ρώτησε:

—Ἐνέεις γρήν;

—Πολὺ λίγα, τοῦ εἶπα.

Αὐτὸ φαίνεται ὅτι τὸν εὐχαρίστησε. Θὰ περίμενε ἴσως νὰ ἀκούσῃ ὅτι εἶχα μεγάλαν χρέη.

Ὑστερα ἀπὸ κάμποση συζήτηση ἀποτραβήχθηκα στὸ δωμάτιό μου καὶ δὲν σκεπτόμουν πιά παρὰ μόνον τὴν Ζακελίνα. Αὐριο ἔπρεπε νὰ πάω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Χωρὶς ἄλλο.

ΜΕ ΑΓΑΠΟΥΣΕ;

Ἡ θεία τῆς Ζακελίνας, κυρία Γκέρτς, με δέχθηκε πολὺ φιλόφρονα. Μοῦ ζήτησε μετὰ μεγάλη εὐγένεια πληροφορίες γιὰ τοὺς δικούς μου, ρώτησε πῶς μοῦ φαινόταν ἡ καινούργια ζωὴ πού θὰ ἀρχίζα καὶ καθὼς με κυττοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ γυαλιά της εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι σκεπτόταν καλὰ πράγματα γιὰ μένα. Ἦμουν ὑποχρεωμένος νὰ παρακολουθῶ προσεχτικὰ τὴς φλυαρίες της γιὰ νὰ μὴ φανῶ ἀγενής, ἀλλὰ βασανίζομαι διαρκῶς καὶ ἀπὸ τὴν σκέψη, μετὰ τὸν τρόπο θὰ μπορούσα νὰ συναντήσω γιὰ μὴν ἀκόμη φορά τὴν Ζακελίνα μόνη. Μοῦ εἶχε κολλήσῃ ἡ ἐμμονὴ ὅτι ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ θὰ ἔπαιζε σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ μου. Δὲν ξέρω πῶς εἶναι τὴν ἐμπνευση τὴν

στιγμὴ αὐτὴ νὰ πῶ ὅτι ἐσκόπευα νὰ κάνω μὴν ἐπιθεώρηση στὸ δάσος καὶ τὴν προσκάλεσα, ἂν εἶχε διάθεση, νὰ με συνοδεύσῃ. Ἦ Ζακελίνα δέχθηκε ἀμέσως μετὰ μεγάλη προθυμία καὶ ἡ γρηὰ θεία της τῆς τὸ ἐπέτρεψε σχεδὸν ἀμέσως.

—Λίγην ὥρα ὀνότερα διασχίζαμε μετὰ τὸ αὐτοκίνητο τὸ ἀπέραντο δάσος.

—Νὰ τὸ μέρος πού γνωριστήκαμε; μοῦ εἶπε ἡ Ζακελίνα δείχνοντας πρὸς τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ δρόμου.

—Εἶναι τὸ πιὸ ὠραῖο μέρος πού ἔχω ἰδεῖ ὡς τώρα στὴν ζωὴ μου. Γύρισε καὶ μοῦ ἔριξε μὴν γλῶσση καὶ ματιὰ λέγοντας:

—Δὲν ξέρετε πόσο χαίρομαι δταν σκέπτομαι ὅτι θὰ μείνετε ὀριστικὰ ἐδῶ. Καὶ ὅμως...

—Καὶ ὅμως, ρώτησα χαμογελῶντας.

—Καὶ ὅμως φοβάμαι μήπως ἡ ὠραία μας φίλη, πού ἄρχισε τόσο ρομαντικὰ, τελειώσῃ πολὺ γρήγορα.

—Θεὲ μου! Πόση ἀπιστιοδοξία! Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος γιὰ τὸ ἐντελὸς ἀντίθετο.

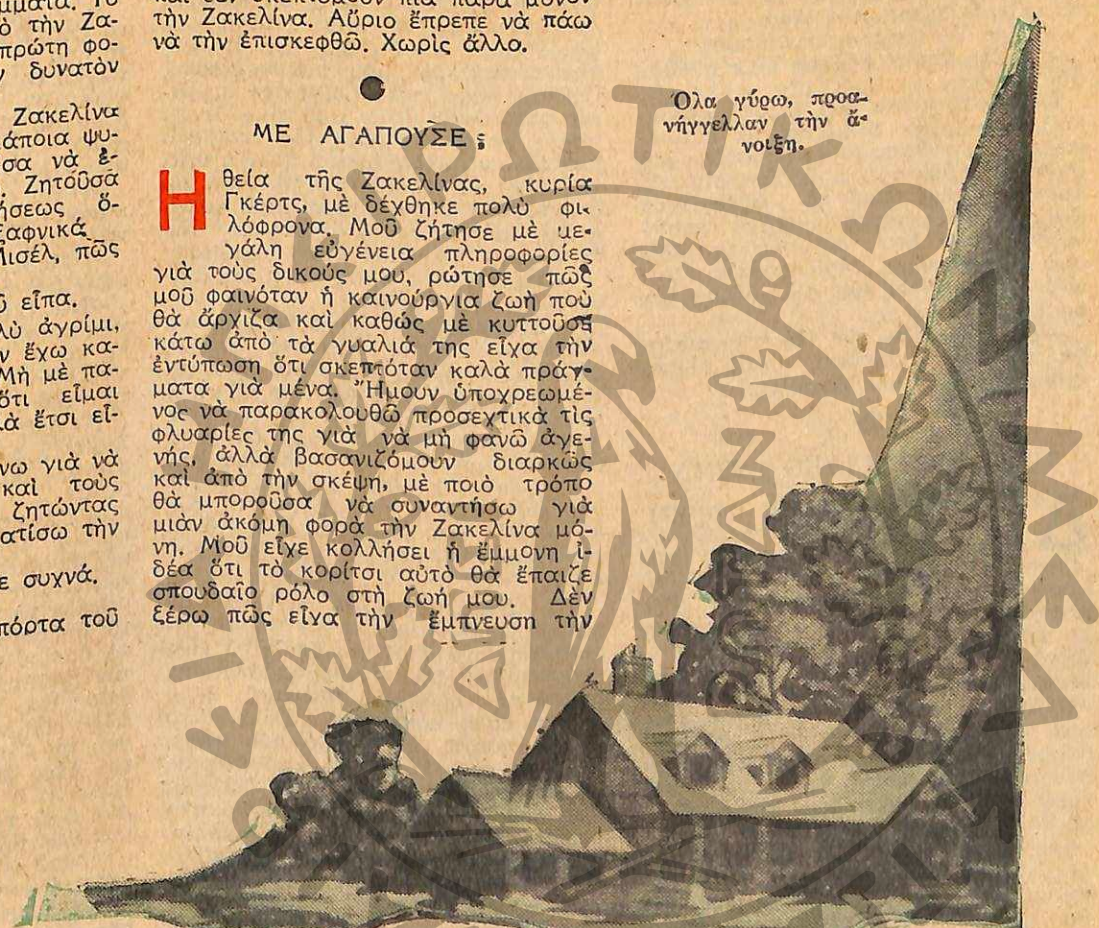
—Τὸ λέτε τώρα. Ἰσως ὅμως παντρευθῇ καὶ τότε θὰ ξεγᾶστε πολὺ γρήγορα τὸ «ἀγριοκάτσι».

—Γιὰ νὰ παντρευθῶ, μικρὴ μου φίλη, πρέπει πρῶτα νὰ ἀγαπήσω. Καὶ εἶναι τόσο δύσκολο, αὐτό...

—Ναί, εἶναι δύσκολο, εἶπε καὶ ἐκείνη παίρνοντας ἀξαφνὰ ἕνα ὕφος σοβαρό.

—Μένουμε σύμφωνοι, ὁποῖος ἀγα-

Ὅλα γύρω, προσ-
νήγγελλαν τὴν ἀ-
νοῖξη.

Τὸ ἀγριοκόριτσο

πῆσει πρῶτος νὰ τὸ ἐκμυστηρευθῇ στὸν ἄλλον;

— Σύμφωνοι. Ἀλλὰ εἶμαι βεβαία ὅτι σεῖς θὰ προηγηθῇ.

— Γιατί αὐτό, τὴν ρώτησα;

— Γιατί ἐσεῖς θὰ εἴσατε ἕνα περιζήτητος γαμπρός στὸν τόπο πού θὰ σὰς περιτριγυρίζουν ἕνα σωρὸ ὑποψήφους νύφες. Ἐνῶ γιὰ μένα, ποῖος θὰ ἐνδιαφερθῇ;

— Ἀπλῶσα τὸ γέρι μου καὶ ἔπιασα τὸ δικό της. Τὸ ἀποτράβηξε σιγά—σιγά, σχεδὸν μὲ λύπη.

— Ἐγὼτε ἀγαπήσει ποτέ, Ζακελίν;

— Κούνησε ἀρνητικά τὸ κεφάλι της καὶ ἀπλῶσε τώρα τὸ δικό της γέρι γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ δικό μου, ἀλλὰ τὸ ἀποτράβηξε σχεδὸν ἀμέσως πάλι.

Σὲ λιγάκι μοῦ εἶπε δειλὰ:

— Δὲν γυρίζουμε;

— Ὑπάρχουσα ἀμέσως. Σταμάτησα μόνον γιὰ μιά στιγμὴ στὸν γυρισμὸ σὲ ἕνα μέρος τοῦ δρόμου πού εἶχε θαυμάσια θέα. Ἡ Ζακελίν εἶχε σχεδὸν ἀκουμπήσει ἐπάνω μου τὸ κεφάλι της. Τὰ μαλλιά της ἐγάδιεσαν τὸ πρόσωπό μου.

— Ἐπιασα μὲ τὰ δύο μου χέρια τὸ ὥραίο της προσωπάκι καὶ γυρίζοντάς το πρὸς τὰ ἐμένα της, ἔβωσα ἕνα φιλὶ στὰ ὀλόξανθα μαλλιά της.

— Μισέλ, τί κάνετε, φώναξε τρομαγμένη;

Τὴν κύτταξα μὲ μιά προσποιημένη κατάπληξη σὰν νὰ ἤθελα νὰ δείξω ὅτι δὲν ἤξερα κι' ἐγὼ πῶς τὸ εἶχα κάνει αὐτὸ καὶ εἶπα:

— Μὲ συγχωρεῖτε, Ζακελίν.

— Ἐβαλα πάλι ἔμπρὸς τὸ αὐτοκίνητο καὶ σὲ λιγάκι, τῆς εἶπα:

— Πότε θὰ ξανασυναντηθοῦμε;

— Ἐλάτε ὅποτε θέλετε, εἶπε σχεδὸν ἀδιάφορα.

Θὰ προτιμοῦσα ἕνα σωστὸ ραντε-βού, ἀλλὰ δὲν τόλμησα νὰ ἐπιμείνω. Μόλις φθάσαμε μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς θεῖας της, ἡ Ζακελίν πήδηξε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ γάργαλα μῆσα στὸν κῆπο στέλνοντάς μου ἕνα νηόγγορο χαιρετισμὸ μὲ τὸ γέρι. Μοῦ φάνηκε ὅτι μοῦ εἶπε στείλει ἕνα φιλὶ, ἀλλὰ δὲν ἤμουν βέβαιος.

— Θὰ ξανάρω τὴν Πέμπτη φώνα-ξα καθὼς ἐκκινούσα, μόνος τώρα, γιὰ τοῦ θεῖου μου Ἀνσέλμ.

Τὸ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΓΕΥΜΑ

ΔΥΟ μέρες ἀργότερα συναντή-θηκα γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὴν ἐξαδέλφη μου Γιολάντα, στὸ οἰκογενειακὸ γεῦμα τοῦ θεῖου μου. Ἦταν ἀκριβῶς ὅπως τὴν εἶχα φαντασθῇ. Ἀρκετὰ χαριτωμένη, πολὺ εὐχάριστη στὶς συζητήσεις της, ἀλλὰ πολὺ ἀπλή, πολὺ ἀφελής. Τῆς ἔλειπε σχεδὸν ἐντελῶς ἡ χάρις πού περιμένει κανεὶς νὰ συναντήσῃ σὲ μιά γυναῖκα, φάνηκε πολὺ εὐχαριστημένη πού μὲ ξανάβλεπε καὶ σχε-δὸν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἐπεκρά-τησε ἀνάμεσα μας ἕνα αἰσθημα-τικὸ φιλί. Μὲ ρώτησε μὲ με-γάλη περιέργεια διάφορα πράγμα-τα γιὰ τὴν παριωνί μου ζωὴ, ἐξα-θυμηθήκαμε μὲτ' ἄλλη διάφορες τρέλλες πού εἶχαμε κάνει ὅταν εἴμασταν παι-

διά καὶ ἐρχόμουν νὰ περάσω τὶς δι-ακοπὲς στὸ Σουλβιέρ καὶ πολὺ γρή-γορα ὡμολογοῦσα στὸν ἑαυτὸ μου ὅτι ἡ Γιολάντα ἦταν μιά χαριτω-μένη γυναῖκα πού, θὰ μπορούσε νὰ κάνει ἕναν ἄνδρα εὐτυχισμένο.

Τὸ γεῦμα πέρασε ὅπως περνοῦν συνήθως τὰ οἰκογενειακὰ γεύματα ἀνάμεσα σὲ γέρους θεῖους καὶ θεῖες. Τὸ κύριο πρόσωπο τῆς βραδυῆς ἦ-μουν, φυσικὰ, ἐγὼ. Ἐκεῖνο πού μοῦ ἔκανε τὴν πιὸ μεγάλη ἐντύπωση ἦ-ταν ἡ ἐξαιρετικὴ εὐγένεια καὶ φιλο-φροσύνη πού μοῦ εἰδείχναν οἱ Κομ-πρενιάκ. Ἦταν ὀλοφάνερο ὅτι εἶχαν βάσει πρόγραμμα νὰ κερδίσουν τὴν συμπάθειά μου καὶ δὲν εἶχαν κανέ-να λόγο νὰ τοὺς τὴν ἀρνηθῶ. Ὁ ἐ-ξαδέλφος μου Λωράν Κοττεβίλ ἦταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἄλλος ἄνθρωπος. Καλοντυμένος, εὐδιάθετος καὶ ἐξαι-ρετικὰ εὐγενὴς ἀπέναντί μου, δὲν ἔ-μοιαζε καθόλου μὲ τὸν ἐξαδέλφο πού εἶχα συναντήσῃ στὴν πρώτη μου ἐπίσκεψη. Ὅταν τελείωσε τὸ γεῦμα καὶ καθήκοντάς μου ὡς ἑνὸς τὸν ἄλλον ὡμολόγησα ὅτι εἶχα περάσει μιά βραδυὰ πολὺ πιὸ εὐχάριστη ἀπὸ ὅ,τι εἶχα φαντασθῇ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί—ἦταν Πέμπτη—πῆγα νὰ συναντήσω τὴν Ζακελίν καὶ νὰ τὴν προ-σκαλέσω γιὰ περίπατο. Μὲ περίμενε φαίνεται γι' αὐτὸ καθόταν σὲ ἕνα παγκάκι τοῦ περιβολιοῦ κον-τὰ στὴν καγκελόπορτα. Φάνηκε πολ-λὴ εὐχαριστημένη ὅταν μὲ ἀντίκρισε καὶ νόμισα ὅτι θὰ δεχόταν ἀμέσως τὴν πρόσκλησή μου γιὰ περίπατο. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ μοῦ ἔκανε μεγα-λὴ κατάπληξη ὅταν μοῦ εἶπε ὅτι ἔ-πρεπε νὰ ἀναβάλουμε τὸν περίπατό νὰ ἄλλην ἡμέρα ἐπειδὴ ἦταν ἡ θεῖα της λίγο κακοδιάθετη. Μιλοῦσε μὲ ἕνα τόσο παράξενο τρόπο πού κατὰ-λαβα ἀμέσως ὅτι ἡ ἀδιαθεσία τῆς θεῖας της ἦταν μιά ἀπλή πρόφασις.

— Ζακελίν, τῆς εἶπα. Κάτι συμβαί-νει κάτι μοῦ κρύβετε.

— Δὲν βλέπω τί λόγο θὰ εἶχα νὰ σὰς κρύψω κάτι. Εἴμαστε ἀπλῶς δύο καλοὶ φίλοι, καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτα μεταξύ μας πού θὰ δικαιο-λογοῦσε ἕνα ψέμμα ἐκ μέρους μου. Λυπᾶμαι πάρα πολὺ πού δὲν θὰ μπορέσω σήμερα νὰ ἀπολαύσω τὴν συντροφιά σας πού, σὰς βεβαιώνω, μοῦ εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη, ἀλ-λά, καθὼς σὰς εἶπα, δὲν θέλω νὰ ἀ-φίσω μόνη τὴν καυμένη τὴν θεῖα πού κάνει τόσες θυσίες γιὰ μένα.

Τὰ λόγια της αὐτὰ, ἀντὶ νὰ μὲ καθησυχάσουν, μὲ ἔκαναν ἀκόμη πε-ρισσότερο νὰ πιστέψω ὅτι κάτι εἶχε μεσολαβήσει πού εἶχε μεταβάλει τὴν στάση τῆς Ζακελίν ἀπέναντί μου. Ἦταν πολὺ εὐγενικά, ἀλλὰ πολὺ ψυχρὰ λόγια. Τὸ μυαλό μου πῆγε, ἀξαφνα, στὸν ἐξαδέλφο μου Λωράν. Θυμήθηκα τὸ παράξενο τοῦ ὕψους ὅ-ταν ἀκούσε γιὰ τὴν ἀπαρτιδότητὴ συνάντησής μου, μὲ τὴν Ζακελίν. Φαντάσθηκα ὅτι ἴσως μὲ εἶχε διαβά-λει ἀπὸ ζήλεια καὶ θέλησα νὰ μάθω ἀμέσως τὴν ἀλήθεια.

— Ζακελίν, τῆς εἶπα. Πέστε μου

τὴν ἀλήθεια. Συναντήσατε τὸν ἐξά-δελφό μου καὶ σὰς μίλησε ἄσχημα γιὰ μένα;

— Κάνετε πολὺ μεγάλο λάθος, ἀ-πῆντησε, καὶ ἔχετε πολὺ ἄσχημη ἰ-δέα γιὰ μένα ἂν φαντάζεσθε ὅτι θὰ καθόμουν νὰ ἀκούσω διαβολές. Ἐ-κτός αὐτοῦ δὲν εἶναι καθόλου εὐγε-νικὸ ἐκ μέρους σας νὰ μοῦ λέτε, ἔ-τσι κατὰμουτρα, ὅτι δὲν πιστεύετε τὴν καθαρὴ ἀλήθεια.

Κατάλαβα ὅτι τὴν εἶχα πειράξει καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικά τυπικὰ λό-για πού ἀλλάξαμε ἔφυγα λέγοντας ὅτι θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ πᾶν νὰ κάνει συντροφιά στὴν ἀρρωστη θεῖα της.

Βγήκα στὸν δρόμο γεμάτος πα-ράξενα συναισθήματα. Κάτι σοβαρὸ εἶχε μεσολαβήσει καὶ εἶχε μεταβάλ-ει ἐντελῶς τὰ αἰσθήματα καὶ τὶς σκέψεις τῆς Ζακελίν. Τί; Δὲν μπο-ροῦσα νὰ τὸ μαντεύσω. Ἦμουν φο-βερὰ μετανοιωμένος πού εἶχα ἔρθει μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη νὰ περπατήσω, νὰ ξεσκάσω, νὰ τρέξω, νὰ φωνάξω. Αὐτὴ ἡ ἀβε-βαιότης μὲ ἐπνίγε.

ΓΕΡΟΝΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ.

ΦΘΑΝΟΝΤΑΣ στὸ σπίτι ὁ ὑπη-ρέτης μὲ εἰδοποίησε ὅτι μὲ εἶ-χε ζητήσει ὁ θεῖος μου. Πῆγα ἀμέσως στὸ γραφεῖο του. Ἦ-ταν καθισμένος, ὅπως πάντοτε, στὴν κλασικὴ του πολυθρόνα.

— Μὲ ἐζητήσατε θεῖε μου, τοῦ εἶ-πα;

— Ναι ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάποιον πολὺ σοβαρὸ ζήτημα πού νο-μίζω ὅτι δὲν δέχεται περισσότερο ἄ-ναβολή. Εἶμαι ἄλλωστε βέβαιος ὅτι θὰ συμφωνήσῃς ἀμέσως μαζί μου.

— Σὰς ἀκούω.

— Ἀφοῦ ἐπῆρες πᾶν τὴν ἀπόφαση νὰ ἀναλάβῃς ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνα-τό μου τὰ δάση μου εἶναι νομίζω ἀ-νάγκη νὰ σκεφθῇς καὶ γιὰ τὴν οἰκο-γενειακὴ σου ἀποκατάσταση. Ἡ ζωὴ τοῦ Σουλβιέρ θὰ εἶναι γιὰ σένα πολὺ πληκτικὴ, ἂν δὲν παντρευθῇς ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς.

Ἦταν φανερό ὅτι ὁ γέρος εἶχε κάποιον ὀρισμένο σκοπὸ καὶ θέλησα νὰ τὸν μάθω τὸ ταχύτερο.

— Μήπως ἔχετε τίποτα συγκεκρι-μένο ὑπ' ὄψιν σας, τὸν ρώτησα;

— Ναι! Βλέπω μὲ μεγάλη μου εὐ-χαρίστηση ὅτι μὲ καταλαβαίνει πολ-λὸ καλά. Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, λό-γος νὰ μὴ σοῦ ἀναγγεῖλω ἀμέσως τὰ σχέδιά μου.

Τὸ μυαλό μου γύριζε τώρα στὴν Ζακελίν Αἰσθανόμουν ὅτι σὲ λίγες στιγμὲς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγωνισθῶ γι' αὐτήν.

— Ἐξέρεις, συνέχισε ὁ θεῖος μου, πόσους κόπους καὶ πόσες οἰκονομι-κὲς θυσίες ἔχουν στοιχίσει τὰ δάση τῶν Κοττεβίλ. Θὰ ἦταν μεγάλη ἀ-μαρτία νὰ περιέλθουν σὲ ξένα χέρια τὰ ὑπερόχα αὐτὰ κτήματα, πράγμα τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ ἂν δὲν δεχθῇς τὴν πρότασή μου θὰ σοῦ κάνω. Ὁ θεῖος σου ὁ Κομπρενιάκ δὲν ἔχει ἄλλο κληρονόμο ἀπὸ τὴν ἐξαδέλφη σου τὴν Γιολάντα. Ἄν πάρῃ αὐτὴ ἔ-ναν ξένο θὰ ἀρχίσῃ σιγά—σιγά νὰ ξεφεύγῃ ἡ θαυμάσια αὐτὴ ἰδιοκτη-σία ἀπὸ τὴν οἰκονομεία μας. Εἶναι μιά χαριτωμένη κοπέλλα καὶ καθὼς ὑπόρρεα νὰ καταλάβω ἀπὸ τὴν προ-χθεσινή σας συνάντησι, θὰ συνεννο-ηθῇτε θαυμάσια μεταξύ σας. Εἴσα-στε φτιαγμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλ-

λον. Ἡ καταγωγή σας, ἡ μόρφω-σίς σας, τὰ συμφέροντά σας εἶναι κοινὰ. Οἱ γονεῖς της θὰ ἦταν εὐτυ-χισμένοι ἂν γινόταν τὸ συνοικέσιο αὐτό.

Ἐκανα μιά πολὺ μεγάλη προ-σπάθεια γιὰ νὰ σηκρατήσω τὸν ἑ-αυτὸ μου. Ἄν δὲν συλλογιζόμουν τὴν κατάστασή του καί—γιατί νὰ τὸ ἀποκρύψω— ἂν δὲν συλλογιζόμουν καὶ τὴν Ζακελίν, θὰ σηκωνόμουν νὰ τὸν φτύσω κατὰμουτρα καὶ θὰ ἔφευ-γα γιὰ νὰ μὴ τὸν ξαναπικρύνω πᾶν. Κατάρθωσα ὅμως νὰ κρατήσω τὴν ψυχραιμία μου καὶ τοῦ εἶπα:

— Δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι πολὺ λί-γη μιά καὶ μόνη συνάντησις ὕστερα ἀπὸ δέκα χρόνια γιὰ νὰ ἐκτιμήσῃ κανεὶς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώ-που μὲ τὸν ὁποῖο θὰ συνδέσῃ γιὰ πάντα τὴν ζωὴ του; Ἀφίστε νὰ γνωρισθῶ λίγο καλύτερα μὲ τὴν ἐ-ξαδέλφη μου καὶ ἴσως ἔρθει μόνον τὸ ἐκεῖνο πού προσπαθεῖτε νὰ ἐπι-τύχετε σήμερα διὰ τῆς βίας.

— Θὰ τὸ ἔκανα μὲ μεγάλῃ μου εὐ-χαρίστηση εἶπε ὁ γέρος. Ἀλλὰ κα-θὼς ξέρεις δὲν μὰς μένει καιρὸς. Ἀ-πὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορῶ νὰ πε-θάνω. Καὶ τότε ὅλοι αὐτοὶ οἱ κόποι, ὅλες αὐτὲς οἱ θυσίες κινδυνεύουν νὰ πᾶν χαμένες. Ὁ ξένος πού θὰ παν-τρευθῇ τὴν Γιολάντα θὰ εἶναι κατ' ἀνάγκην ἕνας ἐχθρὸς σου, ἕνας συ-ναγωνιστής σου. Δὲν θὰ υπορέσεις νὰ βασιλεύετε καὶ οἱ δύο μέσα στὸ ἴδιο βασίλειο.

— Ὡστε τὰ πρόσωπα σὰς εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορα, τοῦ εἶπα κάπως ἐξαγριωμένος. Ἀρκεῖ νὰ σωθοῦν τὰ δάση σας.

— Πάρ' το καὶ ἔτσι ἂν θέλῃς, μοῦ εἶπε ψυχρὰ.

— Ἡ Γιολάντα εἶναι σύμφωνη μὲ τὰ σχέδιά σας;

— Δὲν ξέρει τίποτα γιὰ τὴν ὥρα. Ἀλλὰ θὰ συμφωνήσῃ ἐπειδὴ τὸ θέ-λουν οἱ γονεῖς της.

Ὡ! Πόσο θὰ ἤθελα ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ νὰ φωνάξω, νὰ διαμαρτυρη-θῶ γιὰ τοὺς ψυχροὺς λογαριασμοὺς τῶν ξεμαρμένων γέροντων πού σχεδί-αζαν νὰ θυσιάσουν δύο νέες ὑπάρ-ξεις στὸν ἐγωϊσμὸ τους καὶ στὴν φι-λαργυρία τους. Σκέφθηκα, ὅμως, ὅ-τι ἂν τὰ χαλοῦσα μὲ τὸν θεο μου θὰ ἔπρεπε νὰ θυσιάσω γιὰ πάντα τὴν ἀγάπῃ μου πρὸς τὴν Ζακελίν.

Ἐκανα μιά τελευταία προσπάθεια νὰ ἀλλάξω τὶς ιδέες τοῦ γέρου λέ-γοντας:

— Λυπᾶμαι πολὺ πού θὰ σὰς στε-νοχωρήσω, ἀλλὰ ἡ πρώτη μου ἀ-πάντησις εἶναι ἀρνητικὴ. Δὲν ἐννοῶ νὰ θυσιάσω τὴν ἐλευθερίαν μου στὴν οἰκονομικὴ ἀνεξαρτησία πού μοῦ προσφέρετε.

— Ἐγὼ, καλῶς, μοῦ εἶπε. Ἐλπίζω ὅτι ἡ τελευταία σου ἀπάντησις, γιὰ τὴν ὁποία σοῦ δίνω ὀκτὼ μέρες και-ρὸ, θὰ εἶναι ἀσφορητικὴ. Ἄν ὅχι, τότε θὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ ἀνα-θεωρήσω ὅλα μου τὰ σχέδια. Ἀν-τίο.

Ἦταν φανερό ὅτι δὲν ἤθελε νὰ συ-νεῖσι τὴν συζήτησι καὶ ὅτι εἶχε ἀ-πόλυτὴ πεποίθησι ὅτι ἡ ἀνάγκη θὰ μὲ ἔκανε νὰ ὑποχωρήσω.

ΜΕΡΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

ΠΗΓΑ κατ' εὐθείαν στὸ δωμά-τιό μου καὶ ἀρχίσω νὰ συλλο-γίζωμαι μὲ ποῖο τρόπο ἔπρεπε νὰ ἀντιδράσω. Σκέφθηκα ὅτι μποροῦσε νὰ συγκινήσῃς πολλές

Τὸ ἀγριοκόριτσο

ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ συναν-τήσω τὴν Ζακελίν καὶ νὰ βεβαιωθῶ ἂν μὲ ἀγαποῦσε γιὰ νὰ ἀναλάβω μὲ μεγαλύτερη δύναμη τὸν ἀγῶνα μου ἐναντίον τῶν σχεδίων τοῦ γέρου.

Τὴν βρήκα πάλι στὸ περιβόλι. Μοῦ φάνηκε ἐξαιρετικὰ συλλογισμένη καὶ μελαγχολικὴ.

— Δὲν σὰς περίμενα, μοῦ εἶπε, ἡ-μουν ὅμως βεβαία, ὅτι θὰ ἐρχόσα-σαν.

Ὑστερα ἀπὸ μερικές ἀόριστες κουβέντες τῆς εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ μοῦ μιλή-σῃ, καὶ αὐτὴ εἰλικρινὰ.

— Πέστε μου, Ζακελίν, θέλετε νὰ ἀ-γωνισθῶ γιὰ χάρι σας;

— Τὸ ἤξερα ὅτι θὰ ἐρχόντουσαν ἔ-τσι τὰ πράγματα. Μοῦ τὸ εἶχε πεί ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἡ θεῖα μου πού κατὰλαβε ἀμέσως ὅτι σὰς ἀγα-ποῦσα.

Δὲν βάστηξα περισσότερο ἀκού-γοντας τὴν ὁμολογία αὐτὴ νὰ βγαί-νῃ ἄθελα ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ζακε-λίν. Τὴν τράβηξα στὴν ἀγκαλιά μου, τὴν ἔσφιξα ἐπάνω μου καὶ τὴν φίλη-σα. Δὲν ἔφερε τὴν παραμικρὴ ἀντί-στασι. Ὑστερα ὅμως μοῦ εἶπε με-λαγχολικά:

— Μισέλ, ἄκουσε τὴν συμβουλὴ τοῦ θεῖου σου. Θὰ εἶναι τὸ καλῦτε-ρο γιὰ σένα. Ἡ περιουσία του εἶναι τόσο μεγάλῃ ὥστε ἀξίζει μιά θυσία. Ὑστερα καὶ ἡ ἐξαδέλφη σου εἶναι μιά χαριτωμένη κοπέλλα. Μὴν ἀγω-νισθῇς ἄδικα.

— Ζακελίν, τῆς εἶπα. Εἶχαμε συμ-φωνήσει νὰ ἐξομολογηθοῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὴν πρώτη μας ἀγάπῃ. Ἐσὺ τὸ ἔκανες κι' ὅλας. Τώρα εἶναι ἡ σειρά μου. Δὲν θὰ παντρευθῶ καμ-μιὰν ἄλλη γυναῖκα ἐκτός ἀπὸ σένα. Θὰ ἀγωνισθῶ. Καὶ νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι θὰ νικήσω, γιατί σ' ἀγαπῶ.

Τὴν ἀποχαίρετσα μὲ ἕνα ἀκόμη φιλὶ καὶ ἔφυγα τρέχοντας νὰ συναν-τήσω τὴν Γιολάντα καὶ νὰ ἐξηγηθῶ μαζί της.

ΔΥΟ ΝΕΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Τὴν βρήκα ἀκριβῶς τὴν στιγ-μὴ πού ἔβγαине ἀπὸ τὸ σπίτι της.

— Ἐρχόμουν νὰ σὲ συναντή-σω, μοῦ εἶπε.

— Ἀ! Ὡστε ξέρεις...

— Ναι.

— Καὶ τί σκέπτεσαι;

— Τὸ ἴδιο φαντάζομαι πού σκέπτε-σαι κι' ἐσὺ.

Αἰσθάνθηκα τὴν καρδιά μου ἐα-λαφρωμένη. Ἄν μπορούσε νὰ προ-έλθῃ ἡ ἀρνήσις ἀπὸ τὴν Γιολάντα ὁ θεῖος μου δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἔ-χῃ τὸ παραμικρὸ παράπονο ἐναντίον μου καὶ θὰ ἤμουν ἐλεύθερος νὰ κα-νονίσω τὴν μελλοντικὴ μου ζωὴ ὅ-πως ἤθελα.

— Γιολάντα, τῆς εἶπα. Ἴσως ἂν σὲ εἶχα γνωρίσει γῆς γιὰ πρώτη φο-ρὰ, νὰ αἰσθανόμουν μίαν ἐξαιρετικὴ συμπάθεια γιὰ σένα. Δὲν θέλω νὰ σοῦ κάνω κομπλιμέντα γιατί δὲν ἔ-χουν κανένα ἀπολύτως σκοπὸ. Εἴ-σαι μιά χαριτωμένη κοπέλλα πού θὰ μποροῦσε νὰ συγκινήσῃς πολλές

ἀνδρικές καρδιές. Ἀλλὰ γιὰ μένα, πού σὲ γνωρίζω ἀπὸ μικρὸ παιδί, πού ἔχουμε κάνει μαζί τόσες τρέμ-λες, πού συνηθίσαιμε νὰ βλέπουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐντελῶς διαφορε-τικά ἀπὸ ὅ,τι βλέπονται ἕνας ἀν-δρας καὶ μιά γυναῖκα, δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι τίποτα περισσότερο ἀπὸ μιά ἀγαπημένη ἐξαδέλφη, ἀπὸ μιά καλὴ φίλη...

Περίμενα μὲ ἀγωνία νὰ ἀκούσω τὴν ἀπάντησι τῆς Γιολάντας καὶ πάγωσα σχεδὸν ὅταν ἀρχισε νὰ μοῦ λέη:

— Κάνεις λάθος Μισέλ. Ἴσια—ἴσια, ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρ-ξῃ ἰδεωδέστερος γάμος ἀπὸ αὐτὸν πού γίνεται μετὰξὺ δύο ἀνθρώπων πού γνωρίζονται ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ. Ξέρουν ὁ ἕνας τὶς ἰδιοτροπίες τοῦ ἄλλου, τὰ καπρίτσια του, τὶς προτι-μήσεις του. Ἐχουν συνηθίσει ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ νὰ συνεννοοῦνται με-ταξὺ τους.

— Ὡστε;...

— Μὴν τρομάξεις. Θὰ γίνουμε οἱ πῶ καλοὶ σύμμαχοι. Θὰ σὲ ἀπαλλά-ξω ἐγὼ ἀπὸ τοὺς ὄρους τοῦ θεῖου Ἀνσέλμ. Ἀγαπᾷς καμμιὰν ἄλλη;

— Ναι Γιολάντα. Ἀγαπᾶν τὸ πιὸ ὁμορφο, τὸ πιὸ χρυσό, τὸ πιὸ χαρι-τωμένο κορίτσι τοῦ κόσμου. Ἐνα ἀ-γριοκόριτσο.

— Σὲ ἀγαπᾷ κι' αὐτὴ;

— Ναι. Λίγην ὥρα πρὶν σὲ συναν-τήσω, μοῦ τὸ εἶπε μὲ τὸν εἰλικρινέ-στερο τρόπο καὶ γωρὶς νὰ θέλῃ.

— Εὐτυχισμένε Μισέλ!

Εἶπε τίς δύο αὐτὲς λέξεις μὲ τέ-τοια μελαγχολία πού τὴν λυπήθηκα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

— Ἀγαπᾷς κάποιον πού τὸν γνωρί-ζεις ἀπὸ μικρὸ παιδί τῆς εἶπα.

— Ναι...

— Καὶ αὐτὸς δὲν σὲ ἀγαπᾷ.

— Δὲν τὸ ξέρω. Δὲν τὸ ξέρει οὔτε κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος. Τὸν γνωρίζεις ἄλ-λωστε καὶ σὺ πολὺ καλά.

— Ὁ Λωράν, φώναξα μὲ κάποια δυσπιστία.

— Ναι, ὁ Λωράν. Ἴσως δὲν μὲ κα-ταλαβαίνει σήμερα. Ἀυα μείνης ὁ-μως στὸ Σουλβιέρ καὶ τὸν γνωρίζεις καλῶς, θὰ μὲ καταλάβῃς. Εἶναι ἀνεκτίμητος.

Τὰ μάτια της εἶχαν δακρύσει. Τὸν ἀγαποῦσε πραγματικὰ.

— Γιολάντα, τῆς εἶπα. Προσφέρ

Σε μια φίλη

ΜΙΑ άναγνώστριά, υπογραφομένη «Αιώνιο θύμα», μου γράφει την ιστορία της. Είναι η κοινή και συνηθισμένη ιστορία πολλών γυναικών: Άγαπά εδώ και 8 χρόνια έναν άνδρα και ο κύριος αυτός της υπόσχεται τόσα χρόνια γάμο, χωρίς όμως και να πραγματοποιήσει την υπόσχεσή του. Έως εδώ, όπως είπα και παραπάνω, δεν υπάρχει τίποτα το ξεχωριστό από αυτό που συμβαίνει σε πολλές γυναίκες, οι οποίες αγαπούν με όλη τη θερμότητα της πρώτης αγάπης, έναν άνδρα και τυφλώνονται τόσο από την αγάπη των, ώστε να μη καταλαβαίνουν ότι πλέκουν με τα ίδια τους χέρια την δυστυχία των.

Στην περίπτωση όμως της φίλης που μου γράφει, συμβαίνει και κάτι άλλο που θα μπορούσε να της δώσει πολύ ευκολότερα και γρηγορότερα την παρηγορία. Δεν είναι κανένα φτωχό δυστυχισμένο κορίτσι που θα εύρισκε δύσκολα τα μέσα ν' απαλλαγεί από το μαρτύριό της: η άναγνώστριά μου είναι μια κοπέλλα πολύ όμορφη, όπως μου γράφει, πολύ πλούσια και με με-

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

γάλη κοινωνική θέση, ενώ τούναντιον ο άνδρας που αγαπά είναι πτωχός και κατωτέρως κοινωνικής θέσεως. Μολαταύτα μου γράφει είναι πολύ δυστυχής.

Και όμως, αγαπητή μου φίλη, αν ξέρατε πόσο άδικα είσθε δυστυχής και πόσο άδικολόγητα υποφέρετε για έναν άνθρωπο που δεν φαίνεται άξιος αυτής της θυσίας! Σας λυπούμαι που δεν βρίσκετε την θέληση να καταπνίξετε το αίσθημα αυτό, όπως έχετε υποχρέωση απέναντι του έαυτού σας πρώτα και απέναντι του σπιτιού σας ύστερα.

Είσθε τόσο νέα... Στο δρόμο της ζωής σας δεν θα δυσκολευθήτε να βρείτε εκείνον που θα σας αγαπήσει πραγματικά και θα σας κάνει ευτυχισμένη. Ένα ταξιδάκι προς το παρόν, αφού έχετε τα μέσα, θα σας κάνει καλό. Ναι. Σφίξτε την καρδιά σας και φύγετε όσο μακρύτερα μπορείτε. Θα δείτε πως θα αλλάξουν όψη τα πράγ-

ματα μόλις απομακρυνθήτε από αυτόν. Αφήστε να είναι δυστυχισμένοι εκείνοι που βασανίζονται από όλες τις φτώχειες και τις μιζέριες της ζωής, εκείνοι που χάσαν αγαπημένα πρόσωπα, εκείνοι που παραδέρνουν στο κρεβάτι του πόνου και της αβρόστειας...

Έσείς δεν πρέπει να παραπονηθείτε. Όταν γνωρίσετε τον πραγματικό πόνο, τον πόνο με κεφαλαίο — και σας εύχομαι με όλη μου την καρδιά να μη τον γνωρίσετε ποτέ—τότε ασφαλώς θα γελάσετε για τη σημερινή σας «δυστυχία»...

ΔΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Πρωί, μεσημέρι, απόγευμα και βράδυ

Μια κομψή γυναίκα πρέπει φυσικά να έχει διάφορα φορέματα, αναλόγως της ώρας και του τόπου όπου θα τα φορέσει. Σας παρουσιάζουμε λοιπόν σήμερα 8 διάφορα μοντέλα που ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις μιας κομψής κυρίας από την ώρα που θα σηκωθεί έως την ώρα που θα πέσει να κοιμηθεί:

1. Για το πρωί θα φορέσει ένα κομψό «σά-ντ-λί» από φουλάρ μπλέ ανοιχτόχρωμο με βουλίτσες μπλέ μαρίν. Μια λωρίδα μονόχρωμη μαρίν «μπορντάρει» το ντεκολτέ, το εμπρός μέρος της ρόμπας, τα μανίκια και σχεδιάζει μια τσέπη στο δεξιό μέρος.

2. Για τις πρωινές εξόδους θα φορέσει ένα ταγιεράκι από λαϊνά. Η ζακέττα είναι εφαρμοστή στη μέση με ραφές που ξεκινούν από τις αμασάλες. Ο γιακάς και τα ρεβέρ είναι από γούνα με χαμηλό τρίχωμα. Η φούστα έχει μια κουφόπισetta εμπρός και πίσω.

3. Η μπλουζα του ταγιέρ αυτού είναι από σατέν λευκό με μανίκια ραγκλάν. Μια λωρίδα ίσια είναι τοποθετημένη «άν μπι-άν» και ντραπάρει εμπρός. Δένει κοντά στον λαιμό.

4. Για τις απογευματινές επισκέψεις, για το σαβί φοριέται ένα φόρεμα από κρέπ μαύρο, εργασμένο με πιστέτσες αντίθετες στο κορσάζ, τη φούστα και στο κάτω μέρος των μανικιών που είναι τρουά-κάρ. Το φάρδος της φούστας συγκεντρώνεται εμπρός.

5. Το φόρεμα αυτό συνοδεύεται μ' ένα μαντώ από ντρά μαύρο με ραφή πίσω. Οι τσέπες, ένκρυσταρισμένες με την εμπρόσθια ντεκουπ γαρνίρονται με «δόντια» από ύφασμα και με γούνα, καθώς και τα ρεβέρ. Ένα μικρό ίσιο γιακάκι είναι πολύ της μόδας για τα παλτά.

6. Για τις βραδυνές δεξιώσεις και τους χορούς, είναι κατάλληλο ένα φόρεμα από κρέπ θάμπό μπλέ παστέλ. Το κορσάζ είναι στρωτό εμπρός κάτω από ένα στρογγυλό έμπισμαν από κρέπ μπριγιάν, το οποίο

Τι θα φορέσει μια γυναίκα από το πρωί έως το απόγευμα. (Περιγραφή των μοντέλων στο σχετικό άρθρό μας).

ΤΗΝ ΠΥΝΑΙΩΣ

βλέπουμε επίσης στα μανίκια και από μια ντεκουπ κάτω από τη μέση. Μια λεπτή δαντέλλα σουρώνει στο λαιμό. Το φόρεμα αυτό κομψώνει στην πλάτη.

7. Έξ' ίσου κομψή είναι μια μακρύτερα τουαλέττα από κρέπ συκλαμέν. Ένα είδος «φισού» μυτερό εμπρός και στρογγυλό στην πλάτη συνεχίζεται εμπρός από δύο παννών που φαρδύνουν προς τα κάτω. Τα παννών αυτά συγκρατούν την υψηλή ζώνη και το έλαφρο ντραπέ των γοφών. Το ντεκολτέ γαρνίρεται με λουλούδια.

8. Τέλος, για τη νυχτερινή ανάπαυση, μια θαυμασία νυχτική από ζωρζέττα ρόζ. Το κορσάζ της είναι γαρνιρισμένο με λεπτή νερδύρ καθώς και το επάνω μέρος των φουσκωτών μανικιών. Στο ντεκολτέ και στο κάτω μέρος των μανικιών έχει «ένκρυστασινόν» από δαντέλλα χρώματος δι.ρ. Η φούστα της είναι «άν μπι-άν».

— ΗΕ —

ΔΙΣΘΗΤΙΚΗ

Για να έχετε ωραία μάτια

Δυό καλοσχηματισμένα μάτια, με πυκνές βλεφαρίδες, δίχως φουσκώματα, και κοκκινίλες, συντελούν πολύ στην ομορφιά του προσώπου, ανεξαρτήτως των άλλων χαρακτηριστικών του. Η περιποίηση των ματιών είναι έντελως ξεχωριστή και διάφορος της περιποιήσεως του προσώπου.

Σήμερα θα σας την γράψω και ιδίως θα σας πω πως θα κάνετε το μασάζ τρίγυρω από τα μάτια προς πρόληψη των τόνων αντιστοιχητικών ρυτίδων. Για να διαστηρηθούν άρτυδιωτα και ζωηρά τα μάτια σας, πρέπει από παντός να μη τα ερεθίζετε με τα διάφορα σαπουνία, τα καλλωπιστικά φάρμακα, ή με τις διάφορες κρέμες και λοσιόν που χρησιμοποιείτε για την περιποίηση του προσώπου σας. Οι διάφορες βαφές και τα ποικιλόχρωμα κραγιόν, εκτός του ότι μετά ένα γέλιο ή δάκρυ μεταβάλλουν το πρόσωπό σας σε γεωγραφικό χάρτη, απορροφώμενες από τα μάτια τα κοκκινίζουν, τα ερεθίζουν και τους προκαλούν διάφορες παθήσεις, οι οποίες καταστρέφουν την ζωηρότητά των, την εξυγίαινα της όρασεως και γενικώς την θελατική των όψιν. Καταστρέφουν δε ακόμα το σπουδαιότερο των ματιών: τις βλεφαρίδες, διότι τις αποξηραίνουν, όποτε σπάζουν και πέφτουν εύκολα.

Ιδιαίτέρως, συνιστώ, ν' αποφεύγετε τις διάφορες βλαβερές κι' επικίνδυνες σκευασίες, οι οποίες χρησιμοποιούνται, δυστυχώς, παρά πολλών κυριών, δι' ένσταλάξεως των ματιών, με τις οποίες ζητούν να επιτύχουν μια ιδιαίτερα λάμψη των και διαστολή της κόρης. Είναι τρομερά καταστρεπτικές και περικλείουν πολλούς και σοβαρούς κινδύνους. Μόλις αντιληφθήτε ερεθισμό, φαγούρα, τρυξίμο, πτώ-

σιν των βλεφαρίδων, πάψτε άμέσως κάθε μακιγιάρισμα των ματιών, και κάντε τους κάθε βράδυ ζεστές κομπρέσες με άραια διάλυση βορικού ή χαμομηλόνευρου.

Επίσης οι κομπρέσες μ' άγνό ροδόνερο ή μαλαθόσπορον είναι πολύ αποτελεσματικές. Δροσίζουν και ξεκουράζουν τα μάτια. Επειδή το δέρμα των βλεφάρων είναι πολύ λεπτό και ως εκ τούτου από τις διάφορες γκριμάτσες του προσώπου, ρυτιδώνονται πιο εύκολα, από τα υπόλοιπα μέρη του, χρειάζεται μια ιδιαίτερα και συστηματική περιποίηση. Κάθε βράδυ λοιπόν, αφού πρώτα ξεκακιγιάρετε όλο σας το πρόσωπο, πέρνετε με το δάκτυλο δλίγην από την κάτωθι ειδική αντιρυτιδική πομάδα ή έστω και από μια οποιαδήποτε κολκρέμ ή λιπαρά κρέμα και κάνετε μια

έλαφρά επάλειψη — τελείως επιφανειακή — του άνω και κάτω βλεφάρου.

Lanoline 35 gr.
Eau de Hamamelis 15 >
Baume de la mecque ηstyrax 5 >

Η επάλειψη αυτή θ' αρχίξει πάντοτε από το επάνω βλέφαρο και θ' ακολουθή κύκλον, μέχρις ότου φθάση στο κάτω βλέφαρο και τελειώση κοντά στη μύτη. Αυτό ο κύκλος θα γίνεται 4 έως 5 φορές για το κάθε μάτι.

Κάθε αντίθετος κατεύθυνση και φορά του μασάζ προκαλεί ανεπανόρθωτες και βαθείες ρυτίδες. Με τις θερμές κομπρέσες και την έλαφρά αυτή επάλειψη προλαμβάνεται απολύτως ή εμφάνιση των ρυτίδων και βελτιούνται αυτά: κατά πολύ μόλις έχουν εμφανισθή. Τελεία και ριζική εξαφάνιση των ρυτίδων των ματιών, δεν επιτυγχάνεται κατ' ούδένα τρόπον, παρ' όλα τα αντίθετως, και δι' εύνοήτους λόγους διαφημιζόμενα.

Όστε όλες σας οι φροντίδες πρέπει να στραφούν στην πρόληψή των και όχι στην θεραπεία των

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος Ίατρος

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Ειδική περιποίηση μετώπου και λαιμού.

Τι θα φορέσει μια κομψή κυρία από το απόγευμα έως τη νύχτα. (Περιγραφή των μοντέλων στο σχετικό άρθρό μας).

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Είσαι γλυκειά

Είσαι γλυκειές οι μέρες του φθινόπωρου, και θλιβερό το τέλος τους, μία μέρα, που άγριος ο βορρῆς θα νά διαβή ρημάζοντάς τα όλα πέρα ως πέρα.

Είσαι γλυκειές στα ἔρημα τὰ φέγγη τους, τὸ βράδυ τους χαϊδεύει τὴν ψυχὴ μας, σὰν μία γλυκειὰ ὁμορφιά πού ἀγαπήσαμε και πού τὴν χάσαμε μία μέρα μοναχοί (μας).

Σὰν τις ἀγάπες πού ἀπλᾶ κι' ἀργὰ σὺ-
(στήκανε,
ἄφηνοντάς μας μόνους και θλιμμένους,
ἀνάξιους πειὰ νὰ τις ξαναναστήσουμε,
και στίς καινούργιες της ἀγάπες τόσο
(ξένους...

Είσαι γλυκειές οι μέρες του φθινόπωρου και περιπόνητες σὰν κάτι πού θά φύγῃ. Σὰν μία γλυκειὰ ὁμορφιά πού ἀγαπή-
(σαμε,
και πού αἰσθανόμαστε της θλίψης της τὰ
(ρίγη.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΛΑΔΑΚΗΣ

Λυγμοί

—Γιατί, Λένα, στήν πιό σκοτεινὴ γω-
νιά της βεράντας σὲ βρήκες ἀπόψε νὰ
κλάψης;

»Ω: βαρέθηκα πειὰ τὸ αἰώνιο τῆς
ψυχῆς σου παράπονο ν' ἀκούω... Πάψε!

»Απόψε ἡ νύχτα εἶναι τόσο ὁμορφῇ.
Κύτταξε, ὦ, κύτταξε ἀντίκρου τὴ θάλασσα
πὺς μοιάζει σὰν μία πελώρια πλάκα
ἀστρινιῶνα.

»Σκούπισε, Λένα, τὰ ματάκια σου κι'
ἐλα γλυκὰ τὸ κεφάλια σου στὸν ὅμο
μου νὰ γύρης κι' ἐτσι κοντὰ - κοντὰ σὰν
ἄλλοτε ἀς τραγουδίσουμε μιά Βαρκα-
ρόλα!

»Ω! πάψε, καλέ μου, δὲν εἶμ' ἀπόψε
γιὰ τραγουδῆ, μὴν μοῦ μιλάς γι' αὐτὴν
τὴ νύχτα τὴν ἐρωτική... Πάψε!

»Ἄσε με μόνον ἀπαλὰ νὰ γύρω στὸ
στῆθος σου κι' ἐκεῖ νὰ κλάψω, νὰ κλάψω
ἀπελπισμένα.

»Ἄσε με νὰ κλάψω τ' ἄδικα και π-
νεμένα αὐτὰ χρόνια πού περνοῦν. Ω! ἄ-
σε με, ἀγαπημένη, νὰ κλάψω τὰ ὁμορφα
ιδανικά μου πού ἐσθυσαν, ὅπως χαμμένη
περὶ καὶ σβύνει κι' ἡ νεότης μου!

»Τὸ κάστρο τὸ πανόψηλο κι' ὠραῖο
γροειστικὸ, θάφτηκε τῆς ζωῆς μου
τὰ γλυκύτερα ὄνειρα, κι' οἱ ἐλπίδες πού
εἶχα ἐκεῖ μέσα φυλαγμένες, γίναν γοργό-
φετρα πουλιὰ πού πέταξαν μακριὰ στὸ
ἄπειρο!

»Μὴ μοῦ ζητᾶς τραγούδια ἀπόψε, ἀγα-
πημένη. Χαίδεψε μόνο τὰ μαλλιά μου ἄ-
παλὰ μὲ τὰ χεράκια σου, κι' ἄσε με ἐτσι
γυρτῇ στὸ στῆθος σου νὰ κλάψω αὐτὰ
πού γύρω μου και μέσα μου πεθαίνουν!!

(Σανατόριον Ν. Π.)

ΛΕΝΑ Σ.

Δυστυχία

Ἵμνος στήν Εὐτυχία... Ἵμνος στή
Λευτεριά!... Ἵμνος στὸν Ἑρῶτα!... Ἵ-
μνος στή Φιλία!... Καὶ σὲ Σένα, ταπει-
νὴ και καταφρονεμένη Θεᾷ, κανέναν ὅ-
μνος, καμμιὰ ἀπὸ κείνες τίς λέξεις πού
ἀπὸ χρόνια τώρα πλημμυρίζουν τίς ὁμορ-
φίες και τίς χάρες τῶν ἄλλων Θεῶν...
Καμμιὰ ποτές δὲν στάθηκε και στὸ δικό
Σου κατῳφλι... Καμμιὰ κόρη δὲν ἤλθε,
ὦ Δυστυχία, νὰ Σοῦ στεφανώσῃ τὸ σκυμ-
μένο κεφάλι μὲ φτωχολούλουδα και στὰ
σφιγχοκλεισμένα Σου χεῖλη ποτές δὲν
ἤρθε τὸ χαμόγελο ν' ἀφήσῃ μιά φωτεινὴ
του ἀχτίδα· σὲ Σένα πού δείχνεσαι κάπο-
τες σπλαγχνικὰ και σέρνεις τὸ πληγωμέ-
νο ἀπ' τὰ βάρη τοῦ πόνου κορμί Σου
στὰ στενοδρόμια τῆς ζωῆς και κεί παρα-
μερίζεις γιὰ ν' ἀφήσῃς τὴ περήφανη εὐ-
τυχία νὰ περάσῃ. Κανέναν ποτές δὲν ἄ-
ναψε γιὰ Σένα ἕνα φτωχολάντηλο και
στήν προσευχὴ του, δὲν εἶπε «Συχώρη
την, Θεέ».

Γιατί και Σὺ ἀποδιωγμένη κόρη τοῦ
Ὀλύμπου, νὰ μὴν ἀκούς ποτές λέξῃ πο-
νετικιά; Γιατί παντοῦ συναντᾷς τὴν κα-
ταφρόνια, Σὺ, πού ποτές Σου κανέναν δὲν
περιφρόνησες; Σὺ, πού μὲ τὸ πλεγμένο
ἀπὸ τὰ νήματα τοῦ κορμιοῦ Σου ραβδί,
χτυπᾷς τ' ἀνεμοπαρμένο καλυβόσπιτο και
τὸ λιόλαμπρο παλάτι;

Σένα, μόνον εὐγενικὲς καρδιὲς σὲ νοι-
ώθουν και γιὰ Σένα ζυποῦν και ροδοφέ-
γουν καλὸπλεχτα ὄνειρα...

Ὡ Δυστυχία, ἂν δὲν ὑπῆρχες και Σὺ,
ποὶς θὰ ζυποῦσε στίς ναρκωμένες ἄν-
θρωπινες ψυχὰς τίς σπῆδες τῆς συμφορῆς,
τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ἀγάπης και
τῆς ἐλεημοσύνης;... Ποὶς ἄλλος ἐκτὸς
ἀπὸ Σένα, μαυροφόρα παρθένα, θὰ ὠδη-
γοῦσε τοὺς ἀνθρώπους στὰ ἔργα τὰ Θεϊ-
κά, πού Ἐκείνος ὁ Ἑσταυρωμένος Θεάν-
θρωπος ἀφήνοντας τίς τελευταῖες του
αἱμάτινες σταγόνες, εἶπε νὰ ἐκτελοῦμε;
Ποὶς ἔχει τὴ μικρόγλυκα δύναμη νὰ
κάνῃ τὴ γὰρ τόσο ἐντατικὴ, τόσο ἀπέ-
ραντα μεγάλη, ἂν Σὺ δὲν στρώσῃς μὲ τὰ
ἴδια Σου Τὰ χεῖρα τὸ δρόμο, πού κείνη
θὰ περάσῃ; Κι' ἂν Σὺ φύγῃς, κι' ἂν κά-
ποιο φλογισμένο σύννεφο σὲ σκεπάσῃ ὁ-
λότελα, ποὶς, ὦ γέννημα τῆς τύχης,
ποὶς θὰ δίνῃ τὰ μεγαλείτερα δείγματα
ἀφοσιώσεως και τίς πιὸ δυνατές ἐξίλα-
στήριες προσευχάς; Μά, δὲν πρόκειται νὰ
πεθάνῃς... Εἴσαι γεννημένη μὲ τὴ ζωὴ
και ποτισμένη μὲ τ' ἀθάνατα νερά τῆς
Στυγῆς κι' ἂν δὲν ἀναγνωρίζουν τὸ βω-
μό Σου, εἶναι ὅμως ὁ μόνος ξάστερος κι'
ὀλότελα ἀληθινός, ὅπως ὁ τῶν Ἀθηναί-
ων «Βωμὸς τοῦ Ἀγνώστου Θεοῦ».

(Πύργος—Ἠλείας).

ΔΡΙΑΔΗΝΗ

Ἡ μουριά

Μιά μουριά μέσ' στήν αὐλή μου
γερασμένη
μένει μέσ' στὴ θύμησή μου
φυλαγμένη.

Και στοιχειώνει κάθε τόσο
και ἀπλώνει
τὰ κλαδιά της μέσ' στὰ χρόνια
και φουντώνει
κάτι θύμησης σδυσμένες
πού μου λένε
ἱστορίες περασμένες
κι' ἀργολαίαν.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΡΙΔΗΣ

—□□—

Μιά νύχτα τ' Αύγουστου

Τί σιγαλὰ πού φυσούσε τ' ἀεράκι κι'
ἔφερεν περνώντας ἀπ' τὸ δασάκι τῶν
πεύκων τίς μεθυστικὲς νότες τους... Ἡ
ἀρμύρα τῆς θάλασσας ἔφθανε ὡς ἐκεῖ πᾶ-
νω... Ἀκουμπισμένη στὰ κίχκελλα τῆς
βεράντας τοῦ ξενοδοχείου, ἀπολαμβάνει
τὸ ἐξωτικό θέαμα π' ἀπλωνόταν μπρο-
στά μου. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε ἕνα ταχὺ
σιγανὸ — νοσταλγικό... Τί γλυκὰ πού
φωτισίζονταν ὅλα ἀπὸ τὴ σελήνη...
Παντοῦ ἦσαν σκορπισμένα τὰ μάγια τῆς
αὐγουστιᾶτικῆς σελήνοφώτιστης νύχτας.

Πέρα μακριὰ οἱ ἄκτες τῆς Ἀσίας ἦ-
σαν τυλιγμένες σὲ γκριζογάλανα ἀρα-
χνοφάντα πέπλα... Κι' ἐλόγωνα ἀπει-
ρα τὰ φῶτα τοῦ λιμανιοῦ, ἐμοιάζαν σὰν
μικρὰ ἀστράκια πού κολυμποῦσαν στὴ
θάλασσα... Ἡ βραδυὴ σιγῶν ἄορατη
ὠμίχλη τὰ τυλίγει ὅλα μαζί και τᾶκανε
νὰ μὴ ξεχωρίζουν καλὰ...

Τί μαγευτικὴ ἀξέχαστη νύχτα... Πό-
σο μακριὰ ζοῦσα — κυττάζοντας τὴ μα-
τιά θάλασσα π' ἀπλωνότανε γαλήνια σὰν
κοιμισμένη... Πόση γαλήνη — πόση γλύ-
κα ἔνοιωσα ν' ἀνεβαίνουν ὡς ἐμένα — νὰ
μὲ κυριεύῃ ὀλόκληρη μιά ἔκσταση — μὰ
ὄνειρομένη χαρὰ νὰ μπαίνῃ σιγὰ στὴν
ψυχὴ μου... Ἡ ὀρχήστρα ἔπαιζε — ἔπαιζε
ἀκόμα — μὰ ἐγὼ παζίδενα. Θαρροῦσα
πὺς ἀργολοῦσα πάνω στὸν λαμπερὸ
καθρέφτη μὲ τὴ λευκὴ βαρκούλα, πού
μόλις προχωροῦσε στὰ κοιμισμένα λῆς
νερά...

Δὲν ἔδλεπα τίποτα ἄλλο, ἀγαπημένε,
παρὰ τὰ δύο σου μάτια πού μὲ κυτοῦ-
σαν βαθειά... Ἐνοιωθα τόσο ἔντονα, πού
νόμιζα πὺς γύρω μου δὲν ὑπῆρχε κανεὶς
ἄλλος ἀπὸ σένα, ἀγαπημένε, ἀπὸ τοὺς
δύο μας πού φεύγαμε μακριὰ ἀπ' τίς ἔ-
γνοιες, γιὰ τ' ὄνειρομένο νησί τῆς ἀγά-
πης...

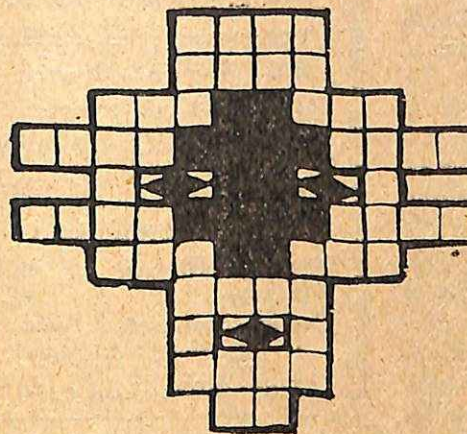
Μὲ φώναζαν ὅμως και τὸ γλυκὸ ὄνει-
ρό μου, σβύστηκε μαζί μὲ τὸν γυρισμό
μου.

ΔΙΔΑ Β.

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

Σταυρόλεξον

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1.— Ἐμπόλεμον κράτος.
- 2.— Μία τῶν Ἠπειρών.
- 3.— «Τὰ πάντα... καὶ οὐδὲν μένει»
μᾶς λέγει ὁ Ἡράκλειτος.— Τρέχω (ἐπὶ
θυρῶν).
- 4.— Τόσες φορές πάει τὸ 5 εἰς τὸν
ἐαυτὸν σου.— Ἐμφανίζεται μετὰ τὴν
δροχὴν εἰς τὸν οὐρανόν.
- 6.— Ἐστία πυρετοῦ.— Ὅρος τῆς Στε-
ρεᾶς Ἑλλάδος.
- 7.— Κρατικὴ σιδηροδρομικὴ ὑπηρεσία.
- 8.— Τὰ ὅποια.
- 9.— Προηγείται συμπλοκῆς.—
- 10.— Μαλακά.
- 11.— Ἀρχὴ και τέλος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 3.— Κουρέλι.
- 4.— Ἀριθμός.— Προσωπ. ἀνταγωνισμ.
- 5.— Σύνδεσμος συμπλεκτικός.— Ἀδία.
- 6.— Ἀεττὴ κλωστή.— Νότα Βυζαντινῇ.
- 7.— Γράμμα ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβή-
του.— Σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα.—
- 8.— Ποταμὸς τοῦ Βελγίου.— Ἄλλη
ὄνομασία τοῦ ὅρου Κίσαβος.
- 9.— Δίφθογγος.— Ἀσθρον.
- 10.— Θέλει νὰ εἶναι κάθε γυναῖκα.

(Ἀποστολεὺς Δ. ΓΕΡΜΕΝΙΤΗΣ)

Ἡ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑΔΑ

Πέντε φίλοι: Ὁ Γιάννης, ὁ Κώστας,
ὁ Παῦλος, ὁ Νίκος και ὁ Πέτρος ἀπερά-
σαν μιά Κυριακὴ νὰ κάνουν μιά ἐκδρο-
μὴ μὲ αὐτοκίνητο. Ἀντὶ ὅμως νὰ μοιρα-
θοῦν ἐξ ἴσου τὰ ἔξοδα, ἀπεφάσισαν νὰ τὰ
πληρώσῃ ὁ ἕνας, αὐτὸς πού θὰ ἔχανε στὸ
παρακάτω παιχνίδι: Πῆραν μιά τράπου-
λα 52 χαρτιῶν και μοιράστηκαν ἀναμετα-
ξύ των στὴν τύχη τὰ δέκα χαρτὰ τοῦ
καρρῶ, ἀριθμημένα ἀπὸ 1—10. Ἐκεῖνος
στὸν ὅποιο θὰ ἔπεφτε τὸ 7, θὰ ἦταν... τὸ
ἴμα. Καθένας ἀπὸ τοὺς πέντε φίλους,

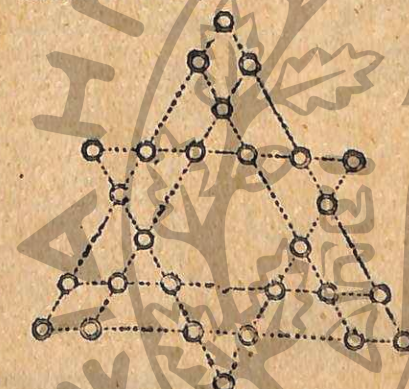
πῆρε ἀπὸ δύο χαρτὰ. Τοῦ Γι-
άννη τὰ χαρτὰ ἔδιδαν σύνολο
πόντων 6, τοῦ Κώστα 9, τοῦ
Παύλου 12, τοῦ Νίκου 20 και
τοῦ Πέτρου 18. Εἰρόντας, τώ-
ρα, ὅτι ὁ Νίκος εἶχε τοὺς ἄσ-
τους, μπορεῖτε νὰ πῆτε ποῖος
ἐπλήρωσε;

ΠΟΣΑ ΚΑΡΦΙΑ ΕΧΡΗ- ΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗΚΑΝ;

Σ' ἕνα ναυπηγεῖο, κατασκευ-
άζονταν τέσσερα βαπόρια. Ἐ-
πὶ μίαν ἐβδομάδα ἐχρησιμοποιο-
ῖτοσαν 16808 καρφὰ γιὰ τὸ
βαπόρι Α, 62.976 γιὰ τὸ βαπό-
ρι Β, 24.804 γιὰ τὸ βαπόρι Γ,
και 13.568 γιὰ τὸ βαπόρι Δ.
Τὴν ἐπομένη ἐβδομάδα ἐχρησι-
μοποιήθηκαν γιὰ τὰ τέσσερα βα-
πόρια, μαζί, 117.894 καρφὰ.
Γιὰ τὸ βαπόρι Δ. ἐχρησιμοποιο-
ῖτοσαν 1.488 καρφὰ περισσότερα ἀπὸ
ἐκεῖνα πού εἶχαν χρησιμοποιηθῇ τὴν περα-
σμένη ἐβδομάδα, και γιὰ τὸ βαπόρι Α. 512
περισσότερα. Τὰ βαπόρια Β. και Γ. ἐχρη-
σιμοποίησαν ὀλιγώτερα. Ἄν ζητήσῃς κα-
νεῖς τὴν διαφορὰ μεταξὺ τῶν καρφιῶν πού
τὸ ἀτμόπλοιο Β. ἐχρησιμοποίησε ὀλιγώτε-
ρα και μεταξὺ ἐκείνων πού τὸ ἀτμόπλοιο
Γ. ἐχρησιμοποίησε ἐπίσης ὀλιγώτερα, ἔχει
τὸν ἀριθμὸ 1378. Μπορεῖτε, τώρα, νὰ
βρῆτε πόσα καρφὰ ἐχρησιμοποιήθησαν
στὸ βαπόρι Β. κατὰ τὴν τελευταίαν ἐβδο-
μάδα;

ΤΑ ΠΙΟΝΙΑ

Ἡ παρακάτω εἰκὼν μας παριστάνει 27
πύονια τοποθετημένα κατὰ τέτοιον τρό-
πον, ὥστε νὰ ὑπάρχουν ἐννέα σειρές δέκα
πύονιων σὲ κάθε μιά.

Μπορεῖτε νὰ τοποθετήσῃτε τὰ πύονια
αὐτὰ διαφορετικὰ, ὥστε νὰ ὑπάρ-
χουν ἐννέα ἀκόμη σειρές μὲ 6 πύονια ἢ
κάθε μιά;

ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

Ρώτησαν ἕναν βοσκὸν πόσα πρόβατα
εἶχε στὴ στάνη του, και αὐτὸς ἀπάντη-
σε: Ἐὰν εἶχα τὰ διπλά πρόβατα αὐτῶν

πού ἔχω, πλέον τοῦ μισοῦ αὐτῶν πού ἔ-
χω, και ἐπτά πρόβατα ἐπὶ πλέον, θὰ εἶ-
χα τὸ ὅλον 32 κεφάλια.

Πόσα πρόβατα εἶχε;

Ἡ ΛΕΞΙΣ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ (Ἀστυνομικὸ πρόβλημα)

—Εἰσθε βέβαιος, ρώτησε ὁ διοικητῆς
τοῦ τμήματος τὸν ἀστυνομικὸ πού εἶχε
συλλάβει τὸν Γ. Α. ὅτι ὁ συλληφθεὶς εἶ-
ναι ὁ δολοφόνος τῆς μνηστῆς του;

—Ἀπολύτως. Ὁ Γ. Α. ἰσχυρίζεται ὅ-
τι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ δολοφόνος και ὅτι οἱ
1000 δρ. πού βρέθηκαν ἀπάνω του, ἂν καὶ
εἶναι ἀνεργός, τοῦ ἔχουν δοθῇ ἀπὸ τὴν
μνηστῇ του γιὰ νὰ τῆς ἀγοράσῃ ἕνα καλ-
λιέ, ὅπως δείχνῃ και τὸ γραμματάκι αὐτὸ
πού βρέθηκε ἀπάνω του: «Ἀγαπημένε
μου Γιάννη. Σοῦ στέλνω 1000 δρ. γιὰ νὰ
μοῦ ἀγοράσῃς τὸ κολλιέ. Κάνε ὅμως, γρή-
γορα, γιατί ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ τὸ ἔχω... Σ'
ἀγαπῶ. Γιαννοῦλα Παυλάκη. Λοιπόν,
παρ' ὅλα αὐτὰ, ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πὺς
αὐτὸς εἶναι ὁ δολοφόνος.

—Ἐν τούτοις, παρετήρησεν ὁ διοικη-
τῆς. Τὸ σημεῖωμα αὐτὸ φαίνεται νὰ εἶναι
γραμμένο ἀπὸ τὴν Παυλάκη. Ἡ παραδο-
λὴ τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος μὲ τὸν γρα-
φικὸ χαρακτῆρα τοῦ ἐπισκεπτηρίου αὐτοῦ
τὸ ἀποδεικνύει.

Και ὁ ἀστυνόμος ἔδωκε στὸν ὑφιστάμε-
νό του ἕνα μπιλιέττο μὲ τίς λέξεις: «Ἐ-
αννοῦλα Παυλάκη.—Φιλία».

—Πρόκειται περὶ τελείας ἀπομνημό-
σεως τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος. Ἐν τούτοις
ὑπάρχει μιά ἀπόδειξις ἐναντίον τοῦ Γ. Α.
Εἶναι...

Ποῖα εἶναι ἡ ἀπόδειξις; Βρῆτε τὴν.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΞΕΤΕ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ

Μπορεῖτε νὰ τρυπήσῃτε ἕνα νόμισμα μὲ
μιά βελόνα; Μὴ γελᾶτε. Εἶναι πολὺ δυ-
νατὸν και ἰδού πὺς: Διαπεράστε ἕνα φελ-
λὸ μὲ μιά βελόνα. Κατόπιν, κόψτε τὸ μέ-
ρος τῆς κεφαλῆς πού θὰ εἴχετε ἀπὸ τὸ
φελλό. Ὑστερὰ τοποθετήστε τὸ νόμισμα
και φελλό ὅπως δείχνει ἡ εἰκὼν μας και
χτυπήστε δυνατὰ ἐπάνω στὸ φελλό μὲ

σφυρί. Μὴν μπορῶντας ἡ βελόνα νὰ λυγί-
σῃ χάρις στὸν φελλό πού τὴν κρατᾷ ἀνά-
μεσὰ της θὰ διαπεράσῃ τὸ μέταλλο.

Μεταξύ μας

Δημήτριον Κούρτην. Έχει μερικά σημεία καλά το διήγημά σας, όμως το γράψιμο στο σύνολο δεν είναι στρωτό. Άλλες λέξεις είναι στη δημοτική, άλλες στην καθαρεύουσα κ.λ.π. Δουλεύετε περισσότερο αυτά που γράφετε. Αν το πάρομο ως προσπάθεια, το διήγημά σας δεν είναι πολύ καλό.

Κώσταν Χρυσάνθη. Κρύβει αρκετή συγκίνηση το διήγημά σας, αλλά δεν είναι δημοσιεύσιμο, πρώτα γιατί είναι πολύ προσωπικά γραμμένο και ύστερα γιατί έχει αρκετή φλυαρία, και προς το τέλος κάποια προχειρογραφία. Στείλτε μας κάτι πιο σύντομο.

Ε. Ρ. Ν. Καθόλου καλά αυτά που μας στείλατε. Δυσκολεύομαστε και να τα χαρακτηρίσουμε ως ποιήματα. Δεν έχετε ιδέα από μέτρο και ρίμες.

Ρίταν. Πολύ κοινά πράγματα που έχουν επανληφθεί χιλιάδες φορές. Φροντίστε να βρίσκετε κανένα θέμα πιο πρωτότυπο.

Ποετάστρον. Πιστέψατε στα σοβαρά ότι δεν θα είχαμε διαβάσει ποτέ το περίφημο ποίημα του Παλαμά «Ανατολή» (!) και μας το στέλλετε ως δικό σας! Για πολύ αφελείς μας παίρνετε, φαίνεται. Θεωρούμε περιττό να σχολιάσουμε το φέροσμά σας.

Άγνωσταν. Συμπαθητικά τα στελέχη, όχι όμως και δημοσιεύσιμα. Έχετε κάποιο ταλέντο που χρειάζεται όμως πολύ δούλεμα ακόμη. Μή βιάζεστε.

Πέτρον. Το «Άγριον» θέλει διόρθωμα προς το τέλος του που τρανιάρει

πολύ. Διορθώστε το και ξαναστείλτε το. Γεώργιον Δ.ς. Έγκρίνεται το πρώτο. Το άλλο πολύ κατώτερο και με λανθασμένο μέτρο στο δεύτερο τετράστιχο.

Ρόζαν Σκαρλάτη. Συμφωνούμε απόλυτως. Ευχαριστούμε θερμά για τα καλά σας λόγια. Για το τελευταίο έρωτήμα αναλ.

Κ. Ρ. Διορθώστε τον όγδοο, τον δέκατο τέταρτο και τον δέκατο πέμπτο στίχο και ξαναστείλτε το. Έτσι όπως είναι χαλόν όλο το ποίημα. Κι' εκείνο το «αποβάδον» πολύ άσχημο. Μόνο «απόβαδον» λέγεται.

Σωτον. Το σταυρόλεξό σας ελήφθη και εδόθη στον αρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε.

Σπύρον Νικολαΐδην. Πολύ άπίθανο το τέλος και όχι καλά ψυχολογημένο. Κατά τη γνώμη μας, πρέπει να τελειώση με την αναχώρηση της γυναίκας. Είναι η μόνη πιθανή λύση.

Ν. Ν. Ν. Έγκρίνονται και τα δύο και θα δημοσιευθούν με τη σειρά των. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Μάραν Μιχαλοπούλου, Κωνσταντινούπολιν. Καλό το μυθιστόρημά σας, αλλά επί του παρόντος δεν μπορεί να δημοσιευθεί λόγω ανειλημμένων απέναντι άλλων υποχρεώσεων. Στείλτε μας κανένα διηγηματάκι, αν θέλετε.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΙΔΙΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 ν. Τηλ. 53292

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΣΑΡΡΗ 11 αριθ. Τηλεφ. 28517
Έκδοται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού δρ. 250

Έξάμηνος » » 125

Έτησία έξωτερικού Λιρας 1.10

» Αμερικικής Δολλάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

Διευθυντής Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ

Π. Τσαλδάρη 10. Ύμητος.

Έκλεκτοί γάμοι

Σε στενό κύκλο συγγενών και φίλων, έτελέσθησαν την παρελθούσαν Κυριακήν 8ην τρέχ. οι γάμοι της δος Πελαγίας Βράνου μετά του κ. Κάστορος Δειμέζη. Τους νεονύμφους συγχαίρω έγκαρδίας.

Σόλων Δειμέζης

ΤΟ ΑΓΡΙΟΚΟΡΙΤΣΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 55)

—Λωράν, δεν σκοπεύεις να παντρευθής;

—Αν ήρθες να με ζαλίσες πάλι με την Ζακελίν σου, το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να πηγαίνεις.

—Όχι αυτή την φορά πρόκειται για την Γιολάντα.

Στο άκουσμα του ονόματος αυτού του Λωράν κιτρίνισε από θυμό και μού φώναξε:

—Αν έχετε συνηθίσει έσεις στο Παρίσι να μη σεβόσαστε καμιά γυναίκα πρέπει να ξέρετε ότι έμεις εδώ στο Σουλβιέρ σκεπτόμαστε διαφορετικά.

Έθριάμβευα. Ήμουν έτοιμος να άγκαλιάσω τον ξαδέλφό μου, να τον φιλήσω και να άρχισω να χορεύω μαζί του μέσα στο δωμάτιο. Φοβήθηκα, όμως, ότι θα με έπαιρνε για τρελλό και προτίμησα να του διηγηθώ τα διατρέγοντα με όλες τους τις λεπτομέρειες. Σηκώθηκε αυτός αντί για μένα από την θέση του, με πλησίασε, με άγκάλιασε με φίλησε και μού είπε:

—Σε μισούσα γιατί φοβόμουν ότι θα μού την έπαιρνες πριν προφθάσω να βρω το θάρρος να της έξιμολογήθω την άγάπη μου. Σ' ευχαριστώ Μισέλ. Τα υπόλοιπα θα τα κανονίσω εγώ. Μπορείς να είσαι βέβαιος ότι πριν περάσουν οι δέκα ήμέρες ο θεός Άνσέλμ θα έξη δώσει την συγκατάθεσή του για τον γάμο σου με την Ζακελίν.

Το ίδιο βράδυ είχαμε πολεμικό συμβούλιο στο σπίτι του Λωράν. Αυτός, ή Γιολάντα και εγώ.

ΗΜΕΡΑ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΤΗΝ άλλη μέρα το μεσημέρι παρουσιάσθηκαμε και οι τρεις μαζί στον θεό Άνσέλμ και ο Λωράν ανέλαβε να του μιλήσει εκ μέρους όλων μας.

—Αγαπητέ μας θεέ, του είπε, «Υστερα από μια μεγάλη συζήτηση που είχαμε μεταξύ μας τα τρία ξαδέλφια, φθάσαμε στο συμπέρασμα ότι έχουμε την υποχρέωση να αποφαινοθούμε και οι τρεις στην διατήρηση και καλή έκμεταλλευση των οικογενειακών μας δασών.

Το πρόσωπο του γέρου έλαμψε από χαρά.

—Εγώ, συνέχισε ο Λωράν, θα άναλάβω την τεχνική και έπιστημονική διεύθυνσή τους και ο Μισέλ θα είναι ο οικονομικός διεθυντής, έπειδή είναι πιο καπάζτος από έμένα στο κεφάλαιο αυτό.

—Μπράβο παιδιά μου, φώναξε ο γέρος, τρέμοντας από την χαρά του.

—Και αν δεν έχετε αντίρρηση, έπανέλαβε ο Λωράν παίρνοντας βαθεία αναπνοή, θα γίνετε κουμπάρους της Γιολάντας και δικός μου. Παντρεύομαστε με την συγκατάθεση των γονέων της την έρχομένη έβδομάδα...

Ο γέρος έμεινε κατάπληκτος άκούοντας την τελευταία αυτή είδηση. Δεν μπορούσε στην άρχή να κατάρθει πώς είχαν ληφθεί όλες αυτές οι αποφάσεις. Γύρισε και κύταξε με άπορία πρώτα την Γιολάντα, ύστερα έμένα και όταν τον βεβαίωσαμε ότι ο Λωράν μιλούσε εκ μέρους όλων μας μού είπε:

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

(Ίδε σελίδα 59 του προηγούμενου φύλλου).

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Αιτώ.—Σήμα. 2) Άρμα.—Άπών. 3) Ήν.—Νά. 4) Νάος.—Κίον. 5) Ρέ.—Ως. 6) Ήμισα.—Πά. 7) Σβ.—Σπανός. 9) Ωά.—Ρ. 10) Ίμάς.—Ωστε. 11) Όν.—Ίς. 12) Μέσα.—Σώος. 13) Άδην.—Σύκα.

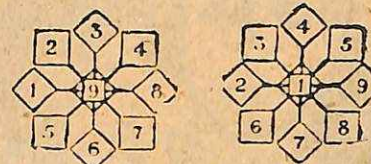
ΚΛΟΕΤΩΣ:

- 3) Τά.—Μή. 4) Ός.—Έν. Η) Μήν.—Ίός. 6) Άνά.—Νινά. 7) Όρη.—Σωα. 8) Σ. Ε. Κ.—Πά. 9) Ίσα. 10) Σύν. 11) Κότ.—Όρω. 12) Ίσα.—Σ.Ο.Σ. 13) Άνω.—Τίς. 14) Πάν.—Έσω. 15) Σώ.—Ός. 16) Όν.—Σύ.

—□□—

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΑΣΤΕΡΙ

Τούτ πώς θα γίνη ή διπλή αυτή τοπή θέτησις:

ΣΗΜ. Στο προηγούμενο φύλλο το σχήμα του παιχνιδιού αυτό μετεπλήρηνσε... τυπογραφική άδεια στο παρακάτω παιχνίδι. Οι άναγνώστες μας θα εκατάλαβαν βέβαια το λάθος και θα το εδιόρθωσαν μόνοι των.

—□□—

ΠΟΣΕΣ ΦΟΡΕΣ ΗΡΘΑΝ ΑΡΓΑ;

Κάθε παιδί έχει καθυστερήσει 22 φορές.

—□□—

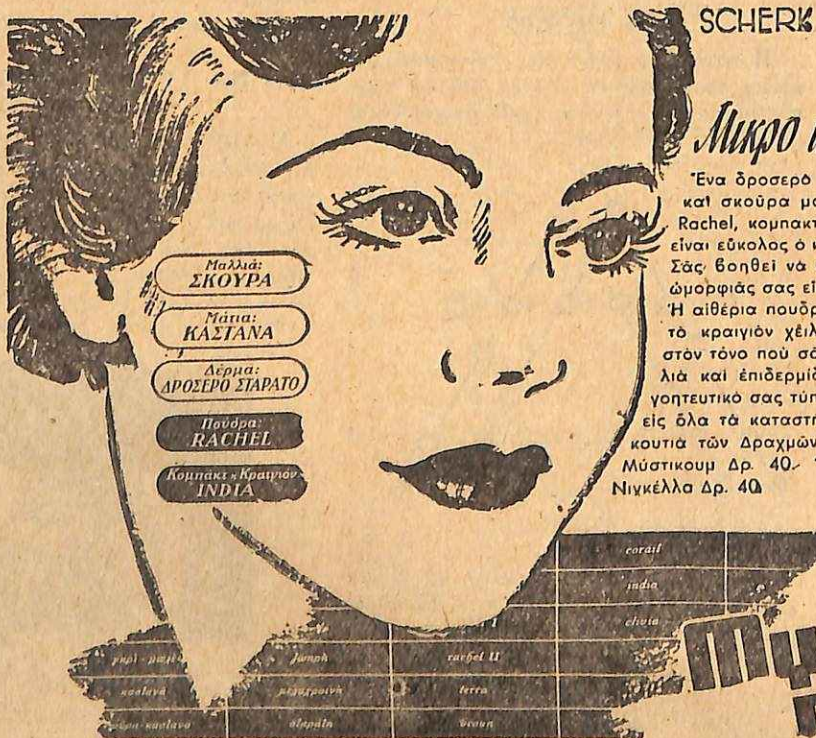
ΟΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ

Οι φυλακισμένοι ήσαν 48.

—□□—

ΠΟΙΟΣ ΕΤΗΛΕΦΩΝΗΣΕ;

Ή ύπαρξις επάνω στο τηλεφωνικό μηχάνημα μόνον των δακτυλικών άποτυπωμάτων του υπόπτου για τη δολοφονία, άποδεικνύει ότι το τηλέφωνο είχε προηγουμένως, έπιμελώς σκουπισθή. Λοιπόν; Αν το σκούπισμα αυτό το είχε κάνει ο συλληφθείς, δεν θα άφηνε τα δικά του δακτυλικά άποτυπώματα. Όστε, κάποιος άλλος έτηλεφώνησε πριν άπ' αυτόν και σκούπισε μετά καλά το τηλέφωνο. Όστε, πάλιν, ο συλληφθείς ως άνοχος για την άπαγωγή, είναι άθώος.

Mystikumi
πούδρα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Τακτικήν 'Αναγνώστριαν Ν. Δυστυχώς στην κατάσταση πώς φθάσει η υπερτρίχωση του προσώπου σας, δεν μένει άλλος τρόπος παρά η αφαίρεσις των τριχών δια του ηλεκτρισμού. 'Αν γίνη η αφαίρεσις προσεκτική και από ειδικόν θ' απαλλαγείτε ριζικά, από αυτό σας το αντιστοιχητικό ελάττωμα.

'Αρρωστον Νέον. Το πρόηξιμο των ματιών δεν είναι πάντοτε αποτέλεσμα νεφρίτιδος. Οιαδήποτε υπερκόπωση, λυπη, άπνεια, σωματική εξάντληση προκαλεί αυτό το αντιστοιχητικό πρόηξιμο των ματιών. Να κάνετε κάθε βράδυ, κομπρέσες χλιαρές από μαλακό νερό. Τον βράδυ δώσ' αλάτι στο νερό. 'Υστερα των σουρώνετε και είναι έτοιμος για κομπρέσες. 'Αμα βάζετε 5-10 κομπρέσες τις οποίες αλλάζετε κάθε πέντε λεπτά, τότε

κάνετε και ένα ελαφρότατο έντελως ελαφρότατο μασάζ των βλεφάρων με την κάτω συνταγή:

Huile de recin	5 gr.
Vaseline	5 "
Huile d'olive	5 "
Tannin	0,50 cent,
Acide gallique	0,30 "

'Εφ' ην Τζ. 'Εχουμε ήδη απαντήσει. 'Εν πάση περιπτώσει, σάς γνωρίζομεν και πάλιν ότι το άσπρισμα των τριχών δεν έχει καμιά απόλυτως σχέση με την αδυναμικήν κατάστασιν του άτόμου, αλλά είναι ζητήμα απόλυτον της ιδιοσυγκρασίας και ιδιοπαθείας του. 'Η αδυναμική κατάστασις παίζει μεγάλο ρόλο στην τριχόπτωση. 'Οστε να κάνετε άρ' ενός τις δυναμωτικές ενέσεις, και άρ' ετέρου κάθε βράδυ μια καλή φοιζιόν του τριχωτού της κεφαλής με την κάτωθι λοσιόν:

Eau de vie alcoolé	250 gr.
Camphre	25 "

Πολύ ευχάριστος θα ίκανοποιηθί η επιθυμία σας δια δωρεάν εξέτασιν από τον κ. Λαδά. Δέχεται: Σόλωνος 40. 11-1 και 5 1) 2-8 μ. ν.

Κοκκία. Να πλένεσθε με χλιαρό νερό. Το πρωί μετά το πλύσιμο ν' αλείψετε με λίγη λιπαρά Χαρém και πρό της πούδρας να χρησιμοποιήτε την Βάνισιγ Χαρém. Είναι πολύ φθηνές και καλές, όπως τις ζητάτε και κατάλληλες για την περίπτωσιν της επιδερμίδος σας. Θά τις βρήτε στο X. Λήτου (Σταδίου 13) όπου θα βρήτε ασφαλώς και την οδοντόπαστα, που μου ζητάτε, Μπριγιάντ—για την δυσσμία του στόματος. Για άλλο ζήτημα, πού τον ήτο το αποτέλεσμα της εξέτασεως: 'Αν μπορούσαμε να σάς απαντούσαμε δίχως την εξέτασιν, δεν θά σάς υπεβάλλαμε στα έξοδα αυτά. 'Οστε η περάστε ή δια μέτρησιν εξέτασιν ή νά μās την στείλετε και θά σάς συμβουλευώμε το είδος της θεραπείας σας. Τα σχετικά βρίσκοντα στα χέρια του κ. Λαδά.

Από 13ων έως 55 έτων

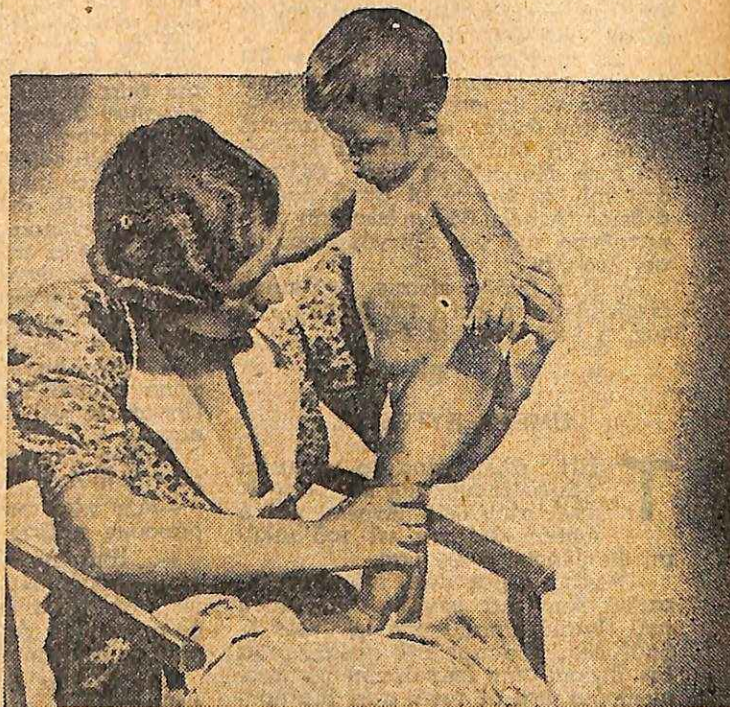
... η γυναίκες στην Εύρωπη και στην 'Αμερική χρησιμοποιούν για την ιδιαιτερή τουαλέττα που απαιτείται να κάμουν κάθε 28 περίπου μέρες, τις σερβιέτες υγείας "SANITEX". Τα βαμβάκια και οι πανένιοι επίδεσμοι έχουν πιά καταργηθή από πολλά χρόνια, γιατί οι επίδεσμοι αυτοί είνε ότι άηδες και άνδυγιεινό, τὰ δέ βαμβάκια είνε πολυδάπανα. Με τὰ ίδια λεπτά μπορείτε και σεις να κάμετε, ότι κάμουν ή Εύρωπαιες. Να αγοράζετε δηλαδή τις σερβιέτες "SANITEX", ή όποιες εκτός που είνε απόλυτως υγιεινές, είνε και πρακτικώτατες. Μπορείτε να τις αλλάζετε όπουδηποτε κι' αν βρεθήτε, πετώντας τή μία και βάζοντας άλλη καθαρή. Δεν είνε όγκώδεις και συνεπώς δεν σάς προδίδουν ότι είσθε «αδιάδητη», ούτε σάς κάμουν να φαίνεσθε χονδρή και να αλλοιώνεται ή γραμμή του σώματος και του φορέματός σας. Δεν σάς εμποδίζουν στο βάδισμα, ούτε στο κάδισμα και δεν προκαλούν τοπικόν έρεθισμόν.

Καταργήστε λοιπόν και σεις τούς άηδεις πανένιους επίδεσμούς και τὰ βαμβάκια και μιμηθείτε τις Εύρωπαιες. Χρησιμοποιείτε κάθε μήνα τις σερβιέτες υγείας:

Sanitex

Αυτό απαιτεί
ή υγιεινή ή εξέλιξις και το κομψόν.

Η σερβιέτες υγείας "SANITEX", πωλούνται εις τὰ Κεντρικά Φαρμακεία, Μικροπωλεία και Καταστήματα είδων πολυτελείας. Προσέχετε όμως να σάς δίνουν τή μάρκα "SANITEX", διότι σερβιέτες σάν την ποιότητα της "SANITEX", άλλες δεν υπάρχουν.

Τί ανακαλύπτει εδώ η κυρία Χ;

'Αν και η κυρία Χ διατηρεί το παιδί της πάντοτε καθαρό, έν τούτοις παρατηρεί ότι το δέρμα του σε μερικά μέρη είναι σκασμένο. 'Η καθαριότης, λοιπόν, μόνη δεν άρκει. Διά να άποφευχθούν τὰ σκασίματα και οι έρεθισμοί πρέπει να γίνωνται τακτικές έντριβές του δέρματος με την κρέμα NIVEA, ή όποια είναι μοναδική δι' αυτόν τόν σκοπόν. 'Η κρέμα NIVEA διά της EUCERIT, την όποιαν περιέχει, είσχωρει βαθειά στο δέρμα, το δυναμώνει και το καθιστά ίκανόν προς αντίστασιν, το διατηρεί δέ μαλακό σάν βελούδο.

Πωλείται εις όλα τὰ φαρμακεία και μικροπωλεία. Το μικρό κυτίον δραχ. 5,50, το μέγαλον δραχ. 15, το μέγαλον δραχ. 30.

NIVEA CREME

Μ. Π. Α., Λαμία. Πρώτα πρέπει να κάνετε μερικές ενέσεις Γλυκονάντ Κάλτσου ενδοφλεβίως. Μιά σειρά από 15 άρκοων. Θά σταματήσεται ένα μήνα και κατόπιν θά κάνετε υποδοριώς δέκα ενέσεις Καλσιοστελίν. Να προτιμάτε ως τροφήν τὰ ζυμαρικά, τις πατάτες, τὰ φρούτα, τὰ χορταρικά και ιδίως τὰ γλυκύσματα. Στο πρόσωπό σας να μη βάζετε σαπούνι, αλλά δις της εβδομάδος να τὸ αλείψετε με κτυπημένο άσπράδι αυγού, τὸ όποιον να τὸ ξεκαθαρίζετε μετά 10 λεπτά με άφθονο χλιαρό νερό. Κάθε βράδυ, προτού κοιμηθίτε, να τὸ ξεκαθαρίζετε μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στην λοσιόν που σάς γράφω. Τήν ίδια λοσιόν θά την χρησιμοποιήσετε και πρό της πούδρας. Το θεάφι θά σάς τὸ καταστρέψη.

Eau de roses	200 gr.
Glycérine	50 "
Borax	10 "

Μετά 45)θήμερον ξαναγράφτε μου.

Κάποιαν. Θεσ)νίκη. 'Εν τούτοις, από το τελευταίο γράμμα σας έμεινε ένθουσιασμένος ο κ. Λαδάς, γιατί από αυτού φαίνεται ότι οι συμβουλές του σάς έκαμαν να συνέλθετε και να αισθανθίτε μόνη σας τί είδους κατήφορο πέρατε με τις ιδεοληψίες σας και τις στραβές ιδέες. Είναι δέ βεβαιότατος ο κ. Λαδάς ότι με τὸ άλλο γράμμα σας θά έχη επέλθη πλήρως τὸ ποθητόν αποτέλεσμα. Μās έχει συγκινήσει πολύ ή περίπτωσή σας—σπανιωτάτη άλλωστε—και γι' αυτό είμεθα πάντοτε στην διάθεσή σας.

Α. Σ., 'Ενταύθα. Θύμα και σεις των μεγάλων και πομπωδών διαφημίσεων. Μά προς Θεού ή ψαλλίδα γίνεται ποτέ καλά με κάψιμο; Πού άκούσθηκε αυτό. 'Εξ άλλου, αυτός ο κύριος άς περιορίζεται καλύτερα στα έργα του κουρέως και άς μη θέλη να κάνη και γιατροσόφια. 'Η καλύτερη ύπηρεσία που θά σάς προσέφερε ήτο να μη σάς κάνη περμανάντ άλλη, άφού είχατε ήδη ψαλλίδα. Γιατί οι περμανάντ έχουν καταστήσει φαλακρές τις περισσότερες κυρίες. Δεν μπορώ δέ να καταλάβω, γιατί τις κάνουν πολλές κυρίες. άφού, για ναίαι της ώρας, πηγαίνουν μια και δυο φορές την εβδομάδα στο κουρείο για «μιζ-άν-πλί». Πάντως, να τὰ λούζετε δυο φορές την εβδομάδα μ' ένα χόχο αυγού κτυπημένο καλά μέσα σε δυο ποτήρια χλιαρό νερό. Κατόπιν δέ να τὰ ξεβγάξετε μ' άφθονο χλιαρό νερό. Σαπούνι άχι. Κάθε βράδυ δέ ένα καλό τρίψιμο στις ρίζες με τὸ κάτωθι φάρμακο:

Eau de vie alcoolé	250 gr.
Camphre	25 "

Μετά δίμηνο κούρα ξαναγράφτε μου.

Λουίζαν Γ. Ν. 'Η πάθησις του σηκοτιού, την όποιαν μαντεύω από τὰ φάρμακα που μου γράφετε ότι σάς έδωσε ο γιατρός σας, δεν επιτρέπει άπισχναντικές δίαιτες. Ούτε γυμναστικές άσκήσεις που θά σάς προκαλέσουν μεγάλο κακό στην περίπτωσή σας. Μιά ελαφρά ζώνη μονάχα, συγκρατική των κοιλιακών τοιχωμάτων κυρίως επιβάλλεται. 'Επίσης άποφυγή από κάθε είδος γλυκυμάτων και χρήσις όσον τὸ δυνατόν ελαχίστης ζάχαρης. Τὰ ζυμαρικά δεν μπορούμε να τὰ καταργήσουμε σε σάς, όπως πρέπει, γιατί αυτά

επιβάλλονται για τὸ σηκότι. 'Οστε χόρτα άφθονα, λίγο ψωμί κι' άποχή τελεία από σακχαρώδη. Κάπου - κάπου κανένα κα-θαρκτικό, πούνακι ώφέλιμο και για τὸ ση-

κότι. Εύχαιοσώ για τὰ καλά σας λόγια κι' είμαι πόθυμη για ό,τι άλλο ζητήσετε.

ΛΟΡΑ

Μόνον ή ΞΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ Πούδρα άντέχει είσαυτήν τήν δοκιμήν

Χρώμα «μάτ» καθαρό και γοητευτικό από τας 9 τὸ πρωί μέχρι τας 5 τὸ απόγευμα. Δεν έχετε ανάγκη να ξαναποδραρισθίτε ολόκληρη την ήμερα. Αυτά είναι τὰ ήγγυημένα αποτελέσματα με την νέαν άεροποιημένην πούδραν. 'Ο έκπληκτικός τρόπος άεροποιήσεως είναι ή άνακάλυψις ένός Παρισινού χημικού. Μόνον ελαφρά πούδρα, όπως ο άέρας, συλλέγεται δι' αυτήν την χρήσιν. 'Ετσι επιτυγχάνεται μία πούδρα δέκα φορές λεπτότερα και ελαφρότερα από τας συνήθεις. Αυτή ή μέθοδος χρησιμοποιείται τώρα εις την παρασκευήν της πούδρας Τοκαλόν. 'Ιδού διατί ή πούδρα Τοκαλόν έξαπλοῦται τόσο καλονικά και όμοιομόρφως καλύπτουσα την επιδερμίδα με ένα σχεδόν αδιόρατον πέπλον ώραιότητος, διατί δίδει μίαν ωραιό-

τητα φαινομενικώς φυσικήν. τόσον διάφορον εις αποτέλεσμα από τας βαρείας πούδρας παλαιάς μόδας, αί όποιαι δίδουν την έντύπωσιν φτιασιδώματος. 'Η πούδρα Τοκαλόν κρατά τόσον πολύ επί της έπεδερμίδος, ώστε να είναι τώρα γνωστή ως ή πούδρα που κρατά 8 ώρας. 'Απαλάττεσθε από την λιπαράν επιδερμίδα, από την γυαλάδα της μύτης και άποκτιάτε ένα ευγενικό μάτ χρώμα, που δεν τὸ χαλά ούτε ο άέρας, ούτε ή βροχή ή ή εφίδρωσις.

Τὰ μοστούμια ΤΑΡΡ είναι άριστα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Δαίμονα, Σάμον. Ἡ ἀρρώστεια πού λέτε μὴ φαντασθῆτε δυστυχῶς ὅτι ὑποχωρεῖ εὐκόλῃ. Χρειάζεται θεραπεία καὶ μάλιστα ἀπὸ ἐιδικόν, γιατί μπορεί πρὸς στιγμήν νὰ σταματήσῃ ἡ ροὴ ἀλλὰ δὲν ξέρετε τί σὰς ἐπιφυλάττει παραπέρα.

Ἄν ὅμως λόγῳ ἀνώτεροῦ σὰς ἐμποδίσουν νὰ καταφύγετε σὲ εἰδικὸ ἱατρὸ καὶ εἰσθε ὑποχρεωμένοι ὡποσδήποτε νὰ ὑποστήτε μιὰ θεραπεία, ἐστὼ ἐφαρμοζόντας τὴν καὶ μόνος σας θὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἐξῆς τακτικὴν. Πρῶτον ἀπὸ φαγητὰ θὰ ἀποφεύγετε τὰ ἄλμυρά, τὰ καρυκεύματα, τὰ τσιγάρα, καὶ τὰ οἶνοπνευματώδη. Δεύτερον θὰ ἀποφεύγετε τὴν πολλὴ ὀρθοστασία θὰ πάρετε, ὅπῃ τὸ φαρμακεῖο σας τὰ ἐξῆς: ἓνα συσπανσοῦν πού θὰ τὸ φορῆτε ὅλη μέρα, ἓνα ριγκατέρ καουτσούκ καὶ ρυγγὸς ὑάλινο, ὑπερμαγγανικὸ καὶ σὲ σκονάκια, ἀπὸ μισό γραμ. τὸ καθένα. Αὐτὸ θὰ τὸ διαλύετε πρῶτα σὲ ἓνα φλυτζανάκι μὲ ζεστὸ νερό. Ἡ δι- ἄλυσις νὰ γίνεται καλὴ ὥστε νὰ μὴν μένῃ ἀδιάλυτο. Ἀφοῦ γίνῃ αὕτη ἡ διαδικασία τότε θὰ ἔχετε ζεστὸ νερό καθὼς καὶ κρύο τὰ ὁποῖα θὰ ἀναμιχθοῦν στὸ ριγκατέρ μαζί μὲ τὴν διάλυσιν τοῦ φαρμάκου. Τὸ νερὸ δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὔτε

ζεστὸ οὔτε καὶ κρύο ὅσο τὸ δέχεσθαι, καὶ μ' αὐτὸ θὰ γίνονται αἱ πλύσεις σὰς ἀρχὰς μόνον ἐξωτερικαί. Δηλαδὴ δὲν θὰ ἀφήνετε νὰ πηγαίῃ βαθειὰ μέσα πρὸς τὴν πλύσεως νὰ οὐδεῖτε.

Τέλος πάστε ἓνα ἱπποκαλάκι Neotropine Scherjng καὶ πάστε τρία τὴν ἡμέρα. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀλίγου καιροῦ μού ξαναγράφετε.

Ἡ λ. Κατσαφάδον, Πειραιᾶ. Βλέπετε ὅτι τώρα συνεννοηθήκαμε μιὰ χαρὰ. Δηλ. μάθαμε ποῖα ἦταν ἡ ἐπιλο- κή. Δυστυχῶς ἀγαπητέ, αὐτὰ συμβαίνουν μ' αὐτὴ τὴν ἐλκεϊνὴ ἀρρώστεια. Ὅσον ἀφορὰ τὰς συμφύσεις εἶναι τὰ δυσάρε- στα ἐπακόλουθα. Μόνον ἐπὶ μελλοντικῆς προσβολῆς τοῦ πνεύμονος ἀπὸ φθίση ὁ- πότε ἐμποδίζεται ἡ ἐφαρμογὴ μιᾶς θερα- πείας δὲν εἶναι εὐδαίμονα. Ἐλα ὅμως πού εἶναι καὶ ἀναπόφευκτες οἱ μικρο- συμφύσεις καὶ τὰ μικροαμπελυρτικά φαινόμενα. Εἶναι τὰ μοιραία ἐπακόλουθα καὶ τέλος ἡ πρηνόρρωσις τοῦ ἡμιθωρα- κίου, πράγμα ὅμως πράγματι πού δὲν εἶ- ναι τόσο ἀντιληπτό. Ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν γι- ατρὸ πού θὰ σὰς ἐξετάσῃ καὶ θὰ δοῇ τὴν βλάβη. Μὴν ματαιοπονεῖτε. Τὸ μόνον μέσο εἶναι μερικὲς ἀναπνευστικὲς ἀσκήσεις καὶ ἐντριβές. Μπορεῖ καὶ νὰ σὰς προσ- φέρουν. Ἄλλα μέσα ἀτυχῶς δὲν ὑπάρ- χουν στὴ διάθεσιν τῆς ἐπιστήμης οὔτε καὶ

φταίει αὕτη ἀπόλυτα. Φταίει ἡ ἀρρώστεια πού ἀκολουθεῖται ἀπὸ τόσα «καλά».

Δ. Φ.— Μὴν στενοχωρεῖσθε διόλου. Δὲν εἶσθε οὔτε ὁ πρῶτος οὔτε ὁ τελευ- ταῖος πού τὸ παθαίνετε αὐτό. Πρόκειται περὶ συνήθους περιπτώσεως ἡ ὁποία ἔχει αὐτὸ τό... ἀνησυχητικὸν γιὰ σὰς ὅτι: σὰς συμβαίνει γιὰ πρώτη φορά. Ἡ θεραπεία εἶναι ἀπλουστάτη, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ ἐκτεθῶ περισσότερο ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς. Ἐπισκεφθῆτε με στὸ ἱα- τρεῖο μου τίς ὥρες πού βρίσκομαι ἐκεῖ καὶ θὰ σὰς πῶ τί θὰ κάνετε. Δὲν ἔχετε νὰ ἐπιβαρυνθῆτε μὲ τὸ παραμικρό.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἰατρὸς **Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ**

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις

Ἐξέτασις δι' ἀκτίνων Ραϊντγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA

Τὸ μοναδικὸν καὶ ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν Πιτυρίδα καὶ Τριχόπτωσην.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθήναι Τηλ. 52.351

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΑΡΟΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα ἔχετε στὸ στόμα σας μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ. Ὁ ἐνεργητικὸς, ἀναζωογόνο ἀφρός τῆς δι- εισδύει εἰς κάθε κοιλότητα καὶ σχισμὴν καὶ ἀνανεώνει συντόμως τὰ κίτρινισμένα δόντια, καταστρέφει καὶ ἀποβάλλει τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια, τὴν αἰτίαν τῆς καταστροφῆς των. Δοκιμάσατε τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ παρατηρή- σατε πόσο δροσερὸ καὶ καθαρὸ θὰ εἶναι κατόπιν τὸ στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

ΚΟΛΥΝΟΣ
Ἡ ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΦΩΝΗ

Ξαναπαυθήτε
στη φέρμα μας
για τον άνθρακι.
τη σας.

ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΑΝΘΡΑΚΙΤΗΣ
ΚΑΛΟΖΥΓΙΣΜΕΝΟΣ
ΤΗΛ.

44.177

24.348